நந்தா விளக்கு

ஆசிரியர்:
சித்தாந்த கலாநிதி, பேராசிரியர்,
ஔவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை.

வெளியிடுபவர்:
பத்மா பதிப்பகம்,
13-B, லேடி டோக் கல்லூரி வீதி,
சின்ன சொக்கிகுளம்,
மதுரை-625002.

விலை ரூ. 9-00

இரண்டாம் பதிப்பு—1956
மூன்றும் பதிப்பு—1983

மதராசஸ் ரிப்பன் பிரஸ், புதுக்கோட்டை.

நந்தா விளக்கு

முன்னுரை

எடுத்த ஒரு பொருள்பற்றி எழும் நினைவுகளைக் காரண காரிய நெறியில் முறைப்படுத்திப் பிறர் உள்ளம் கொள்ளும் வகையில் எழுதிக் காட்டுவன கட்டுரைகள். ஆங்கில இலக்கிய வகைகளுள் இக் கட்டுரைகள் சீர்த்த இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றின் பயிற்சியால் தமிழ்மொழியில் கட்டுரை யெழுதும் செயல்வகை தோன்றி வளம் பெறுவதாயிற்று. கல்லூரிகளிலும் கலாசாலைகளிலும் இக்கட்டுரைகள் மாணவருடைய மொழிப்பயிற்சிக்கும் மனப்பயிற்சிக்கும் துணையாவது கண்ட கல்வியாளர்கள், தக்க பல கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் பாடமாக வைத்துப் போற்றி வருகின்றனர். இக்கட்டுரைகளைப் படித்துப் பயன்பெறுவதில் மாணவர்களே யன்றிப் பிறரும் இன்புறுவது இயல்பாகவுளது.

இன்று நாள் வெளியீடுகளும் திங்கள் வெளியீடுகளும் ஆண்டுமலர்களும் பிறவும் இக்கட்டுரைகளை வெளியிட்டுச் சிறப்புறுகின்றன. வானொலி நிலையங்களும் இக்கட்டுரைகளை நாட்டுமக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் இனிய பணியை ஆற்றிவருகின்றன.

சமய இலக்கியங்கள் பொருளாக யான் எழுதிய கட்டுரைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து இரண்டு ஆண்டுகட்குமுன் 'ஒளவைத் தமிழ்' என்ற பெயரால் ஒரு நூல்வடிவில் வெளியிட்டேன். அதனை நம்

தமிழகம் அன்புடன் வரவேற்று என்னை ஊக்கினமையின், அவற்றின் வேருகப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் பொருளாகக்கொண்டு அவ்வப்போது தமிழ் வெளியீடுகளில் யான் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கண்ட நண்பர்கள், அவற்றைத் தொகுத்து ஒருநூல் வடிவில் வெளியிடுவது நன்றெனஉரைத்தனர். அக்கட்டுரைகளுள் பொதுவாகத்தமிழ் பயில்வோர்க்கும் சிறப்பாக மாணவர்கட்கும் பயன் படத்தக்க கட்டுரை சிலவற்றைத் தேர்ந்து தொகுக்கப் பெற்ற இந்நூல், அக்கட்டுரைகளுள் ஒன்றன் பெயரை ஏற்று நந்தா விளக்கு என்று வெளிவருகின்றது.

இதுகாறும் வெளிவந்த என் நூல்களை வரவேற்றுச் சிறப்பித்த இனிய தமிழகம், இந்நூலையும் வரவேற்று ஆதரவு செய்யும் என்னும் துணிபுடையேன்.

> ''ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
> ஆல வாயில் உறையும் எம் ஆதியே''

மதுரை,
7–4–54

ஔவை. சு. துரைசாமி

உள்ளுறை

நந்தா விளக்கு

1. பண்டைத் தமிழகம் — I

தமிழகத்து எல்லைகள்

பண்டைத் தமிழறிஞர் தம்முடைய பாக்களில் தமிழ் நாட்டைத் 'தமிழகம்' என்று குறித்தனர். தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரம் உரைத்த பனம் பாரனார், இதனைத் 'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' என்று சிறப்பித்தார். இடைக்காலத்தே நிலவிய திருமூலர் 'தமிழ் மண்டலம்' என்று குறித்தார். பிறநாட்டினருள் கங்கை பாயும் வங்க நாட்டினர் 'தமிழகம்' என்று குறிக்கவும், ஆரிய நாட்டினர் 'திராவிடம்' என்று செப்பினர். வங்க நாட்டில் பழங்காலத்தில் தமிழுக்கிருந்த தொடர்பால், 'தமிளிக்' என்று பெயருடைய மாவட்டம் ஒன்று இருந்து வருவது யாவரும் நன்கறிந்தது.

மேலே கண்ட பனம்பாரனார், பண்டைத் தமிழகத்துக்கு எல்லையும் குறித்தார். "அது வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்" என்பது. பின் வந்த நூல்கள் பலவும் இந்த எல்லைகளையே வற்புறுத்தின. இதனால், பண்டைத் தமிழகத்துக்கு வடக்கெல்லை வேங்கடம் என்பதும், தெற்கெல்லை குமரி என்பதும் தெளிவாயின. கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலாதலால், அவ் விரண்டெல்லைகளும் கூறப்படவில்லை.

வடவெல்லை

தமிழகத்தின் வடவெல்லையானதால் வேங்கடம், 'வட வேங்கடம்' எனப்பட்டது. வேங்கடம் இப்போதுள்ள சித்தூர் மாவட்டத்துக்கு வடக்கெல்லையாகவும் நெல்லூர் மாவட்டத்துக்கு மேல் எல்லையாகவும் நிற்கும் நெடிய மலைத்தொடராகும்; இது சித்தூர் மாவட்டத்தில் மேற்கிலிருந்து கிழக்காக ஓடிப் பின் வடக்குநோக்கி நெல்லூர் மாவட்டத்தின் மேலெல்லையாய் வடபெண்ணைக் கரைக்கு அப்பாலும் சிறிது தொடர்ந்து சென்றுள்ளது. நெல்லூர் மாவட்டத்தில் இப்போது அதற்கு வேறு பெயர் ‡ கூறப்படினும், பழம்பெயர் வேங்கடம் என்பதை அவ்வட்டத்தில் சிறந்து விளங்கும் 'வேங்கடகிரி நகரம்' இருந்து காட்டிக்கொண்டு உளது. நெல்லூர் மாவட்டத்து வடபெண்ணைக் கரைக்கும் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துத் திருவொற்றியூர்க்கும் இடையில் உள்ள பகுதிகளில் நிற்கும் பெருங்கோயில்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு தமிழில் இருப்பதை 'நெல்லூர்க் கல்வெட்டுக்கள்' என்ற நூற்றொகுதிகள் * காட்டுகின்றன. இவற்றால் வட வேங்கடம் எனப்படும் வடவெல்லை நெல்லூர் மாவட்டத்துத் தென்பகுதி முழுவதையும் தன்கண் அடக்கிக்கொண்டிருப்பது தெரியவரும்.

---

‡ வேளிகொண்டா என்று இப்போது பெயர் கூறப்படுகிறது.. தெற்கு வடக்காக நிற்கும் இதன் கீழ்ப்பகுதியில் நெல்லூர் மாவட்டத்து வேங்கிடகிரி என்னும் பழமையான நகரம் இருக்கிறது.

* Nellore Inscriptions in 3 Vols.

தென் எல்லை

'தென்குமரி' என்ற தென்னெல்லையைப் பற்றி அறிஞர் பலர் ஆராய்ச்சி செய்தனர். இன்று குமரிப்பகுதி கடலைத் தனக்குத் தென்னெல்லை யாகக் கொண்டிருப்பது தெரிந்த செய்தியாகும். கடலை எல்லையாகக்கொண்ட ஏனைக் கிழக்கு மேற்கு களைப் போலக் குமரியும் கடலை எல்லையாகக் கொண்டு இருந்திருக்குமாயின், பனம்பாரனார், தென்குமரி என்று பெயர் குறியாமல் 'வடவேங் கடம் தென்கடல் ஆயிடை' என்று குறித்திருப்பர். அவ்வாறு கூறுமையால், அவர் காலத்தே குமரிக்குத் தெற்கில் நிலப்பகுதி இருந்திருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர் கருதினர். அதன்மேல் சிலப்பதிகார உரை, இறையனார் களவியலுரை என்ற பழைய உரை நூல்களை ஆராய்ந்த போது, குமரிக்குத் தெற்கில் பெரிய நிலப்பகுதியிருந்ததும், அஃது ஒரு காலத்தே கடல் கொள்ளப்பட்டதுத் தெரியவந்தன. தஞ்சை மாவட்டத்துப் பகுதியில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடலுக்கு இரையானதும், நெல்லூர் மாவட்டத்தில் பவத்திரி நகரம் பௌவத்திற் படிந்ததும் பழைய நூல்களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் வெளிவந்து, குமரிக்கும் தென்பகுதி கடல் கொள்ளப்பட்டதென்ற உரை முடிவை வற்புறுத்துவனவாயின. இந்நிலையில், மேலைநாட்டு அறிஞர் சிலர் கடல்களின் உள்ளும் புறமும் ஆராய்ந்து, குமரிக்குத் தெற்கிலுள்ள கடலில் ஒரு பெரிய நிலப் பகுதி மறைந்து விட்ட தென்றும், அதனிடையே நின்ற உயர்ந்த பகுதி

களே இன்று இலங்கையும் பிறவுமாகிய தீவுகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன என்றும் துணிந்துரைத்தனர்.

கடல்கொண்ட நாட்டைப் பற்றிய குறிப்புக் களை நோக்கியபோது, வேங்கடம்போலக் குமரியும் ஒரு மலை என்பதும், அதற்குத் தெற்கில் பரந்து கிடந்த நாட்டின் தென்பால் பஃறுளி என்னும் ஆறு ஓடிற்றென்பதும், குமரிக்கும் பஃறுளிக்கும் இடையில் நாற்பத்தொன்பது நாடுகள் ஏழ்பனை நாடு, ஏழ்காரை நாடு, ஏழ்குன்றநாடு, ஏழ்பின் பாலைநாடு, ஏழ்முன்பாலைநாடு. ஏழ்மதுரைநாடு, ஏழ்தெங்கநாடு என ஏழெழாக வகுப்புண்டிருந்தன என்பதும் புலனாயின. அந்த ஏழெழுநாடும், கடல் வயிறு புகுந்தனவாயினும், அவற்றின் உயர்நிலைப் பகுதி மாத்திரம் இன்று ஒரு தீவு வடிவில் இருந்து வருகிறது. 'ஏழெழு நாடு' என்ற அப்பழைய தொகைப் பெயர் திரிந்து 'ஈழ நாடு' என்ற பெய ராய் மருவி நிலவுகிறது என்று கூறுதல் பொருத்த மாகும். ஏழெழு நாட்டின் ஒரு பகுதியான 'ஏழ் பனை நாடு' நாளடைவில் மருவி 'யாழ்ப்பாண நாடு' என்று ஆகி, இன்றும் நின்று விளங்குகிறது. ஏழெழு நாட்டின் வடவெல்லையாய் நின்ற குமரி மலை, கடல்கோட்குப்பின் தமிழகத்தின் தென் னெல்லையாயிற்று. பல்லாண்டுகட்குப் பின்னர்க் குமரிமலையும் கடலுள் ஆழவே, இன்றுள்ள குமரி முனை தமிழகத்தின் தென் எல்லை ஆயிற்று. ஆகவே, பின் வந்தோர், "வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பௌவம் என்று, இந்நான்கெல்லை தமிழது வழக்கே" என்று தமிழகத்துக்கு எல்லை வகுத்து

உரைப்பாராயினர். ஆகவே, தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்ட பண்டைத் தமிழகம் என்பது, வடக்கே வேங்கடத்தையும் ஏனைமூன்று பக்கங்களிலும் கடலையும் எல்லையாகக்கொண்ட நிலப்பகுதி எனத்தெளிகின்றோம். இதனைச் 'செந்தமிழ் நிலம்' என்றும், 'செந்தமிழ் நாடு' என்றும் சான்றோர்கள் பாராட்டிக் கூறுவது மரபாயிற்று.

தமிழகத்து மலைகள்

இதுகாறும் கண்டுதெளிந்த பண்டைத்தமிழகத்தில் சிறப்புடைய மலைகள் சிலவும் ஆறுகள் சிலவும் பண்டைத்தமிழ் நூல்களாகிய புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களால் அறிகின்றோம். மலைகளுள் வடவெல்லையாக நிற்கும் வேங்கடம் ஒழிய, மேலைக் கடற்கரைப் பகுதியில் ஒரு நெடிய மலைத்தொடர் உளது, அதற்கு இருபத்தைந்து கல் இடையகலமுள்ள பிளவு ஒன்று உண்டு. அதன் கிழக்கு வாயிலாகப் 'பாலைக்காடு' என்ற பேரூர் இருக்கிறது. அதனால் அப்பிளவு பாலைக்காட்டு கண்வாய் எனப்படுவது வழக்கம். இரண்டு-மூன்று நூற்றாண்டுக்கு முன் தோன்றிய கல்வெட்டுக்கள் பாலைக்காட்டைப் 'பாலைக்கோடு' என வழங்கியிருக்கின்றன. பாலைக் காட்டிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச்செல்லும் மலைத் தொடர் 'வானமலை' யெனவும், தெற்குநோக்கிக் குமரிவரை செல்வது 'தென்பொருப்பு', 'தென்னம் பொருப்பு' எனவும் வழங்கின. வானமலையின் வட பகுதியில் உள்ள ஒருமலை 'குதிரைமலை' என்பது. கடற்கரையோரத்தில் நிற்கும் ஒரு குன்று 'எழில்

மலை’ என வழங்கியது. குதிரை மலை குதிரை மூக்கு (Gudramukh) என்றும், எழில் மலை எலி மலை (Mount Eli) என்றும் இப்போது பெயர் கூறப்படுகின்றன. தென்பொருப்பில் நேரிமலை, அயிரை மலை, பொதியில்மலை, நாஞ்சில்மலை முதலியன உண்டு. நாஞ்சில்மலை இடையில் ‘நஞ்சில்மலை’யாகி, ‘மருத்துமாமலை’ யென்ற பெயருடன் இருக்கிறது. ‘கவிரம்’ என்று பண்டைத் தொகைநூல் குறிக்கும் மலை, பொதியில்மலைப் பகுதியில் பாவநாச மேலணை மருங்கில் ஒன்றுகவுளது. காவிரியின் வடகரையில் கொல்லி மலையும், அதற்குக் கிழக்கில் திருச்சிராப் பள்ளி மாவட்டத்தில் விச்சிமலையும் உள்ளன. ‘விச்சிமலை’ இப்போது ‘பச்சைமலை’ யென்ற பெயர் தாங்கிக்கொண்டு நிற்கின்றது, ‘பவளமலை’ என்பது வடவார்க்காட்டு மாவட்டத்தில் அதற்கு மேலெல்லையாய்ச் ‘சவ்வாதுமலை’ என்ற பெருடன் இருந்து வருகிறது.

தமிழகத்து ஆறுகள்

இம்மலைகளிலிருந்து தோன்றும் ஆறுகள் சில பண்டைத் தமிழகத்துக் குறிப்புக்களில் உள்ளன. அவற்றுள் பெண்ணை, காவிரி, வையை, பேரியாறு, வானியாறு என்பவை சிறந்தனவாகும். பெண்ணையாறு மைசூர் நாட்டில் தோன்றிச் சேலம், வடவார்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாட்டங்களில் ஓடிக் கடலோடு கலந்துவிடுகிறது. காவிரி, வானமாமலையில் தோன்றி. மைசூர், சேலம், கோயமுத்தூர். திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் மாவட்டங்களில் பாய்ந்து கடலோடு கலக்கின்றது. வையை தென்

பெர்ருப்பில் தோன்றி மதுரை, இராமநாதபுர மாவட்டங்களின் வழியாக கடலை அடைகிறது. பேரியாறு வையை போலவே தென்பொருப் பிடத்தே தோன்றித் திருவிதாங்கூர், கொச்சி என்ற நாடுகளின் வழியாக ஓடி, மேலைக்கடலைமேவு கின்றது. வானியாறு வானமாமலையின் வடபகுதி யில் தோன்றித் தென்கன்னட மாவட்டத்துக்கு வடவெல்லையாய் மேற்கே சென்று மேற்குக் கடலில் விழுகின்றது. இந்த வானியாற்றின் நீர் மிக்க தெளிவுடையது; நீர் மிகப் பெருகி வரும்போதும், நீராடும்மகளிர் காதணியாகிய பொற்குழை அதன் கண் வீழ்ந்தால் அது கிடக்குமிடத்தை அந்த நீரின் தெளிவு காட்டிவிடும், என்னும் கருத்துப்பட,

"கழைநிலை பெருஅக் குட்டத் தாயினும்
புனல்பாய் மகளிர் ஆட ஒழிந்த
பொன்செய் பூங்குழை மீமிசைத் தோன்றும்
சாந்துவரு வானி"

என்று சான்றோர் தமிழ்நலம் தோன்றப் பாடி யுள்ளனர்.

இனி, இவற்றின் வேருகக் கீழ்க்கடலில் வெள் ளாறு, தண்ணான் பொருநை என்ற ஆறுகளும், மேலைக்கடலில் பொன்வானி, பொருநை என்பனவும் சென்று சேர்கின்றன. பூவானி, ஆன்பொருநை என்ற ஆறுகள் காவிரியோடு கலந்துகொள்கின்றன.

பண்டைத் தமிழகம் இந்தச் சிற்ருறுகட்குப் பெயரிட்டிருக்கும் திறத்தைச் சிறிது அறிதல் வேண்டும், தமிழகத்தில் ஓடும்சிறப்புடையஆறுகள்

பலவும் மேலைமலைத் தொடரில் தோன்றுவன. அதன் வடபகுதியான வானமா மலையில் தோன்று வனவற்றுக்கு வானி என்பது பெயர். வானமா மலையின் வடகோடியில் தோன்றி மேலைக்கடலை அடையும் ஆற்றை 'வானி' என்றாற்போல, அதன் தென்கோடியில் தோன்றிப் பாலைக்காட்டுப் பிளவு வழியாகச் சென்று மேலைக் கடலோடு கூடும் ஆற்றுக்குப் 'பொன்வானி' என்பது பெயர். இப்போது வானியாறு 'சிராவதி' என்ற பெயரும் பொன்வானி 'பொன்னானி' என்ற பெயரும் கொண்டுள்ளன. இடையில் தோன்றுவன கிழக்கே ஒடிக்காவிரியில் கலந்து கொள்கின்றன. அவற்றுள் வடக்கில்மைசூர் நாட்டில்ஒடிவருவது 'கீழ்ப்பூவானி எனப்படும்; ஆயினும், அதனை இன்று 'கெப்பானி' என்பர். மற்றொன்று 'பூவானி, என்பது; அஃது இப்போது 'பவானி' என மருவிக் கோயம்புத்தூர் வட்டத்தில் காவிரியோடு கலந்துவிடுகிறது,கோயம் புத்தூர் நகர்க்கு அண்மையிலோடும் 'நொய்யல்' என்னும் ஆறு பண்டைத்தமிழ் நூல்களில் 'காஞ்சி' யென்ற பெயர் பூண்டிருந்தது.

இனி, மேலைமலையின் தென்பகுதியான பொருப் பிடைத்தோன்றும் சிறப்புடைய ஆறுகள் பொருநை என்ற பெயர் கொண்டு நிலவின. மேலைமலையில் தோன்றி மேற்கே சென்று கடலகம் புகுந்த ஆற்றுக்குப் 'பொருநை' என்பது பெயர். அது முடியும் இடம் பொருநைத்துறை என வழங்கிற்றாயினும், இன்று அது 'திருப்புனித்துறு' என உருத்திரிந் துள்ளது. கிழக்கே ஒடிய சிற்றாறு 'ஆன்பொருநை'

என்ற பெயருடன் சென்று காவிரியில் கலந்து கொள்வதாயிற்று. ஆன்பொருநை இப்போது ஆம்பிராவதி, அமராவதி என்ற பெயர் பெற்றுள் ளது. இவ்வாறே தண்ணான் பொருநை என்னும் ஆறு 'தாம்பிரபரணி' என மருவித் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பாய்ந்து கீழ்க்கடலைச் சேர்ந்து விடுகிறது.

மேலே கூறிய மலைகளையும் ஆறுகளையும் எல்லையாகக் கொண்டே பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நாடுகளை வகுத்துக்கொண்டனர். தென்குமரிக்கும் வெள்ளாற்றுக்கும் இடையில் கிடந்த பகுதி **பாண்டி நாடாகும்**, வெள்ளாறு இப்போது புதுக் கோட்டைக்கு அண்மையில் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி ஓடிக் கடலில் கலந்துவிடுகிறது. வெள் ளாற்றுக்கும் தென்பெண்ணையாற்றுக்கும் இடையி லுள்ளது **சோழநாடு**. தென்பெண்ணைக்கும் வட பெண்ணைக்கும் இடைப்பட்டது **தொண்டை நாடு**. தொண்டை நாட்டுக்கு மேலெல்லையாக வேங்கட மும் பவளமலையும் நின்றாற் போலச் சோழ நாட்டுக்கு மேலெல்லையாக விச்சிமலையும் கொல்லி மலையும் ஆன்பொருநையாறும் விளங்கின. தெற் கில் வெள்ளாற்றுடன் சிறுமலையும் எல்லையாயிற்று.

மேலைக்கடற்கரையில் தெற்கில் கோட்டாற் றுக்கும் வடக்கில் வானியாற்றுக்கும் இடையே கிழக்கே மேலைமலைத்தொடரை எல்லையாகக் கொண்டு **சேர நாடு** விளங்கிற்று. வானியாற்றுக்கும்

பொன்வானியாற்றுக்கும் இடையிலுள்ளது குட நாடு என்றும், பொன்வானிக்கும் கோட்டாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நாடு குட்ட நாடு என்றும் பண்டை நாளில் பெயர் பூண்டிருந்தன. கோட்டாறு இப்போது கொல்லத்தாறு என வழங்குமாயினும் அதன் கரையிலுள்ள கொட்டாரக்கரா எனப்படும் கோட்டாறு பழம் பெயரை நினைப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறது. சேர நாட்டுக்கும் சோழ நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டைக் கொங்கு நாடு என்றும், சேர நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள நாட்டைத் தகடூர் நாடு என்றும் பண்டையோர் குறித்துள்ளனர். தொண்டை நாட்டுக்கு வடமேற்கிலும் தகடூர் நாட்டுக்கு வடக்கிலும் உள்ளது புலி நாடு என்றும், அதன் மேலைப்பகுதி புன்னாடு என்றும் வழங்கின. 'புல்லி நாடு' என்ற பழம் பெயர் 'புலிநாடு' என்றும் 'புன்னாடு' என்றும் மருவின.

2. பண்டைத் தமிழகம் — II

சேர நாடு

இதுகாறும் கண்ட சேரபாண்டிய சோழ நாடுகளை ஆண்ட தமிழ் வேந்தர்கள் முறையே, சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்ற பெயருடன் முன்னாளில் சிறப்புற்றிருந்தனர். அம்மூவரையும் இந்த முறையிலேயே பண்டைச் சான்றோர்களும் நிறுத்திக் கூறியுள்ளனர். சேரருக்குப் பனந் தோடும், பாண்டியருக்கு வேம்பும், சோழருக்கு ஆத்தியும் அடையாள மாலைகளாகும். அவற்றைக் கூற வந்த தொல்காப்பியம், ''போந்தை வேம்பே ஆர்என வருஉம், மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்'' என முறைசெய்து காட்டுகின்றது. இவ் வேந்தர்களின் குணஞ் செயல்களைக் குறிக்கும் புற நானூறு என்ற பண்டைத் தமிழ் நூலும் இவர்கட் குரிய பாட்டுக்களை இம்முறையிலேயே தொகுத் துள்ளது. தகடூர் நாட்டைச் சேரர் குடியிற் பிரிந்து போந்த அதியமான்கள் என்ற வேந்தர் பண்டை நாள் முதல் நெடுங்காலம் ஆட்சி செய்தனர். கொங்கு நாடு மட்டில் சேரர் முதலிய மூவருள் வலியுடையோர் ஆட்சியில் மாறி மாறி இருந்து வந்துள்ளது. சேரர், ஆட்சியில்தான் அது நெடு நாள் இருந்திருக்கிறது,

சேரநாட்டுச் சேரர்க்கு வஞ்சி தலைநகரமும், முசிறி கடற்கரை நகரமுமாம். வஞ்சிமாநகர் இடைக்காலத்தே அஞ்சைக்களமாகி, இப்போது கொடுங்கோளூர் என்ற பெயருடன் இருந்துவரு

கிறது, முசிறி மறைந்து போயிற்று. சேரர்க்குரிய குட நாட்டுக்கு மாந்தை உண்ணுட்டுத் தலைநகர மாகவும், தொண்டி கடற்கரை நகரமாகவும் இருந் தன. மாந்தை இடைக்காலத்தே மாதையாகி மறைந்து போயிற்று; அதன் சின்னமாகப் பழை யங்காடி என்ற ஊர் மட்டும் புகைவண்டி நிலைய மாய் உளது. தொண்டி சிறுத்து ஒரு சிற்றூராகி விட்டது.

சேரநாட்டு அரசர் தொல்குடியினர் அதியர், உதியர் என இருவகையினராவர். அவருள் அதியர் வடபகுதியிலுள்ள குதிரைமலைநாட்டிலும், உதியர் குட்ட நாட்டிலும் அரசுநிலையிட்டுப் பெருகினர். அதியர் கிழக்கே சென்று தகடூர் நாட்டில் இடம் பெற்றூராக, உதியர் குட்ட நாட்டில் நின்று பெரு வேந்தராய்ப் பிறங்குநிலை எய்தினர். குட்ட நாட் டில் தோன்றிச் சேரநாடு முழுதும் ஆண்டவர் குட்டுவர் எனவும், குடநாட்டில் தோன்றிச் சேர வரசுக்கு உரியராயினோர் குடக்கோ, குடவர்கோ எனவும், குறிக்கப்படுவர். கடல் பிறக்கோட்டிய வேல்கெழு குட்டுவன் என்றும், குடக்கோ நெடுஞ் சேரலாதன் என்றும் சேரவேந்தர் கூறப்படுவதைப் பழந்தமிழ் நூல்களில் காணலாம். பின்னர், குட நாட்டின் தென்பகுதி பொறைநாடு என்ற பெயரு டன் பிரிந்தது. அதன்கண் தோன்றி முடிவேந்த ராஞேர், 'இரும்பொறை' எனப்பெயர் பூண்ட னர். குடக்கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரமான்கணைக்கால் இரும்பொறை என வரும் பெயர்கள் இதற்குச்சான்றாகும். பின்னர், செல்வக்

கடுங்கோ, பொறையன் கடுங்கோ என்பவரும், குட்டுவன் கோதை, மாக்கோதை என்பவரும் தோன்றிச் சேர நாட்டை ஆண்டனர். அவர் கட்குப்பின் சேரலர் 'கேரளரா'க, சேரலர் நாடு கேரள நாடா'க மாறித் தமிழகத்தோடு தமிழ்த் தொடர்பு அற்றொழிந்தது.

குட்டுவரும் குடவரும் பொறையரும் கடுங் கோக்களும் வீறுபெற்று விளங்கிய காலத்தில் சேர வரசு கொங்குநாடு முழுதும் பரந்திருந்தது. அக் காலத்தில் கொங்கு நாட்டின் இடையில் ஆன் பொருநைக்கரையில் ஒரு வஞ்சிநகரம்தோன்றிற்று. அதன்பின் ஆன்பொருநை காவிரியோடு கலக்கு மிடத்தே ஒரு வஞ்சிநகர முண்டாயிற்று. இரண் டையும் வேறுபடுத்தற்கு இரண்டாவதாகத் தோன் றிய வஞ்சி, கருவூராக மாறிற்று. மேலைக்கடற் கரையில் முசிறிக்கு வடக்கிலுள்ள கருவூரின் நினைவுக்குறியாக, ஆன்பொருநையின் கரையில் இக்கருவூரும், காவிரியின் வடகரையில் முசிறியும் உண்டாயின. பிற்காலச் சோழ வேந்தர் காலத்தில் கொங்குவஞ்சி இராசராசபுரம்என்றபெயர்பெற்று முடிவில் அதுவும் தேய்ந்து 'தாராபுரம்' என்ற பெயருடன் இன்று நிலவுவதாயிற்று. கடற்கரை வஞ்சி; மாக்கோதையர் காலத்தில் மாக்கோதைப் பட்டினமாகிப் பின்னர் 'மகோதை'யாய்க் குறுகி, மகோத்தியா பட்டினம், மகாதேவர் பட்டினம் என மருவி,முடிவில்அதுவும் மாய்ந்து அறவேமறைந்தது.

இச்சேரமன்னரைப் பண்டையோர் வானவர் என்றும், வானவரம்பர் என்றும் கூறுவது வழக்

கம். வானமலைக்கு உரியவராதலால் 'வானவர்' என்றும், வானமாமலையைத் தமது நாட்டுக்கு வரம்பாகக் கொண்டதுடன், தங்கள் நாட்டின்,வடக்கில் மேலைக் கடலொடு கலக்கும் வா னியாற்றை வரம்பறுத்துக் கொண்டமையின் 'வானவரம்பர்' என்றும் சான்ருேரால் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர். ''வசையில் வெம்போர் வானவன்'' என்றும், ''வானவரம்பனை நீயோ பெரும'' என்றும் பழந்தமிழ் நூல்கள் உரைப்பது காணலாம். சேரநாட்டின் வடக்கில் இருந்த ஆரியர் நாடாகிய ஆரியகம், 'ஆரியகே' (Ariake) என்று தாலமி முதலிய யவனர்களால் குறித்துக் காட்டப்படுகிறது. வானமலைக்குக் கிழக்கிலுள்ளது என்று பொருள்படும் வானவாசிநாடு வேளகத்து வேளிரது ஆட்சிக்குரியது. வேளிரும் ஆரியரும் மிக்கு வாராதவாறு வானியாற்றை வரம்பாகக் கொண்டமை பற்றிச் சேரர் 'வானவரம்பர்' எனப்படுவாராயினர் என்று கொள்வது பொருத்தமாகும்.

சேரரது குடநாடு ஏறைநாடு, பாயல்நாடு, பொறைநாடு, கொண்கானநாடு எனச் சில உண்ணாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. ஏறைநாடு ஏர்நாடு எனவும், பாயல்நாடு வயஞடு எனவும், பொறைநாடு குறும்பர்நாடு (குறும்பொறைநாடு) எனவும், கொண்கானம் கொங்கணநாடு எனவும் இப்போது மாறிவிட்டன. பண்டைய கற்காநாடு இன்று குடகு நாடாக விளங்குகிறது.

பாண்டிய நாடு

பாண்டியர் ஆண்ட பாண்டிநாட்டுக்கு மதுரை தலைநகரமும், கொற்கை கடற்கரை நகரமுமாகும். பழங்கால யவனர்களும் இந்நகரங்களைத் தங்கள் குறிப்பில் பொறித்துள்ளனர். மதுரைக்குக் 'கூடல்' என்றும் ஒரு பெயருண்டு இதனால் "தமிழ் கெழு கூடல்" என்று முன்னைய சான்றோர் மொழிந்து சென்றனர். தமிழ்ச் சான்றோர் கூடித் தமிழ் ஆராயும் இடமாக இருந்ததுபற்றி மதுரை 'கூடல்' என்று பெயர் பெற்றது என்று அறிஞர் கூறுவதுண்டு. ஆலவாய் என்ற பெயர் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் காணப்படவில்லை. மதுரையைச் சூழவுள்ள நாட்டைக் 'கடம்ப வனம்' என்பதும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் குறிக்கப்படாத தொன்று. கொற்கை நகரம் இப்போது தண்ணான் பொருநையாகிய தாமிரபரணி கடலொடு கூடு மிடத்தே உள்ளது. முன்னாளில் கொற்கைப் பெருந் துறை முத்துக் குளிப்பதில் புகழ்பெற்று விளங் கிற்று. பொதியமலைச் சந்தனமும் கொற்கைத் துறை முத்தும் மேலைநாடுகளில் மேன்மைபெற்று விளங்கின.

பாண்டியர் என்ற பெயரை ஆராய்ந்தோர் 'பண்டையோர்' என்ற சொல்லின் திரிபே பாண்டி யர் என்பது என்று கண்டனர். பாண்டியர்களை மாறன், வழுதி, செழியன், தென்னவன் என்றும் கூறுவர். சேரன் வானவன் என்றாற்போலப் பாண் டியர் பொருப்பு மலையைத் தமக்கு உரியதாகக் கொண்டதனால், 'தென்னம்பொருப்பன்' என்றும்,

'பொருப்பன்' என்றும், பொருப்பின் ஒரு பகுதி யான கவிரமலையைச் சிறப்பாக உரிமைகொண்டது பற்றிக் 'கவுரியர்' என்றும் (கவிரியர் என்பது கவுரியர் என மாறியதாகலாம்) சான்றோர் குறிப் பாராயினர். மீன்கொடி உடையரென்பதுகொண்டு 'மீனவர்' என்றும், பாண்டியர்க்குரிய ஐந்து முது குடிகளில் தோன்றி அரசமுடி பெற்ற காரணத் தால் 'பஞ்சவர்' என்றும் இவர்கட்குப் பெயர் குறித்தனர். பிற்காலத்தார், பாரத வீரருள் ஒருவனுன அருச்சுனன் பாண்டியன் மகளொருத் தியை மணந்துகொண்டதனுல் பாண்டியர் பஞ்ச வராயினர் என உரைப்பாராயினர்.

பாண்டியரது பாண்டிநாடு மேலைக் கடற்கரை யில் குமரிமுதல் கோட்டாற்றுக் கரை (கொட்டாரக் கரா) வரையில் பரந்திருந்தது. கோட்டாற்றுக்கும் அதங்கோட்டுக்கும் இடைப்பகுதி வேணுடு என்றும், அதங்கோட்டுக்கும்தென்கோட்டாற்றுக்கும் இடை யிலுள்ளநாடு நாஞ்சில்நாடு என்றும்பண்டைநாளில் நிலவின. நாஞ்சில் நாட்டை வள்ளியூரிலிருந்து வள்ளுவனும் அவன் வழிவந்தோரும், வேணுட்டை ஆய்குடியிலிருந்து ஆய் அண்டிரனும் அவன் வழி வந்தோரும் ஆண்டு வந்தனர். வள்ளியூர் திருநெல் வேலியிருந்து நாகர் கோயிலுக்குச் செல்லும் பெருவழியில் ஆரலைவாய் முழைக்கு அண்மையில் உளது. ஆய்குடி செங்கோட்டை வட்டத்திற் சிதைந்துள்ள ஊர்களில் ஒன்ருய் இன்றும் இலங்கு கிறது.

சோழ நாடு

சோழ நாட்டை ஆண்ட சோழர்கள் பண்டைக் காலத்தில் உறையூரைத் தலைநகராகவும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைக்கடற்கரை நகரமாகவும் கொண்டிருந்தனர். உறையூர் இப்போது காவிரியின் தென் கரையில் திருச்சிராப்பள்ளி நகரத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்துவருகிறது. காவிரிப்பூம்பட்டினம் காவிரியாறு கடலோடு கலக்குமிடத்தே இருந்து கடல்கோளால் அழிந்து போயிற்று. அஃது இருந்த இடத்தே இப்போதொரு சிற்றூர் அதே பெயருடன் அமைந்துள்ளது. சோழர் கொடியில் 'புலி' பொறித்திருப்பர். அவர்களை, வளவன், செம்பியன் சென்னி என்றெல்லாம் பண்டைய சான்றோர் குறித்துள்ளனர். சோழரது ஆட்சி வடவேங்கடம் வரையும் பரவிய பெருமையுடையது.

சோழ நாட்டின் வடக்கிலுள்ள தொண்டை நாட்டுக்குக் காஞ்சி மாநகர் தலைநகரமும் பவத்திரி கடற்கரை நகரமுமாகும். இந்த நாட்டை ஆண்டவர் 'தொண்டையர்' எனவும், 'திரையர்' எனவும் பெயர் பெற்றனர்.

பிற்காலத்தே தென்பெண்ணைக்கும் காவிரிக்கும் இடையில் ஓடும் வெள்ளாற்றைச் சோழ நாட்டின் வடக்கெல்லையாக்கித் தென்பெண்ணைக்கும் வெள்ளாற்றுக்கும் நடுவிருந்த நாட்டை 'நடுநாடு' எனச் சான்றோர் குறிப்பாராயினர். சோழ நாட்டுக்கு வடக்கில் வடவெள்ளாறும் தெற்கில் தென்வெள்ளாறும் எல்லையாயின.

குறுநில மன்னர்

சேர நாட்டைக் கண்டபோது, அதன் வட கிழக்கில் வேளகம் (Belgam), என்ற பெயரால் ஒரு வேள் நாடும். தெற்கில் அதற்கும் பாண்டி நாட்டுககும் இடையே ஆய்அண்டிரன் முதலியோர் விளங்கிய வேணாடும் கண்டாற்போல, பாண்டி நாட்டுக்கும் சோழ நர்ட்டுக்கும் இடையே பாண்டி நாட்டின் வடகிழக்குப் பகுதியில் வேள்பாரி, வேள் எவ்வி என்ற வேளிர்க்குரிய வேணாடு ஒன்றும், சோழ நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் இடையே தொண்டை நாட்டின் தென் பகுதியில் ஒரு வேணாடும், சோழ நாட்டிற்கும் தகடூர் நாட்டுக்கும் இடையே நடுநாட்டின் மேலைப்பகுதி யில் ஒரு வேணாடும், சோழ நாட்டுக்கும் கொங்கு நாட்டுக்குமிடையே ஆன்பொருநையின் கீழ்ப்பகுதி யில் ஒரு வேணாடும், கொல்லிமலை விச்சிமலைப் பகுதியில் ஒரு வேணாடும் இருந்துள்ளன. இந்த வேணாடுகளை ஆண்ட வேளிர்களைக் குறுநில மன்னர் என்பர்; ஏனைச் சேர பாண்டிய சோழர்களை முடி வேந்தர் என வழங்குவர். இவ்விருதிறத்தார்க்கும் இடையே மகட்கொடை முறை நிலவியிருந்தது.

தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதியான வேணாட்டில் ஒவியர் என்பவர் வாழ்ந்தனர்; அதனால் அந்த நாடு ஒய்மாநாடு என்றும், அதனை ஆண்ட வேளிர் தலைவன் ஒய்மான் நல்லியக்கோடன் என்றும் கூறப்படுவன். அவற்குத் தலைநகரம் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்துத் திண்டிவனத்தைச்

சேர்ந்த கிடங்கிலும் மாவிலங்கையுமாகும். திருவேங்கடத்தில் புல்லி என்னும் களவர் தலைவன் இருந்து தமிழகத்து வடதிசைக் காவலனாய் விளங்கினான். தென்பெண்ணையாற்றின் தென்கரையில் இருக்கும் திருக்கோவலூரைத் தலை நகராகக் கொண்ட வேணாடு நடுநாட்டின் மேலைப்பகுதியில் மலையமானாடு, மலாடு என்ற பெயர் தாங்கி விளங்கிற்று. அதனை மலையமான் திருமுடிக்காரியும் அவன் வழி வந்தோரும் நெடுங்காலம் ஆட்சி புரிந்தனர். பிற்காலத்தே மலையமான்கள் கிளியூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு 'கிளியூர் மலையமான்கள்' என வாழ்ந்தனர். அவர் நாடு 'சேதிநாடு' எனவும் 'மகதை நாடு' எனவும் பெயர்பூண்டன. ஆன்பொருநையின் கிழக்கே சோழ நாட்டைச் சேர இருந்த வேணாட்டில் ஆவியர் என்பார் வேள் ஆவி வழி வந்த வையாவிக்கோப்பெரும் பேகனாலும் அவன் வழியினராலும் ஆளப்பட்டு வந்தனர். கொல்லிமலையைச் சேர்ந்த வேணாட்டுக்கு மழநாடு என்றும், அங்கே வாழ்ந்தவரை மழவர் என்றும் பண்டையோர் குறித்தனர். விச்சிமலைப் பகுதியில் விச்சிக்கோவும் கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளியும் இருந்து நாடுகாவல் புரிந்தனர். விச்சிக்கோவுக்குரிய விச்சியூர் இப்போது 'விச்சூர்' என்றும், கண்டீரம் இளங் கண்டீரமென நின்று இன்று உருத்தெரியாவாறு மருவி 'வாலிகண்டபுரம்' என்றும் திருமுதுகுன்றத்துக்குத் தென்மேற்கில் உள்ளன. இவற்றின் வேறாக, திருக்கானப்பேரில் வேங்கை மார்பனும், கோடை மலையில் பொருநனும், திண்டுக்கல் பகுதியில் உள்ள தோன்றிக்குடியில்

தோன்றிக் கோமானும் திருவண்ணுமலேக்கு மேற் கிலுள்ள செங்கைமாவில் வேள் நன்னனும் வாழ்ந் திருந்தனர்.

தமிழர் நாகரிகம்

முடிவேந்தரும் குறுநில மன்னருமாகிய தலே மக்களின் குடை நிழலில் இருந்த தமிழகத்து மங்களிடையே சிறந்த கருத்துக்கள் பல பொதுவாக நிலவியிருந்தன. நாடு, நாட்டில் வாழும் மக்கட் குரியது. நாட்டு மக்கள் நாடாளும் வேந்தர்க்கு உடம்பு போல்வர்; வேந்தன் அவ்வுடம்பில் உறையும் உயிராவன், ''மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலே உலகம்'' என்பது அரசியலின் அடிப் படை. அதனுல் நாட்டு மக்களின் நற்பண்பும் நன்னடையும் பாதுகாப்பது வேந்தன் கடன். ''நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடன்'' என்பர் பண்டைச் சான்ரேர். ''எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி'' நாடும் நற்புகழ் எய்துகிறது. நன்மக்கள் அரசியலுக்கு ''வேண்டுமிடத்து அறிவும்'' படை வேண்டு வழி ஆளும் உதவுகின்றனர். நாட்டின் நலம் கருதி வேண்டுவன எடுத்தோதும் பேச்சுரி மையும், வேண்டுவோர் வேண்டிய தெய்வங்களே வழிபடும் வழிபாட்டுரிமையும், வணிகர்க்கு வாணிக உரிமையும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன. மகளிர் கல்விப்பேற்றிலும் அரசியற் பணியிலும் ஆடவரை ஒப்ப உரிமை பெற்றுள்ளனர். "வாழ்தல் வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல்'' என்பது வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்.

வாழ்வு யாவர்க்கும் பொதுவுரிமை; சிலர் வாழ்வும், சிலர் வாழ வகையின்றி வருந்தவும் காண்பது தமிழ்மரபன்று, பெற்ற பெருவளம் பெருர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரையும் பெற்று வாழச் செய்வது பொருள்நெறி. அதனுல் விருந்தோம்பல் பண்டைத் தமிழகத்தின் மேதக்க பண்பாடாக விளங்கிற்று, "செல்வத்துப் பயனே ஈதல்" என்பது செல்வர் கொள்கை. இவற்றின் உள்ளீடாக, "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்" என்ற கொள்கை இயங்கிற்று. இவ்வியக்கம், "தமக்கென முயலா நோன்ருள், பிறர்க்கென முயலும்" பெருமிதத்தை விளைவித்தது.

நாரும் போழும் பருத்தியும் பட்டும் தழையும் பிறவும்கொண்டு தூசும் துகிலும் உடையும் ஆடையும் கச்சும் பிறவும் நெய்தலாகிய தொழிலும், நெற்சோறும் வேறுபல பண்ணியங்களும் விரவிய உணவுவகையும், தொழிற்குரிய கருவிகளும் நாடு முழுதும் காணப்பெருகின்றன. "இடஞ்சிறிது என்னும் ஊக்கம் துரப்ப"வும், "மைந்து பொருளாக"வும் நாட்டில் போர்கள் உண்டாகின்றன. போரின்கண், ஆவும் ஆனியற் பார்பனமாக்களும் பெண்டிரும் பிணியுடையோரும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகின்றனர். அறம் பிறழாது நெறி வழுவாது போர்செய்து புண்ணுற்று வீழ்வோர் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் பகைவர் நண்பர் என்ற வேறுபாடின்றிப் புகழ்பெறுவதோடு, "பெயரும் பீடும் எழுதிய" பிறங்குநிலை நடுகல் நாட்டப்பெறுகின்றனர்.

தமிழ்மொழி இயல் இசை நாடகம் என முக் கூறுபட்டு அறிவுப்பணி ஆற்றுகின்றது. இயலைப் புலவர்களும், இசையைப் பாணர்களும், நாடகத் தைக் கூத்தர்களும் நயந்துபயின்று நல்வளம் பெறு விக்கின்றனர். கரும்பு தின்றதிற்குக் கூலிபெற்ருற் போலப் புலவர் முதலாயினுர் தாம் பெற்று நுகரும் தமிழ் இன்பத்திற்கு வேந்தரும் செல்வரும் பெரும்பொருள் நல்கப்பெற்று, அச்செல்வர்களின் புகழ் கொடை வெற்றி முதலிய நலங்களைப் பாடி, அவர்களை என்றும் பொன்ருத இசைவாழ்வு எய்து விக்கின்றனர், ''புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின் வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப'' என் றும், இவ்வுலக வாழ்வில் ''இசையுடையோர்க்கு அல்லது உயர்நிலையுலகத்து உறையுள் இல்லை'' என்றும் நாட்டில் கொள்கைகள் சில தோன்றிப் புகழ்வேட்கையைப் பொலிவித்தன. ''புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர், பழி எனின் உலகு முழுதும் பெறுவதாயினும் வேண்டலர்,'' என மக்கள் உரைக்கப்படுகின்றனர். ''வயிற்றுத் தீத்தணிய'' வேண்டுவதொன்றையே கருதி மானமின்றி இரந் துண்டலைப் பண்டைத் தமிழகம் வெறுத்தொழு கிற்று.

அறத் துறை, பொருள் துறை, இன்பத் துறை, போர்த் துறை முதலியவற்றில் புகழ் தருவன வற்றைப் பாராட்டியுரைப்பதும், மானக்கேடும் பழியும் விளைவிப்பவைகளைக் கடிந்து கழறுவதும் புலவர்களின் செயல்களாயின. பொதுவாக, வினை யுணர்வும் மறுபிறப்பும், ஆண் பெண் அனைவரு

டைய உள்ளத்திலும் வேரூன்றி யிருக்கின்றன. உயிர்வாழ்க்கை எடுத்த உடம்பளவாய் நின்று மறைந்தொழியாது, முன்னும் பின்னும் தொடர்ந்து வினைக்கேற்ப மாறிவரும் என்றும், "நீர்வழிப்படும் புணைபோல் ஆருயிர் முறைவழிப் படும்" என்றும் "வாழச்செய்த நல்வினையல்லது, ஆழுங்காலைப் புணை பிறிது இல்லை" என்றும், இவ்வுலகு உயிர்கட்காகவே படைக்கப்பட்ட தென்றும், உயிர்கள் ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுடைய மக்களுயிர் ஈறாக அறு வகைப்படும் என்றும், இவ்வுயிர்கள் வினைக்கேற்பப் பிறந்து ஒடுங்குவதற்கென்றே இவ்வுலகு படைக்கப்பட்டதென்றும் தமிழர் கருதியிருந்தனர். வானத்தில் நிலவும் ஞாயிறு, திங்கள், விண்மீன், கோள்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து அதை ஒவ்வொன்றிற்கும் இடையே "பரிப்பு" (ஈர்த்து நிற்கும் ஆற்றல்) உண்டென்றும், நிலத்தைச் சூழ்ந்து வானத்தில் இருக்கும் காற்று மண்டிலத்துக்கு அப்பால் காற்று வகையும், பிற எவையும் இல்லாத "வளியிடை வழங்கா வழக்கரு (Ethereal Region) நீத்தம்" உளதென்றும் கண்டிருந்தனர்.

பருவந்தோறும் பிழையாமல் வீசும் காற்றின் வரவு அறிந்து கடலில் கலம் செலுத்திப் பிறநாடுகட்குச் சென்று வாணிகம் புரிதற்குச் சிறந்த வழி கண்டவர் கரிகாலனுடைய முன்னோராகிய சோழர், அக்காற்றின் இயல்பைப்பற்றி எழுதிய யவனர் குறிப்பைக் கண்டவர், இத் தமிழ்க் குறிப்பு அறியாத காரணத்தால், காற்றியல்பு தேர்ந்து

கலஞ் செலுத்தியவர் யவன்ர்' என்று கரைவாராயினர், பாண்டியர் தலைநகரத்தைத் ''தமிழ்கெழு கூடல்'' என்றாற் போலச் சோழரது உறையூர், ''அறம் துஞ்சும் உறந்தை'' என்று புகழ்ப் பெறுகிறது. எனவே, அறம் தவறாதபெருமை சோழரது ஆட்சியின் சிறப்பியல்பு என்று முன்னைய தமிழகம் கண்டிருந்தமை தெளிவாகும்.

வேளிர் செய்த நற்பணிகள்

சேர பாண்டிய சோழ நாடுகளின் எல்லைப் புறங்களிலிருந்து நாடு காவல் புரிந்த வேளிர்களின் செயல் நலங்கள் பல தமிழகத்தின் மாண்புக்குச் சிறப்பளித்துள்ளன, சேரநாட்டு வேளிர்களான அதியமான்கள் முதன் முதலாகக் கரும்பு பயிரிடும் திறத்தைத் தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்தனர். செந்தமிழ் மூதாட்டியான ஔவையார்க்கு அரிய நெல்லிக்கனி தந்து நெடுங்காலம் வாழ்ந்து தமிழ்ப் பணி செய்யுமாறு அறிவுப்பணி புரிந்தவர்களும் இந்த அதியமான்களே, ஒரு காலத்தில் இவர்களது ஆட்சி தொண்டை நாட்டு தென்பகுதி முற்றும் பரவியிருந்தது; தென் கெடில ஆற்றின் கரையில் உள்ள திருவதிகை அவர்கள் சிறப்புணர்த்தும் பேரூராக நிலவுகின்றது. சேர நாட்டின் தென் னெல்லையில் விளங்கிய வேணாட்டில் ஆய் முதலிய வேள்குடித் தலைவர் ஆட்சியில் வடதிசை இமயம் போலப் பொதியில்மலை புகழ்மிக்கு விளங்கிற்று. நாஞ்சில் மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த வேளிர்கள் முடிவேந்தர் அரசியலில் உள்படு கருமத் தலைவர்களாகவும் பணி செய்துள்ளனர். அவர்கள் வள்ளுவர் எனப்

படுவர். அவர்தம் குடியைச் சேர்ந்த முன்னோர்களுள் திருக்குறளை வழங்கிய திருவள்ளுவர் சிறந்தோராவர், அவரைத் 'தெய்வப் புலவன் திருவள்ளுவன்' எனப் பண்டைச் சான்றோர் பாராட்டி யுள்ளனர். அவருடைய திருக்குறள் இன்று உலகமெல்லாம் பரவும் உயர்தனிச் சிறப்புடைய நூலாக ஓங்கி நிற்கிறது.

பாண்டி நாட்டுப் பகுதியில் பறம்புநாட்டுக்கு உரியனாய் வேள் பாரி விளக்கமுற்றிருந்தான். இன்றும் கொடைக்கு எல்லையாக அவன் பெயரே குறிக்கப்படுகிறது. ''கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே என்று கூறினும் கொடுப்பார் இல்லை'' என்று நம்பி ஆரூரர் கூறியுள்ளார். வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் இப்போது 'பழனி' யென வழங்கும் பண்டைப் 'பொதினி' நகர்க்கண் இருந்து அரசு புரிந்த ஆவியர் குடித்தோன்றலாவன். முல்லைக்குத் தேர் ஈந்து மூவாப் புகழ்பெற்ற பாரிபோல வையாவிக்கோ மயிலுக்குப் போர்வை ஈந்து புலவர் பாடும் புகழ்பெற்று விளங்கினான்.

சோழநாட்டுக் குறுநிலத் தலைவர்களில் ஆதனுங்கன், கண்டீரக் கோப்பெருநள்ளி, கரும்பனூர் கிழான், சிறுகுடி கிழான் பண்ணன், சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன், தாமான் தோன்றிக்கோன், நல்லியக் கோடன், நல்லேர் முதியன், பொறையாற்று கிழான், மலையமான் திருமுடிக்காரி, வல்வில் ஓரி, விண்ணந்தாயன், வில்லிஆதன் முதலியோர் சிறந்து தோன்றுகின்றனர். மழநாட்டுக் கொல்லி மலைக்குரியவன் வல்வில் ஓரி; இவனை, ''கொல்லி

யாண்ட வல்வில் ஓரி'' என்று கூறுவர் வன்பரணர். திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த மலையமான் திருமுடிக் காரியை,

''துஞ்சா முழவின் கோவற் கோமான்
நெடுந்தேர்க் காரி'' என்றும்,
''கடல்கொளப் படாஅது உடலுநர் ஊக்கார்
கழல்புனை திருந்தடி காரிநின் நாடு'', என்றும்

கபிலர் பாடுகின்றார். ஓய்மா நாட்டுக் நல்லியக் கோடனை, ''பெருமா விலங்கைத் தலைவன் சீறியாழ் இல்லோர் சொன்மலை நல்லியக் கோடன்'' எனப் புறத்திணை நன்னாகனார் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். இவ்வாறே ஏனையோரும் இனிய பாட்டுக்களால் சான்றோர் படைத்த இறவாப் புகழுடம்பு பெற்றுப் பொலிகின்றனர்.

முடிவுரை

இதுகாறும் கண்ட முடிவேந்தரும் குறுநிலத் தலைவராகிய வேளிரும் இருந்து, கொடிது கடிந்து கோலோச்சி, இயலும் இசையும் கூத்துமாகிய முத்தமிழும் முறையே வளரக்காத்து ஓம்பிய பண்டைத் தமிழகம், இலக்கிய நெறியில் சான்றோர் பலரால் இன்பமும் பொருளும் அறமும் சிறந்து ஏற்றம் பெற்று இலங்கிற்று. சான்றோர் குழுவில் வேந்தரும் வணிகரும் வேளாளரும் அந்தணருமெனப் பலர் இருந்தமை ஒருபுறம் நிற்க, பெண்பாலருள், அள்ளூர் நன்முல்லையார் இளவெயினியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், ஔவையார், காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் முதல் வெண்ணிக் குயத்தியார்,

வெறிபாடிய காமக்கணி நப்பசலையார் ஈருகப் பலர் இருந்துள்ளனர். அவர்கட்குப் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் அரசியலில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்துளது. ஔவையார் அதியமான் பொருட்டுத் தொண்டைமானிடம் தூது சென்றதும், நப்பசலையார், சேரமன்னர் கடல் பிறக் கோட்டிய சிறப்பை நாட்டிற் பரப்பியதும், வெண்ணிக் குயத்தியார் சோழன் கரிகாலனது வெற்றி மேன்மையையும் சேரமன்னன் திருவுடை மானத்தையும் சிறப்பித்துப் பாடியதும் பிறவும் இன்றைய இளைஞர் உலகம் உள்ளங்கொள்ளற்குரிய உண்மைச் செய்திகளாகும். இவ்வண்ணம் அறிவால் ஆண்மையால் அறம் பொருள் இன்பங்களால் பண்புமேம்பட்டு விளங்கிய பண்டைநாளைப்போல் இன்றைய தமிழகமும் விளங்குதற்குரிய காலம் இளைஞர் முன்னே எதிர்நோக்கி வருகிறது. அவர்கள் அதனை அன்புடன் வரவேற்று இன்புறுவார்களாக!

3, எழுதா இலக்கியம்

முகவுரை

நம் தமிழகத்தில் ஏட்டில் எழுதப்படாமல் மக்கள் பேச்சு வழக்கிலேயே சில இலக்கிய மொழிகள் நிலவுகின்றன. பொருள் பொதிந்த சிறுசிறு சொற்களால் இயன்றுள்ள பழமொழிகளே அம் மொழிகள், அவை ஏட்டில் எழுதப்படாவிட்டாலும் கற்றவர்களால் பாராட்டப்பட்டும், இலக்கிய உரை வகையாகக் கருதப்பட்டும், தமிழ்ப்பெருமக்களால் போற்றப்பட்டும் வருகின்றன. அவைகளே, எழுதா இலக்கியம் என்பதோடு முதுமொழி யென்றும், பழங்காலமுதலே வழங்கி வருவதுபற்றிப் பழமொழி என்றும் சான்ரோர் வழங்குவர்.

பழைமையும் சிறப்பும்

''அப்பனைப்போலப் பிள்ளை'' என்பது நாட்டில் வழங்கும் முதுமொழிகளில் ஒன்று. இதனைத் தொல்காப்பியனார் தமது தொல்காப்பிய நூலில், ''தந்தையர் ஒப்பர் மக்கள் என்பதனால், அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழித்து நெருங்கலும்'' என்று கற்பியல் சூத்திரம் ஒன்றினுட் குறித்துள்ளார். 'கும்பிட்டதெய்வம் கொடுமை செய்யுமா?''என்பது ஒரு பழமொழி. இதனை நல்லந்துவனார் என்ற சான்ரோர், ''வழிபட்ட தெய்வந்தான் வலியெனச் சார்ந்தார்கட்கு, அழியும் நோய் கைம்மிக அணங்காகியது போல'' என்று கலித்தொகையில் கூறியிருக்கின்ரூர், ''இறைக்கிறஊற்றுத்தான் சுரக்கும்'' என்ரெரு முதுமொழி நாட்டுப்புறங்களில் நிலவு

கின்றது; இதை நம் திருவள்ளுவர், ''மறைப்பேன் மன்யான் இஃதோர் நோயை இறைப்பவர்க்கு ஊற்றுநீர் போல மிகும்,'' என்று தமது திருக் குறளில் அமைத்து எழுதியிருக்கின்ருர். இவ் வண்ணம் தமிழிலக்கிய உலகில் புகழ்பெற்ற சான்ருேர் அனைவரும் எழுதா இலக்கியமாகிய இம்முதுமொழிகளை உயர்ந்த மணிகளாகக் கொண்டு, தாங்கள் எழுதிய இலக்கியங்களாகிய அணிகலன்களில் வைத்து இழைத்து அழகு செய்திருக்கின்ருர்கள்.

இப்பழமொழிகள் நுண்ணிய கருத்தும், சுருங் கிய சொல்லும், சொல்லுதற்கு எளிமையுமாகிய இனிய நலங்களை உடையன. இவற்றைக் கண்ட தொல்காப்பியர், இவற்றின் இலக்கிய மாண்பை வியந்து, ''நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடைமை யும், என்ற இவை விளங்கத் தோன்றிக் குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வரூஉம் ஏது நுதலிய முது மொழி என்ப'' என இலக்கணம் கண்டார். மேலும், அவர், ''முதுமொழி என்ப'' என்றதனுல், அவர் காலத்துக்குப் முன்பிருந்தே, சான்ருேர்கள் இந்த முதுமொழிக்களைக் கண்டு பாராட்டியிருக்கின்றனர் என்று அறிகின்ருேம்.

இந்தப் பழமொழிகள் எல்லாம் உண்மை நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பவை; இவற்றில் பொய்யோ புனைந்துரையோ இல்லை. அழகிய சொல்லாட் சியும் பிறிதுமொழிதல் முதலிய அணிநலமும் இவற் றின் தனிச்சிறப்பாகும். ஒருவர் வேருெருவரிடத்து ஒரு தொகையைக் கடனுக வாங்குகிறபோது முகம்

ஒருவாறு மகிழ்ச்சியாகவும், அதையே கொடுத்த வர் திரும்பக்கேட்டு வாங்கும் போது தருபவர் முகம் ஒருவாறு வேறுபட்டும் இருப்பது உண்மை நிகழ்ச்சியாம். இதுவே, ''கேட்கிற போது பசப்பு, கொடுக்கிற போது கசப்போ?''என்னும் பழமொழி யாக வழங்குகிறது. இதனை இப்போதும் காண்கின் றோம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்புவாழ்ந்த பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்ற சான்றோர்,

''உண்கடன் வழிமொழிந்து இரக்குங்கால் முகனும்தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறாகுதல்
பண்டும் இவ்வுலகத்து இயற்கை அஃது இன்றும்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்தீர்''

என்று பாடியுள்ளார்.

பழமொழி நானூறு

எழுதா இலக்கியமாய் உண்மையும் இனிமை யும் எளிமையுங் கொண்டு இவை இருப்பது கண்டார் முன்றுறை அரையனார் என்ற சான்றோர் அவர் சுமார் 1500 ஆண்டுகட்கு முன்பு வாழ்ந்த வர். அவர் தமது காலத்தில் நிலவியவற்றில் நானூறு பழமொழிகளைத் தொகுத்து, ஒவ்வொன் றின் கருத்தையும் ஒவ்வொரு வெண்பாவில் வைத் துப் பழமொழி நானூறு என்ற பெயரிட்டு ஒரு நூல் பாடியிருக்கின்றார். அது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு என்ற நூல் வகையில் ஒன்றாய் இருக்கிறது. இப்பழ மொழிகளில் மக்களுடைய சமுதாயம், பொருளா தாரம், வாணிகம், தொழில், சமயம், கல்வி, அரசியல் முதலிய பல துறைகட்குரிய கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளன.

பழமொழிகள்

சமுதாய வாழ்வில் திருமணம் என்பது ஒரு சிறப்புடைய நிகழ்ச்சி. திருமண நிகழ்ச்சியில் திருமணத்துக்குரிய ஆடவனுக்கு ஒரு பெண்ணை மணம் பேசும் முறை முன்னணியாக நடைபெறுவது. அப்போது மணமக்களுக்காகச் சான்றோர் ஒன்று கூடி இருவருடைய குல நலம் குண நலம் ஆகியவற்றைப் பெரிதும் எடுத்துப் பேசுவர். அவ்வகையில், ''குலம் கெட்டவரோடு சம்பந்தம் செய்தாலும் குணங் கெட்டவரோடு சம்பந்தம் செய்யக் கூடாது'' என்றொரு முதுமொழி அடிக்கடி கூறப்படும். இந்த நிகழ்ச்சி திருநாவுக்கரசரின் தமக்கை திலகவதியார்க்கும் கலிப்பகையார்க்கும் திருமணம் பேசிய போது சிறந்த இடம்பெற்றது. இதனைச் சேக்கிழார் ''மணம் பேசி வந்தவரும் வந்தபடி அறிவிப்பக் குணம் பேசிக் குலம் பேசிக் கோதில் சீர்ப் புகழனூர் பைந்தொடியை மணம் நேர்ந்தார்,'' என்று இப் பழமொழிக் கருத்தை எடுத்துரைப்பதைக் காணலாம்.

மக்களில் ஒருவர் இறந்துபோவாராயின், அவரது உடலை நீராட்டி ஆடை அணிகலன்களால் சீர் செய்து இடுகாட்டிற்கோ சுடுகாட்டிற்கோ எடுத்துச் செல்வது சமுதாய வழக்கம். இறந்தார் பொருட்டு அங்கே கூடும் உறவினரும் பிறரும் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புவர். புலம்பி அழுமிடத்தும் இறந்தார் உடலுக்குரிய சீரைச் செய்தபின்பே அழுவர். இதனைச் ''செத்த பிணத்தைச் சீரிட்டழு'' என்ற முதுரை இனிது காட்டுகிறது.

இவ்வண்ணமே, ''பணமில்லாதவன் பிணம்,'' ''பணம் பத்தும் செய்யும்'' முதலியன பொருள் பற்றி வழங்கும் எழுதாமொழிகள், ''கப்பலேறிப் பட்ட கடன் கொட்டை நூற்றுத் தீருமா?'' ''கருவாடு விற்ற காசு நாறுது'' என வருவன வாணிகத்தில் வழங்கும் பழமொழிகள். ''வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்,'' ''உழைப்பாளிக்கு ஒருத்தர் சோறு போடவேண்டா'' என்பன் தொழில் பற்றிச் சொல்லாடும் தொல்லுரைகள். 'விதைப்பழுது முதற்பழுது,'' ''பார்க்காத பயிரும் கேட்காத கடனும் பாழ்'' முதலியன உழவுத்துறைக்குரிய உலகுரை. சமயத்துறையில், ''அவனே அவனே என்பதை விடச் சிவனே சிவனே என்பது மேல்,'' ''இரவெல்லாம் இராமாயணம் கேட்டுவிட்டு விடிந்தபின் சீதைக்கு இராமன் சிற்றப்பன்,'' ''படிக்கிறது இராமாயணம் இடிக்கிறது பெருமாள் கோவிலா?'' என்பன முதலிய பழமொழிகள் பரந்து உலவுகின்றன. ''தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரை'' என்பது இடைக்காலச் சோழ பாண்டியர் கால அரசியல் பற்றியும், ''டில்லிக்குப் பாச்சாவானாலும் தல்லிக்குப் பிள்ளை'' என்பது விசயநகர வேந்தர் காலத்து அரசியல் பற்றியும், 'நாட்டுக்கு நல்ல துரை வந்தாலும் தோட்டிக்குப் புல் சுமை போகாது,'' பரங்கிக்குத் ''ஸ்ரீதரியுமா சடங்கும் சாத்திரமும்'' என்பவை முதலியன மேனாட்டவர் காலத்து அரசியல் பற்றியும் தோன்றி நிலவும் பழமொழிகள். அரசியல் சீர் திருத்தம் வந்தபின் தேர்தலுக்கு நின்று ஓட்டுப் பெறுபவர்களைப் பற்றி, ''ஓட்டுக்குப் போனாயோ

ஓடு வாங்கப் போனாயோ'' என்பது முதலிய பழமொழிகள் புதியவாய் முளைத்துள்ளன.

பழமொழிகளும் வரலாறும்

இந்தப் பொருள் மொழிகளை நோக்குவோமாயின், பழங்கால வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சில காணப்படுகின்றன. கி. பி. பன்னிரண்டு, பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அரசுபுரிந்த வீரபாண்டியன் காலத்தில் திருக்கொடுங்குன்றத்துப் பகுதியில் வாணாதிராயர் என்பவர் வந்து குறும்பு செய்து ஊர்களைச் சூறையாடிச் சென்றனர். கோயில் சொத்துக்களைப் பாதுகாப்பதற்கு அக்காலத்தில் தனித்தனிக் கழகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் கோயிற்பணி செய்யும் சிவப்பிராமணர்களும் வயிராகிகளும் உறுப்பினராக இருப்பது வழக்கம். அந்நாளில் திருக்கொடுகுன்றத்துக் கோயிலில் பொன்னப்ப அணுக்க வன்றொண்ட வயிராகி என்பவன் பணி செய்துவந்தான். கோயிற் சூறையாடவந்த வாணாதிராயர்க்கும் வன்றொண்ட வயிராகிக்கும் சண்டை உண்டாயிற்று. கோயிலைப் பாதுகாக்கும் வகையில் வன்றொண்ட வயிராகி மிக்க வலியுடன் போர் செய்து வாணாதிராயரைத் தோற்றோடச் செய்து, தானும் புண்பட்டு வெற்றிபெற்று விளங்கினான். ஊரவர் அவன் புண்ணை ஆற்றி அவனுக்குச் சிறப்புச் செய்தார்கள் என்று இடையாத்தூர்க் கோயில் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது.* இந்த வயிராகிகளுக்கு 'வீரமுஷ்டி' என்று பெயர்

* (Pudukkottai State Inscriptions 380)

வழங்கும் இவர்கள் குத்துக்கும் சண்டைக்கும் முன்னின்று கோயில்களைக் காத்த செய்திகள் பல கோயில் வரலாறுகளில் உள்ளன. இவ்வரலாற்றை, ''உண்பான் தின்பான் சிவப்பிராமணன், குத்துக்கு நிற்பான் வீரமுஷ்டி'' என்ற பழமொழி குறித்து நிற்கிறது,

பண்டைநாளில் வீரர்கள் போர்செய்து புண் பட்டு இறந்து படுவராயின், அவருடைய பெயரையும் அவர்பெற்ற பெருமைகளையும் ஒரு கல்லில் எழுதி, அதனை நீராட்டிப் பலபேர் செல்லக்கூடிய வழிகளிலும் ஆற்றங்கரையிலும் நிறுத்துவது வழக்கம், அந்தக் கல்லை, அவ்வீரனுடைய மனைவி நீராட்டி நெல்லும் பூவும் சொரிந்து தன் கணவனாகவே எண்ணி வழிபடுவாள், ''ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை, நடுகல் தொழுது பரவும்'' எனப் புறநானூறு முதலிய சங்கத்தொகை நூல்கள் கூறுகின்றன. இதுபற்றியே ''கல்லென்றாலும் கணவன்'' என்ற பழமொழி உண்டாயிற்று.

இனி, கொல்லைகளிலும் வயல்களிலும் கதிர் முற்றிவரும் பயிர்களுக்குக் காவலாகப் புல்லும் வைக்கோலும் கொண்டு ஆடவன்போல உருவம் செய்து வயல்வரப்புகளில் நிறுத்தும் மரபு இன்றும் இருப்பதொன்று. அதனைப் 'புல்லாள்' என்பர். அதனிடத்தே வீரச்செயல் ஒன்றும் இல்லையாயினும், தொலையில் வருபவர்க்கும் இரவில் இயங்குபவர்க்கும் ஆள்போலத் தோன்றி ஓரளவு காவலாவதுபற்றி அதனை நிறுத்தி வைப்பதை நாட்டவர் மேற்கொண்டிருக்கின்றனர். போர்க்குரிய

ஆண்மையில்லாமல் வழிப்பறிசெய்து வாழ்பவரைப் ‘புல்லாள்’ என்பதொரு முறையும் நாட்டில் உளது. இது பண்டும் இருந்ததென்பதைப் பதிற்றுப்பத்து என்னும் சங்கநூல், ‘‘புல்லாள் வழங்கும் புல்லிலை வைப்பின் புலம்’’ என்று குறிக்கின்றது. தன்னைக் கொண்ட கணவன் சீரிய வீரமில்லாத புல்லாளாயினும், அவனையும் கணவனாகக்கொண்டு ஒழுகவேண்டியது பெண்கட்கு அறம் என்று அறிஞர் கூறலாயினர். இவ்விரு கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கி, ‘ கல்லென்றாலும் கணவன், புல்லென்றாலும் புருடன்’’ என்ற உலகுரை தோன்றி நிலவுவதாயிற்று.

‘‘ஆவதும் பெண்ணாலே அழிவதும் பெண்ணாலே’’ என்பது நாட்டில் இன்றும் வழங்கும் இலக்கியக் கருத்துரை. மதுரை நகரில் தன் மனைவி கண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்கச்சென்ற கோவலனைக் கள்வன் என்று கருதிக் கொலைத் தண்டனை கொடுத்தான் பாண்டியன். அதனை அறிந்த கண்ணகி, பாண்டிவேந்தன் அவைக்களஞ்சென்று, தன் சிலம்பைக் காட்டித் தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதை வழக்குரைத்து நிலைநாட்டினாள். அதனால் கோவலனுக்கு உண்டான குற்றம் நீங்கிற்று. தான் செய்தது குற்றம் என்பதை உணர்ந்த பாண்டியன் உடனே கீழே வீழ்ந்து உயிர்விட்டான். அவனது மதுரைநகர் தீப்பட்டழிந்தது. பாண்டியன் குலமும் பாழ்பட்டது. இதனை அறிந்த சேரவேந்தனான செங்குட்டுவன் வடநாடு சென்று, அங்கே தமிழ் வேந்தரை இகழ்ந்துபேசிய வடபுலவேந்தரை வென்று, தமிழர் மாண்பினை நிலைபெறுவித்து,

இமயத்திலிருந்து கல்கொண்டுவந்து கண்ணகிக்கு வடிவம் செய்து கோயில் அமைத்து வழிபாடு செய்தான். இவ்வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே, ''ஆவதும் பெண்ணுலே, அழிவதும் பெண்ணுலே,'' என்ற பழமொழி தோன்றி வழங்கி வருகின்றது. இதனை வற்புறுத்துதற்கு வேருெரு வரலாறுமுண்டு.

கொங்குநாட்டில் மேற்கு மலைத்தொடரின் அடிப்பகுதியில் நன்னன் என்ருெரு தலைவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுடைய ஊர் நன்னனூர் என்பது. இப்போது அஃது ஆனைமலை யென்ற பெயருடன் பொள்ளாச்சி வட்டத்தில் உளது. அவ்வூரில் ஆற்றங்கரையில் அவன் ஒரு மாமரத்தை வைத்து வளர்ந்து வந்தான்; அது காய்த்துப் பழுக்கத் தொடங்கியதும் அதற்குக் காவலும் ஏற் படுத்தினுன். அந்நாளில் அப்பகுதியில் கோசர் என்னும் மரபினர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவருள் செல்வன் ஒருவனுடைய மகள் ஆற்றிற்குக் குளிக்கச் சென்ருள். அவள் நீரில் இறங்கிக் குளித்துக்கொண்டிருக்கையில், நன்ருய்ப் பழுக்காத மாங்காய் ஒன்று தானே உதிர்ந்து தண்ணீரில் மிதந்து கொணடு அப்பெண்ணருகே வந்தது. அதனை அப்பெண் எடுத்துத்தின்ருள். அதைக் கண்ட காவலன் சென்று நன்னனுக்குத் தெரிவிக் கவே, கொடியவனுன நன்னன் அவளைக் கொன்று விடுமாறு கட்டளையிட்டான், அதையறிந்த அப் பெண்ணின் தந்தை அவள் நிறையளவு பொன்னும் எண்பத்தோர் யானைகளும் தந்து வணங்கி,

அவளைக் கொலை செய்யாது விட்டுவிடுமாறு வேண்டினன். நன்னன் சிறிதும் மனம் இரங்காது அவளைக் கொன்று விட்டான். உடனே அப்பகுதியில் வாழ்ந்த கோசர் பலரும் திரண்டெழுந்து அவன் மாமரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி அவனையும் வெருட்டி ஓட்டிவிட்டனர். அரசுநிலை இழந்து வெருண்டோடிய நன்னன், ஈரோட்டுக்கண்மையிலுள்ள பெருந்துறைக்கருகில் 'வாகை' என்னும் ஊரில் இருந்து வந்தான்; சின்னாட்குப்பின் நார்முடிச் சேரல் என்ற சேரமன்னனுக்குத் தோற்று இறந்து போனன். அவன் வழிவந்தோர், ''பெண்கொலை புரிந்த நன்னன்'' மரபினர் என்று மக்களால் புறம் பழிக்கப்பட்டனர். வாகையென்னும் ஊரும் அழிந்துபோயிற்று. அது முதலே, ''ஆவதும் பெண்ணாலே, அழிவதும் பெண்ணாலே'' என்ற பழமொழி நிலைபெறுவதாயிற்று.

''ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலே கண்'' என்பது இவ்வெழுதா இலக்கியங்களுள் ஒன்று. முத்தமிழின் கூறுகளான இயல், இசை, நாடகம் என்ற மூன்றனுள் நாடகம் என்பது கூத்து. இது தமிழ்க்கூத்து, ஆரியக்கூத்து என இருவகைப்படும்; ''ஆரியம் தமிழ் எனும் சீர்நடம் இரண்டினும்'' என்று அறிஞர் கூறுவர். ஆரியக்கூத்தாடுவோர் ஆரிய நாட்டிலிருந்து வந்து கழைக்கூத்தர்போல் கயிற்றின்மேல் நின்று பக்கத்தே பறை கொட்ட அழகாக ஆடுவர் என்று குறுந்தொகையில் பெரும் பதுமனர் பாடிய பாட்டால் அறிகின்றோம். ஆரிய நாடு சேர நாட்டின் வடக்கில் இருந்த நாடு எனத் தாலமி (Ptolemy) குறிக்கின்றார். அவர்கட்குத்

தமிழ் வேந்தர்களும் பிறசெல்வர்களும் பொன்னும் பொருளும் பரிசிலாகத் தருவர். அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் தமது நாட்டுக்கே சென்றொழிவர். தமிழ்க் கூத்தர்க்கு நிலம் விடுவது மரபு. அந்நிலங்கட்குக் 'கூத்தாட்டுக் காணி. என்பது பெயர். இம்மரபு இடைக்காலச் சோழ பாண்டியர் காலத்தும் இருந்து வந்திருக்கிறது' நாளடைவில் தமிழ்க் கூத்தர் ஆரியக் கூத்தைப் பயின்று அதனையும் ஆடத் தலைப்பட்டனர். அதற்குரிய பரிசில் பொன்னும் பொருளுமேயாயினும், தமிழ்க் கூத்தர் தாம் வழிவழியாகப் பெற்றுவந்த நிலப்பரிசிலையே விரும்பினர்; அதுவே பெற்றுக் கொண்டு வந்தனர். இதனைக் கும்பகோணத்து நாகநாதசாமி கோயில் கல்வெட்டும் திருவாவடு துறைக் கோயில் கல்வெட்டும் நன்கு கூறுகின்றன. ஆகவே, தமிழ்க் கூத்தர் ஆரியக் கூத்தாடினும் காரியமாகிய கூத்தாட்டுக் காணி பெறுவதையேநாட்டமாகக் கொண்டமை துணியப்படும். அதுபற்றியே, ''ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலே கண்'' என்ற பழமொழி வழங்கி வருவதாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தர் சீகாழித் திருக்குளக்கரையில் நின்று அழுது சிவஞானப்பால் உண்டதுமுதல், ''அழுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்'' என்ற பழமொழியும், அவர் வரலாறு மட்டில், சேக்கிழார் எழுதியுள்ள பெரிய புராணத்தில் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலும் திருநாவுக்கரசர் புராணத்திலும் கலந்து பாதியளவுக்கு மேல் இருப்பதால் 'பிள்ளை பாதி, பெரியவர் பாதி'' என்ற பழமொழியும், சிறு

வயதில் கற்கப்பட்டு வாழ்நாள் முழுதும் பயன் பட்டு வரும் சிறப்புப்பற்றித் திருக்குறளேயும் நால டியாரையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு "நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி" என்ற பழமொழியும் தோன்றி நிலவுகின்றன.

முடிவுரை

இவ்வாறு இலக்கியம், இசை. நாடகம் முதலி யன பற்றியும், ''விருத்த வைத்தியம், பாலிய சோதிடம்'' என மருத்துவம் பற்றியும் எழுதா இலக்கியங்கள் பல நூற்றுக்கணக்காக நாட்டவர் நவிலும் நயம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இவற்றைக் கண்ட மேனுட்டு ஆராய்ச்சியாளருள் ஒருவரான சார்லஸ் இ. கோவர் (Charles E. Gover) என்பவர், ''உயர்ந்த கருத்துக்கள் நிறைந்த பழமெயழிகளும் நாட்டுப் பாடல்களும் பொதுவாகத் தமிழ் தெலுங்கு மொழிகளிலும், சிறப்பாகத் தமிழில் மிகுந்தும் உள்ளன. இத்துறையில் உழைத்து இவற்றை வெளியிட்டுப் பொது மக்கள் கண்டு மதிக்கவும் திராவிடர் மனப்பான்மையின் வீளேவை அறிந்து கொள்ளவும் செய்வது பழுத்த புலவர் கட்கும் சிறந்த நாகரிகம் படைத்த அரசியலாருக் கும் தகுதியாம்'' என்ற கருத்தமையக் கூறியிருப் பது அறிஞர் நினேவுகூரற்பாலதாகும்.

4. கல் காட்டும் கவிஞர்

கல்வெட்டுக்கள்

சோழ நாட்டில் இடைக்காலத்தே விசயாலயன் வழிவந்த சோழவேந்தர் ஆட்சி செய்தனர். அவருடைய ஆட்சிக் குறிப்புக்களை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் அவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. வேந்தர்களின் அரசியற் செய்திகளும் நீதிவழங்கும் முறைகளும் கோயில்களின் இயல்புகளும் அவற்றிற்கும் மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் இருந்த தொடர்புகளும் பிறவும் அக்கல்வெட்டுக்களில் புலனுகின்றன. அரசியல், நீதி, வாணிகம், இலக்கியம், கூத்து ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களும் அவற்ருல் விளக்கமுறுகின்றன. இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த சிறப்புடைய தலைவர்கள், வணிகர்கள், சமயத்தலைவர்கள் புலவர்கள் முதலியோர் பலருடைய வரலாறுகளை இக்கல்வெட்டுக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மேலும், சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் நாடு ஊர் முதலியனவும், மக்கள் வழக்காறுகளும் இக்கல்வெட்டுக்களால் இனிது விளங்குகின்றன. வெட்சி கரந்தை முதலிய சங்க காலப் போர் முறைகளும் அவற்றில் வெற்றியுண்டாகப் பொருது வீழ்ந்து புகழ் பெற்றேர்க்குக் கல்நாட்டிச் சிறப்பிக்கும் காட்சிகளும் இக்கல்லெழுத்துக்களில் காணக்கிடக்கின்றன. பரந்துபட்ட தமிழ்ப் பெருநாட்டின் ஆட்சி இனிது நடத்தற் பொருட்டுச் சிறுசிறு நாடுகளாக வகுத்திருந்த முறை இந்நாளைய

அரசியல் நெறிக்கு இறும்பூது பயக்கும் ஏற்றம் பெற்று விளங்குகிறது.

உறத்தூர்

புதுக்கோட்டைக்கு அண்மையில் ஓடும் வெள்ளாறு சோழ நாட்டுத் தென்னெல்லை என்பர். அதன் வடகரைப் பகுதி சோழ நாட்டுக்கும் தென்கரைப் பகுதி பாண்டி நாட்டுக்கும் உரியன. வெள்ளாற்றின் இருமருங்கும் சேர்ந்த பகுதி சங்க காலத்தில் கோனுடு எனப் பெயர் கொண்டு விளங்கிற்று.

கோனுட்டின் வடபகுதியில் இருந்த ஊர்களுள் உறத்தூர் என்பது ஒன்று. அதனைத் தலைமையாகக் கொண்டு தோன்றிய சிறுநாடு உறத்தூர் கூற்றம் என்று வழங்கிற்று. அக்கூற்றத்தில் அடங்கிய ஊர்களில் பையூர் என்பது சிறப்புடைய ஊராகும். அவ்வூரில் திருமறைக் காட்டினின்றும் ஒரு குடியினர் போந்து செல்வச் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

திருச்சிற்றம்பலமுடையான்.

கி. பி. 1133 முதல் 1150 வரை சோழ நாட்டை ஆட்சிபுரிந்தவன் சோழன் இரண்டாம் குலோத்துங்கனுவான். அவனது ஆட்சியில் இந்த உறத்தூர்க் கூற்றம் இருந்து வந்தது. நல்ல நீர்வளமும் நிலவளமும் பெற்றிருந்தமையால், இவ்வூர்க் கண்போந்து தங்கிய திருமறைக் காட்டுச் செல்வக் குடியினர் நிலைபெற்று வாழ்ந்து வருவராயினர். அக்குடியில் அந்நாளில் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் என்பவர் மேன்மையுற்றுத் திகழ்ந்தார். பெரு

முயற்சியால் மிக்க பொருளையீட்டி மேனிலையில் வாழ்ந்த அவர்க்கு வேதவனமுடையான் என்றொரு மகன் பிறந்து திருந்திய கல்வி கற்றுச் சிறந்து விளங்கினான்.

திருச்சிற்றம்பலமுடையாருக்குத் தமது குடிக்கு முதலூரான திருமறைக்காட்டில் கோயில்கொண்டு விளங்கும் இறைவன்பால் பேரன்பு உண்டு. அவர் திருமறைக் காட்டு இறைவனுக்குத் திருப்பணி பல புரிந்து தாம் பெற்ற செல்வத்தைப் பயன்படுத்தினார். அங்கே திருஞானசம்பந்தர் வந்து இறைவனைப் பரவி வழிபட்டுத் தென்பாண்டி நாட்டுக்குச் சென்று தென்னவனைச் சிவநெறியில் வாழச் செய்த செயலை எண்ணியெண்ணி இன்புறுவது அவருக்கு இயல்பு.

திருச்சிற்றம்பலவர் சிறந்த போர்வீரருமாவர். அவர் போர்க்குச் செல்லும்போதெல்லாம் திருஞானசம்பந்தரையும் திருமறைக்காட்டு இறைவனையும் சிந்தையில் இடையறாது பரவுவார். இது பற்றியே அவர் தம்முடைய மகனுக்கு வேதவனமுடையான் என்று பெயரிட்டார். திருமறைக் காட்டைத் திருஞானசம்பந்தர் வேதவனம் என்று சிறப்பித்ததனால், அவ்வூர் இறைவனுக்கு வேதவனமுடையான் என்பது பெயராயிற்று.

வேதவனமுடையான்

வேதவனமுடையான் இளமையிலேயே செந்தமிழ் வல்ல சான்றோர்கள் கூட்டத்தில் பெருவிருப்

பம் கொண்டிருந்தான்; பண்டை வள்ளல்களின் வரலாறுகளையும் அவர்களைப் பாராட்டிப் பாடிய பாவலர்களின் பாநலங்களையும் கேட்டு இன்புற்று வந்தான். அவன்பால் திருநின்ற செல்வமும் செந்தமிழ்க் கல்வியும் சேர்ந்து சிறந்தன. அதனால் புலவர் பாடும் புகழ்மேல் அவற்குப் பெருவேட்கை உண்டாயிற்று. அவன் கருத்து நிறைவுறும் வகையில் அவனது பெருஞ்செல்வம் துணைபுரிந்தது; காலமும் நன்கு வாயத்திருந்தது. வளவிய தமிழ்ப் புலவர் அவனது பையூர்க்கு வந்தவண்ணம் இருந்தனர். அவர்தப் செந்தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பையூரைச் சிறப்பித்துக்கொண்டிருந்தன. ஓரூரில் வாழும் செல்வத்தலைவர் எவ்வழியில் தமது காலத்தைக் கழிக்கக் கருதுகின்றாரோ, அவ்வழியிலே அவ்வூரவரும் செல்லக் கருதுவர், ''எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி நாடும் நல்லதாம்'' என்றதற்கேற்பப் பாவல்ல தமிழறிஞர் பலர்க்கும் பையூர் பண்புடை உறையூராயிற்று.

தொண்டை நாட்டுப் புலவர்

இது நிற்க, சோழ நாட்டின் வடக்கிலுள்ளது தொண்டை நாடு. தொண்டைநாடு என்ற பெயர் மிகவும் தொன்மைவாய்ந்தது; "தெண்ணீர் வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து'' என்று அது பாராட்டப்படுவது உண்டு. அது பல்லவர் காலத்தேயே இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரித்திருந்தது.

சோழ பாண்டிய நாடுகளில் காணப்படும் வளநாடுகள் போல இக்கோட்டங்கள் இருந்துள்ளன;

இவை ஒவ்வொன்றிலும் உள்நாடுகள் பல இருந்திருக்கின்றன.

இக்கோட்டங்களுள் களத்தூர்க் கோட்டம் என்பது ஒன்று செங்கற்பட்டு மாவட்டத்துச் செங்கற்பட்டு, திருக்கழுக்குன்றம், திருக்கச்சூர் முதலிய ஊர்கள் களத்தூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்தவை. இக்கோட்டத்தில் உள்ள ஊர்களில் மருதத்தூர் என்பது இப்போது மருதம் என்ற பெயர்கொண்டு நிற்கிறது. அவ்வூரில் அந்நாளில் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் என்ற புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் இனிய வெண்பாக்களை மிக்க விரைவாகப் பாடும் வீறுகொண்டு விளங்கினர்.

புலவரும் புரவலனும்

திருச்சிற்றம்பலப்புலவர் தென்னுடு சென்று காணவேண்டுமென்ற விருப்பம்கொண்டார். சேக்கிழார், சயங்கொண்டார், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் என்ற பெரும் புலவர் வரிசையில் இடம் பெறுமையால், அவர் தாமாக நடந்துசென்று தமிழ் நாட்டைக் காணவேண்டியவரானுர், அவ்வாறு வருபவர் காவிரித் தென்கரை நாட்டைக் கடந்து உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூருக்கு வந்து சேர்ந்தார். அங்கே அவரை வேதனமுடையான் கண்டு இனிது வரவேற்று ஏற்ற சிறப்புகளைச் செய்தான், அவருடைய இனிய பண்பும் இயற்றமிழ்ப் புலமையும் கண்ட வேதவனத்துக்கு அவர்பால் அன்புண்டாயிற்று, புலவர் பேயரும் தன்தந்தை பெயரும் ஒத்திருப்பது பற்றி உவகையுற்று அவரைத் தந்தையினும்

மிக்க தகவுடன் அன்பு செய்து அவரைத் தன் மனையிலே இருந்துவருமாறும் விரும்பினன்.

புலவர் அவை

தூய அன்பு வலையிற் சிக்குண்ட புலவர்க்கு வேதவனத்தைப் பிரியமாட்டாத பேரன்பு உண்டாயிற்று, ஆகவே, அவர் பையூரில் இருந்துகொண்டு வேதனமுடையானைக் காணவரும் பாவலர்களின் பாநலம் கண்டு இன்புற்றிருப்பாராயினர். ஒருகால் பையூருக்கு வந்த புலவர்களோடு இன்புறச் சொல்லாடிக்கொண்டு இருக்கையில், வந்த புலவருள் ஒருவர் தம்மை ஆதரித்த செல்வர் ஒருவர் ஊரைச் சிறப்பித்துத் தாம் பாடிய பாட்டொன்றைப் பாடிக் காட்டினர். கேட்ட ஏனைப்புலவரும் பிறரும் ''கரகம்பிதத்துடன் சிரகம்பிதம்'' செய்தனர். அனைவருடைய மனமும் முகமும் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்து விளங்கின. வேதவனமுடையானும் அவ்வாறு மகிழ்ந்தானாயினும், அதனை அறியாத வகையில் முகத்தில் விளர்ப்பொன்று தோன்றி மறைந்தது. அதனைப் பார்வல பலரும் கண்டிலர்; திருச்சிற்றம்பலப்புலவர் மாத்திரம் அதனைச் செம்மையாகக் கண்டுவிட்டார்.

புலவரது புலமைக்கண், அவன் உள்ளத்தில் நிகழும் நினைவுகளை முகத்தின வழியாக ஊடுருவி நோக்கிற்று. அத்தகைய பாட்டொன்று தனது ஊர்மேல் எழவேண்டுமென்ற வேட்கையொன்று தோன்றி வேதவனத்தின் உள்ளக்கிழியில் விஞ்சி நின்றது. ''முகத்தின் முதுக்குறைந்த துண்டோ

உவப்பினும் காயினும் தான் முந்துறும்'' என்பது அவர் அறியாததன்று. உடனே, அவர் ஏனைப் பாவலர் கொண்ட மகிழ்ச்சி அடங்கு முன்பேவேறு சிலரையும் அவ்வாறு பாடிக்காட்டுமாறு கேட்டார். அவரவரும் தாந்தாம் பாடிய பாட்டுக்களைப் பாடிக் காட்டிக் கூடியிருந்த அவையினருக்கு இன்ப மளித்தனர்.

இறுதியில் திருச்சிற்றம்பலவர் பாடவேண்டிய முறை வந்தது. எல்லோரும் அவரது பாட்டைக் கேட்க விரும்பியிருந்தனர். வேதவனமுடையானுக் கும் அவர் பாட்டைக் கேட்டற்கண் விருப்பம் மிக்குற்றது. மிகவும் ஆன்றவிந்தடங்கிய முறையில் என்பும் உருகதக்க இனிய இசையுடன்,

''வாளை வயிறு நிறைய மடற்கமுகம்
பாளைபசுந் தேனொழுகும் பையூரே—நாளையென்று
செப்பாத வாய்மையான் வேதன் திருமனுநூல்
ஒப்பான்எங் கோமான்தன் ஊர்''

என்று பாடிக் காட்டினர். பாவலர் கூடியிருந்த அத்தமிழ்ப் பேரவை முற்றும் அப்பாட்டு வழங்கிய சுவையிற் படிந்து இன்பமுற்றது. பின்பு, புலவர் உள்ளங்கள் அதன் பொருள் நலத்தைத் துய்த்துத் துள்ளி விளையாடின.

''நாளை என்று செப்பாத வாய்மையான்'' என்றது, இன்றே அவன் பரிசில் நல்குவன் என்றும், தாம் அதனைப் பெற்று இன்புறலா மென்றும் வந்திருந்த பாவலர் உள்ளத்தில் ஊக்கம்

எழுவித்தது. பாவலர் பலராகிய வழி, அவரவர் வரிசையறிந்து நல்குவதொன்றே அவர்கட்கு உண்மையில் ஊக்கமும் உவகையும் தரவல்லது. வரிசையறிந்து நல்கும் கொடை வள்ளல்களையே பண்டை நாளைப் புலவர் பாராட்டிப் பாடினர். “வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை” என்று கோவூர் கிழாரும், “பொது நோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின், அது நோக்கி வாழ்வார் பலர்” என்று திருவள்ளுவரும் வரிசை அறிந்து ஈதலையே பெரிதும் எடுத்தோதி இருக்கின்றனர்.

வேதவனமுடையான் வரிசையறியும் மதிநுட்பமும். வரிசையறிந்து ஈதலிற் கைவண்மையும் நன்கு உடையன் என்பது தோன்றவே திருமனு நூல் ஒப்பான என்ற தொடர் நிற்பது அப்புலவர்கள் பேருக்கம் கொள்வதற்கு ஏதுவரயிற்று. மனுநூல் மக்களது சாதி சமுதாயப் பிரிவும் வரிசையும் கூறுவது; அதனை ஒப்பவன் எனவே, வேதவன முடையான் அவரவரையும் வரிசை அறிந்து சிறப்பிக்கும் மாண்புடையவன் என்றது, புலவர்களின் புலமையுள்ளத்தில் இனிது புலனாயிற்று. ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் நிரம்பி இனிமையும் ஆழமும் பொருந்தியிருப்பது புலவர்கட்குப் பேரின்பத்தைப் பெருக்கி நின்றது.

இப்பாட்டைக் கேட்டுப் பேரின்பம் எய்தி மகிழ்ந்த புலவர்கள், “வாளை வயிறு நிறைய மடற் கமுகம் பாளை பசுந்தேன் ஒழுகும் பையூர்” என

நின்ற முதல் இரண்டடிகளின் சொற்பொருளை எண்ணி இன்புறுகையில், அதன்கண் வேறு குறிப்பு உள்ளுறுத்தப்பட்டிருக்குமென எண்ணி னர். பின் இரண்டடியும் குறித்த பொருளை நோக்குமிடத்து, முதல் இரண்டடிகளும் வெறிதே சொற்களின் அழகும் இசையும் அமைந்த தொட ராக மட்டில் கொள்ளற்கு இடந்தரா அன்றே? மேலும், பையூர் வழங்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் பல இருக்க, அவற்றுள் கமுகம்பாளை தேன் சொரிவதும், அதனை நீர்நிலையில் வாழும் வாளை வயிறு நிறைய உண்பதுமாகிய இக்காட்சியை மாத்திரம் வரைந்துகொண்டு, ஒரு புலவர் சொல் லோவியம் செய்கின்றாரெனின், அவ்வாறு வரைந்து கூறற்கு அப்புலவர் உள்ளத்தே யாதானுமொரு நோக்கம் இருக்கத்தானே வேண்டும்? அந்நோக் கம், அக்கருத்து யாது? என்பதை அறிவதில் யாவருக்கும் ஆர்வம் பிறந்தது. அதனைப் புலவர் திருச்சிற்றம்பலவர் கண்டார். இப்பாட்டைக் கேட்டு இன்பத்தில் திளைக்கும் புலவர்களை வாளை யாகவும், பாட்டு வழங்கும் தம்மைக் கமுகாகவும், நம் பாட்டைக் கமுகின் பாளையாகவும், பாட்டு வழங்கும் இன்பத்தைத் தேனாகவும் உள்ளுறுத்த குறிப்பை முதற்கண் புலப்படுத்தினர். யாவரும் மகிழ்ந்தடங்கவும், வேதவனமுடையான் குடியைக் கமுகாகவும், அவனைப் பாளையாகவும், அவன் வழங்கும் கொடையைத் தேனாகவும், அது பெற்று மகிழும் புலவர்களை வாளையாகவும், உள்ளுறுத் ததை வெளிப்படையாக விளக்கிக் காட்டினர்.

பின்னர், வேதவனமுடையான் பாவலர் பலர்க்கும் அவரவர்வரிசைக்கொப்பப் பரிசில் தந்து விடை கொடுத்தான்; பின்னர்ச் சோழர் கோவாகிய குலோத்துங்கனைக் கண்டு அவனது ஆணை பெற்று திருச்சிற்றம்பலப் புலவர் பாடிய வெண்பாவை அவ்வூர்த் திருப்பெருமான் ஆண்டார் கோயில் முதல் பிரகாரத்து வாயிலின் வலப்பக்கத்தே சுவரில் பொறிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தான். அஃது இப்போது நான்குபட்டி வட்டத்து மடத்துக்கோயிலில்* இன்று காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதைப்பாடிய திருச்சிற்றம்பலவருக்கு வேதவனமுடையான் ஒரு நல்ல பரிசு வழங்கினான். அவர் எப்போதும் பையூரிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று அவன் கருத்துட் கொண்டான்; அதனால் அவன் தன் காணியான இரும்பூதி என்னும் குடிக்காட்டை அவருக்குப் பரிசளித்தான். அது பெற்ற அப்புலவர் அவன் கருத்தையும் தெரிந்து கொண்டார்.

கல்வெட்டுக் கவிஞர்

ஏனைப் புலவர்கட்குப் போலத் தனக்கு வேதவனமுடையான் குடிக்காடு நல்கியது, அவன்பால் விடை பெற்றுச் செல்லாவண்ணம் செய்வதொரு பெரிய கால்கட்டாயிற்று. அதனை அப்படியே விட்டு விட்டுச் செல்வதும் நேர்மையன்று என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்தார். இந்நிலையில் அவருடைய

* A. R. No- 335 of 1914.

மருதத்தூர்க்குச் செல்லவேண்டும் என்ற விருப்பும் மிகுவதாயிற்று. வேதவனத்தின் அன்பு ஒருபாலும் மருதத்தூர்பால் எழுந்த விருப்பம் ஒருபாலும் அவரை ஈர்த்தன. புலவர் ''இந்நடுவே நின்ருர் எறும்வயிரத் தூணே போல்.''

இரண்டிற்கும் நடுநின்று நாளடைவில் தேய் புரிப் பழங்கயிறு போல் சிந்தை நலிவுற்ற திருச் சிற்றம்பலவர் ஒரு புது வழி கண்டார்; வேதவனத் தின் பெரு மனேயிலும் திருப்பெருமாளுண்டார். கோயிலிலும் தமது நாளேக் கழிக்கலானுர். கோயில் வழிபாட்டில் அவரது பொழுது பெரிதும் கழிவது வழக்கமெனினும், இப்போது அது முன்னிலும் பெரிதாயிற்று. இதனுல் வேதவனமுடையான் தன்னேப் பிரிந்திருக்கும் பிரிவை மறத்தற்கு ஒரு வழியை உண்டுபண்ணினுர்.

நாட்கள் பல கழிந்தன. திருச்சிற்றம்பலவர் ஒரு நாள் வேதவனத்தைக் கண்டு சொல்லாடி யிருக்கையில், தமக்கு அவன் பரிசிலாகக் தந்த குடிக் காட்டைத் திருப்பெருமாளுண்டார்க்கு வழங்கத் தாம் விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். அதன் கருத்தை நினேயாத வேதவனம் அதற்கு உடன் பட்டான். இரண்டாங்குலோத்துங்கனது பதின் மூன்ரும்மாண்டு, ''கன்னிஞாயிறு ஏழாந்தியதியும் திங்கட்கிழமையும் பெற்ற உத்திரட்டாதி நாளன்று (3-9-1145. கி. பி.) இரட்டபாடிகொண்ட சோழ வளநாட்டு வட கோனுட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்து உடையார் திருப்பெருமாளுண்டார்க்குச் சயங்

கொண்ட சோழ மண்டலத்துக் களத்தூர்க் கோட்டத்து மருதத்தூர் உடையான் குன்றன் திருச்சிற்றம்பலமுடையானேன், இத்திருப்பெருமாஞண்டார் திருக்கை மலரிலே நான் நீர்வார்த்துக் கொடுத்த குடிக்காடு; இரட்டபாடி கொண்ட சோழவளநாட்டு வடகோனுட்டு உறத்தூர்க் கூற்றத்துப் பையூர், பையூருடையான் திருச்சிற்றம்பலமுடையான் வேதவனமுடையானே நான் கவி பாடி, பாடின கவிக்கு எனக்குப் பரிசில் தந்ததன் காணியான குடிக்காடு" என்று ஆவணம் தீட்டப் பெற்றது இதன் இறுதியில் வேதவனமுடையான் உள்ளிட்ட அறிஞர் பலர் கையொப்பமிட்டனர்.

இந்த ஆவணத்தைத் திருப்பெருமாஞண்டார் கோயிற் சுவரில் எழுதிவைக்கவேண்டிய நிலை வந்தது. அதற்கு அக்கோயிற் சுவரில் இடம் சுட்டுமாறு கல்வெட்டாளர் வேதவனத்தைக் கேட்டனர். அவன், முன்பு அவர் பாடிய கவி எங்கே பொறிக்கப்பட்டதோ அங்கே அதன்கீழே இதனைப்பொறித்தல் வேண்டும் என்ருன். யாவரும் 'நன்று நன்று' என்றனர். இந்த ஆவணம் இன்றும் அக்கவியின் கீழே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

பின்னர் ஒரு நாள் திருச்சிற்றம்பலப் புலவர் வேதவனமுடையான் செய்த சிறப்புக்களோடு அவன் பாலும் ஏனை நண்பர்பாலும் விடைபெற்றுக் கொண்டு தமது தொண்டைநாட்டுக் களத்தூர்க் கோட்டத்து மருதத்தூர் சென்று சேர்ந்தார் எளிய சொல்லும் ஏற்றமுடைய பொருளும் கொண்டு

இனிய இசையமைந்து இறவாப் புகழ்பெற்ற நல்லி சைக் கவிஞர் நாநலம், ஏட்டில் எழுதப்பெற்று என்றும் பொன்ருது நிலவுதல் ஒரு பாலாக, கருத் தாழமும் கற்பனைச் சிறப்பும் பொற்புற அமைந்த புலவர் நன்மொழி கற்சுவரில் கவினுற நின்று காட்சி வழங்குவது ஒருபால் உண்டு என்பதைத் திருப்பெருமாணுண்டார் திருகோயில் கல் காட்டும் இக்கவிஞர் வரலாறு காட்டுகிறது. இத்தகைய கவிஞர் கல்வெட்டுக்களில் எத்தனையோ பேர் உளர், கல்வெட்டுக்கள் பலவும் எல்லாரும் பெற்றுப் படித்து இன்புறுமாறு அரசியலார் வெளி யிடும் அந்தநாளும் அவற்றை அனைவரும் அறியும் வாய்ப்பும் தமிழ் மக்களுக்கு இன்னும் உண்டாக வில்லை. அவையாவும் வெளிவருநாள் எந்நாளோ அந்நாள் பெரியதோர் வரலாற்றுச் செல்வம் தமிழ் மக்கட்குக் கிடைத்த பெருநாளாகும்.

———

5. குணமாலை

சீவகசிந்தாமணி

நம் தமிழ்நாட்டில் நிலவும் சீவகசிந்தாமணி, பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம் முதலிய தமிழ்நூல்களை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். அவற்றில் உள்ள பாட்டுக்களை விருத்தப்பாக்கள் எனப் பொதுவாகக் கூறுவர். இவை கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றவை. இச்செய்யுள்நெறியில் முதன்முதலாக ஒரு புதுக் காப்பியம் செய்துதந்தவர் திருத்தக்கதேவர். பழந் தேனைப் புதுவள்ளத்திற் பெய்து தருவதுபோலப் பழந்தமிழ்க் கருத்துக்கள் பலவற்றை இப்புதுக் காப்பியத்தில் புதுநெறிச் செய்யுளில் புனைந்து தந்த தேவரது புதுமைப் புலமை நலத்தை இங்கே சிறிது காண்போம்;

சீவகன்—குணமாலை

சீவகசிந்தாமணி என்பது, சீவகன் என்னும் அரசகுமரன் பிறந்து வளர்ந்து கல்விகற்று வெற்றி சிறந்து, மகளிர்பலரை மணந்து அரசாண்டு மக்கட் பேறுபெற்று முடிவில் ஞானமிகுந்து துறவுபூண்டு வீடுபெற்ற நிகழ்ச்சியை ஆற்றொழுக்காகக் கூறிச் செல்லும் அரிய கற்பனைக் காப்பியம். குணமாலை என்பது சீவகன் மனைவியருள் ஒருத்தியின் பெயர். சீவகன் ஏமாங்கத நாட்டுக்கு அரசனான சச்சந்த னுக்கு மகன். இராசமாபுரம் அதன் தலைநகரம். சச்சந்தன் தன் முதலமைச்சன் கட்டியங்காரனால்

கொலையுண்டு இறந்துபோக, சீவகனைக் கருக் கொண்டிருந்த அவன் மனைவி சுடுகாடொன்றில் சீவகனைப் பெற்றுவிட்டு வேறுநாட்டுக்குச் சென்று விடுகின்றாள். சீவகனுன பச்சிளங்குழவியை. இறந்த தன் மகனை இடுதற்கு வந்த கந்துக்கடன் என்னும் வணிகன் கண்டு தன் மனைக்குக் கொண்டுசெல்கின் றான். அவன் மனைவி இறந்த மகன் உயிர்பெற்று வந்ததாக எண்ணிச் சீவகனைத் தன் மகனாகவே வளர்த்துவருகின்றாள். சீவகன் பரந்த கலைப் புலமையும் சிறந்த போர்வன்மையும் கொண்டு நாடாளும் வேந்தனும்கண்டு அழுக்காறுகொள்ளத் தக்க வகையில் வீறுபெற்று விளங்குகின்றான். அவனுக்குக் காந்தருவதத்தை என்ற மனைவி யொருத்தி இருக்கின்றாள்.

அந்த இராசமாபுரத்தில் ஒருகால்வேனில்விழா நடைபெறுகிறது. பொழிலில் தங்கி நீர்நிலையில் விளையாடி இன்புறும்பொருட்டு நகரமக்கள் பலரும் வேனிற்பொழிலுக்குச் செல்கின்றனர். அவருள் குணமாலை, சுரமஞ்சரி என்ற செல்வ இளமகளிர் இருவர் வருகின்றனர். மணமாகாத இளையோ ராகிய இருவரும் நீராடுதற்கெனச் சுண்ணப்பொடி கொண்டு வந்துள்ளனர். இருவரும் தாம்தாம் கொணர்ந்த சுண்ணப்பொடி ஒருவர் ஒருவர்க்குக் காட்ட, சுரமஞ்சரி, குணமாலையின் சுண்ணத் திற்குக் குற்றம் கூறித் தனதே சிறந்ததென்று சொல்லுகின்றாள். கருத்துவேறுபாடு மிகுகிறது. இருவர் சுண்ணங்களைத தக்கார் ஒருவர்க்குக் காட்டித் தோற்றவர் நீராடாது வீடு திரும்புவது

என்ற முடிபுக்குவருகின்றனர். சுண்ணங்கள் சீவகன் பார்வைக்குச் செல்கின்றன. அவன் தக்க காரணம் காட்டிக் குணமாலை சுண்ணமே உயர்ந்தது என்று தீர்ப்புக் கூறுகின்றான். சுரமஞ்சரி நீராடாது போய்விடுகின்றாள். குணமாலை நீராடித் திரும்புங் கால் மதயானையொன்று குறுக்கிட்டு அவளை அச்சுறுத்தவே, சீவகன் அந்த யானையை அடக்கி அவளை உய்விக்கின்றான். அதுவே வாயிலாகக் குணமாலை தன்னைச் சீவகனுக்கு உரிமை செய்து விடுகின்றாள். பின்னர்ப் பெற்றோர் அவள் கருத் தறித்து, சீவகனுக்கே அவளை மணஞ்செய்து கொடுத்துவிடுகின்றனர்.

சீவகனுக்கும் குணமாலைக்கும் திருமணம் செய் விக்கக் கருதிய திருத்தக்கதேவர், குணமாலையை நமக்குக் காட்டி அவளும் சுரமஞ்சரியும் சுண்ணம் காரணமாக மாறுபடுவதும், அது வழியாகச் சீவக னுக்கும் குணமாலைக்கும் மனம்ஈடுபடுவதற்குத் தோற்றுவாய் செய்வதும், குணமாலை அறியாமல் அவள் உள்ளத்தே சீவகன்பால் காதல் முளைத்து யானையை அவன் அடக்கி அவளை உய்வித்த செய லால் முறுகிப் பெருகி அவனை இன்றியமையாத நிலையை விளைவிப்பதும் தமது புலமைப் பணியாக மேற்கொள்ளுகின்றார். இந்நிகழ்ச்சிக்கு முதலிட மாக வேனிற்காலத்தையும் பொழிலகத்தையும் நம் மனக்கண்ணில் நிறுத்துகின்றார்.

பொழில் வளம்

வேனிற்காலம் வருகிறது. பொழில்கள் பூவகை யாலும் கனிவகையாலும் காண்போர் மனத்தைக்

கவர்கின்றன. வண்டினம் பூக்களில் ஊறும் தேனை உண்டு சிறக்கின்றன. குரங்கினம் கனிகளை யுண்டு களிப்பு மிகுந்து கொம்புதோறும் தாவிக்குதித்து மகிழ்கின்றன. தென்றற்காற்று, புதுப்பூக்களின் புதுமணம் விரவிப் பொழிலெங்கும் பரவி மக்கள் மனத்தில் இன்பம் மலர்விக்கின்றது, இராசமா புரத்து மக்கள் அனைவரும் பொழிலகம் நோக்கிச் செல்கின்றனர்.

இப்பொழில் நகர்க்குப் புறத்தே ஓர் யாற்றயல் உளதெனத் தேவர் குறிக்கின்றார். மரவகையும் செடிவகையும் கொடிவகையும் கலந்து வண்டினத் தாலும், மயில் குயில் முதலிய புள்ளினத்தாலும் இசைமிக்கு இருக்கின்ற பூமரக்கா, தெளிந்த நீர் அறாத யாறு ஒன்றின் அயலே உளதாயின், தன் அழகை விழைந்து காண்பார்க்கு விழைவு அறாத வாறு அது புதுப்புதுக் காட்சிகளைத் தந்து ஊக்கும் இயல்பினதாம். மேலும், நகரருகே உளதாயின், மக்களின் பெருகிய வரவு செலவுகளாலும் மாவும் மாக்களும் ஊர்தியும் பிறவும் பயில வழங்குதலா லும் தூய்மையும் புதுமையும் இழந்து பொழில் எழில் சிறவாது என்பதை உட்கொண்டு வேனிற் பொழிலை நகர்க்குப் புறத்தே தேவர் நிறுத்துவது மிகவும் பொருத்தமாகவுளது.

இனி, ஆசிரியர் நம்மை வேனிற்பொழிலுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார். குணமாலையும் சுரமஞ் சரியும் இங்கேதான் நாம் காண வரப்போகின்ற னர். அதற்கு முன்னணியாக அவர்கள் வீற்றிருக்

கும் பொழிலை ஒரு சொல்லோவியம் செய்கின்றார். இராசமாபுரத்துச் செல்வப் பெருமக்கள் தத்தம் ஊர்திகளில் வந்து அன்னங்கள் அமர்ந்து விளை யாட்டயரும் பொழிற்பகுதியில் தங்குகின்றனர், தண்கயமும், விரிந்த நீரோடையும் ஒருபால் காட்சி தருகின்றன, செவ்வாழையும் மாவும் பலாவும் ஆகிய பலவகைப் பயன்மரங்கள் கனி தாங்கி நின்று கவின் செய்கின்றன. இடையிடையே பூ நிறைந்த புதர்களும் செடிகளும் பொழிந்து மக்கள் தங்கி இன்பம் நுகர்தற்கேற்றவாறு குளிர்ந்த நிழல் செய் கின்றன, வேனில் வெம்மையால் வெய்துற்று வரு வோர்க்குத் தண்ணிய நிழலிடம் அன்றோ தளரா இன்பம் தருவது! அவர்கள் தங்கிய இடங்கள் கொம்புத்தேன் ஊறித் துளிப்பதனாலும், பூந்தேன் ஒழுகுதலாலும், பன்னிறப் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடத்த லாலும், யாற்றயலாகலின் வெண்மணல் பரந்து குளிர்ச்சியும் நறுமணமும் பெற்றுத் தூய்மையுடன் துலங்குகின்றன, அங்கே தங்கினோர் தாம் பூம் பொழிலகத்தே இருப்பதை மறந்து தண்ணிய நீர் நிலையில் இருப்பதாகவே நெஞ்சில் நினையலுறுகின் றனர்.

குணமாலையும் சுரமஞ்சரியும்

இப்பொழிலகத்தே ஒருபால் குணமாலையும் சுர மஞ்சரியும் தங்குகின்றனர், ஒருவரையொருவர் முன்பே கண்டு பயின்று நட்பு எய்திருந்தமை யின், ஓரிடத்தே இருவரும் கூடியிருப்பாராயினர். உருவும் திருவும் பருவமும் கல்வியும் இருவரும்

ஒப்பவுடையரே எனினும் குணஞ்செயல்களில் சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. குணமாலை தன் பெயருக் கேற்ப நற்குணமே நிறைந்த நங்கையாகத் திகழ் கின்ருள். அறம் பிழையாத அறிவும் பழியஞ்சும் பண்பும் அவட்குப் பாங்காய் உள்ளன. இவற்ருல் அவள் மனத்தூய்மையும் அதற்கேற்ற செய்வினைத் தூய்மையும் சிறந்து மிளிர்கின்ருள், சுரமஞ்சரி உருவும் திருவும் ஒத்தலால் குணமாலையினும் குறைந்தவளல்லள்; ஆயினும், பின் விளைவு கருதிச் செய்வன முன்னெண்ணிச் செய்தலும் செப்புதலு மாகிய திறங்களில் சிறந்திலள். கணிகமாய் நிகழும் துன்பத்தின் பொருட்டுப் பிறப்புத்தோறும் தொடரும் சிறப்புடைய நட்பினையும் சிதைத்துப் துறக்கும் சிறுமையுடையவள்; தன் செயலே சிறந்த தெனக் கருதும் தருக்கும் அவள்பால் உண்டு.

சுண்ணப்பூசல்

இருவரும் ஒருங்கிருந்து உரையாடியிருக்கை யில், குணமாலையின் தோழி, அவள் குறிப்பின் வண்ணம், அவள் செய்த சுண்ணப்பொடியைக் கொணர்ந்து சுரமஞ்சரிக்குக் காட்டுகின்ருள். அது காணும் சுரமஞ்சரி தனதே சிறப்புடையதென்ற தருக்கினுல் உலகியலையும் மறந்து.

> ''சுண்ணம் என்பதோர் பேர்கொடு சோர்குழல்
> வண்ண் மாலை நுசுப்பு வருத்துவான்
> எண்ணி வந்நன கூறுஇவை யோ என
> நண்ணி மாலையை நக்கனள்''

இதன்கண், குணமாலை சுண்ணத்தின் நன்மையை எடுத்தோதுவதை விடுத்துக் கண்ணிற்கண்ட

மாத்திரையே வாய்திறந்து, "இவை நின் இடையை வருத்துவதற்காகச் சுண்ணம் என்பதொரு பெயர் கொண்டு வந்தனவேயன்றி, உண்மைச் சுண்ண மாதல் இல்லை" என்பாளாய், நுசுப்பு வருத்து வான் எண்ணி வந்தன, என இசைக்கின்றாள். அவள் உரையில் நிற்குப் முன்னிலையும் கூற்றும் இகழ்வுமாகிய மூன்றும் குணமாலைக்கு அவலத் தைத் தருகின்றன. சோர்குழல் வண்ணமாலை என்ற முன்னிலையில், சோர்குழல் எனக் குழலை வேறு பிரித்துச் சிறப்பித்தமையால், வண்ணம் என்றது மாலையைப் பிறிது பொருள்பட அமைப் பதாயிற்று. சோர்தல் குழலுக்கு இயல்பேயாயினும் இதுபோது இனிது ஒப்பனை செய்யப்பட்டுக் கவின் கொண்டு விளங்குகிறது. அதனை விதந்து முன் னிலைப்படுத்துவது நட்பாயின சுரமஞ்சரிக்கு நேர்மையாகும். குணமாலை மனத்தில் ஒருவகைக் கோட்டமும் இல்லை; இருவரும் ஒருவரொருவரைக் கண்டு கூடியிருந்ததைக் கூறுமிடத்து "மௌவலங் குழலாள் சுரமஞ்சரி கொவ்வையங் கனிவாய்க் குண மாலையொடு, எவ்வம் தீர்ந்திருந்தாள்", என்றும், இருவரையும் சேரக்கூறுவாராய், "மல்லிகை மாலை மணங்கமழ் வார்குழல் கொல்லியல் வேல்நெடுங் கண்ணியர்" என்றும் ஆசிரியர் குறிக்கின்றார். இவ்வாறு ஒரு வேறுபாடும் இன்றி வீற்றிருந்தவள், சுண்ணம் கண்டதும் வேறுபாடுற்றுக் குணமாலை சுண்ணம் குற்றமாகிய சோர்வுடையதென்பது தோன்றச் சோர்குழல் என்றும், பயனில்லாத செயலைமேற்கொண்டு மெய்வருந்தி வாடி இளைத்தாய் என இகழ்ந்த குறிப்புத் தோன்ற,

வண்ணமாலே என்றும், நுசுப்பு வருத்துவான் எண்ணி வந்தன என்றும் உரைக்கின்ருள்.

அவள் உரைத்தது கேட்டிருந்த குணமாலே, புன்முறுவல் பூத்து, செம்பொன் பாவை அன்ருய். தேவருலகிலன்றி இவ்வுலகில் இவ்விடத்து என் சுண்ணத்துக்கு ஒப்பாக வேறும் சில உள என்று அறிஞர் கூறுவராயின், நின் சுண்ணமும் என் சுண் ணத்தோடு நிகர்க்கும் என்று நீ கூறிக்கொள்ள லாம்'' என்று செப்பிஞள். சுரமஞ்சரியை முன்னிலேப்படுத்தியவிடத்து, அவளுடைய உள்ள கிளர்ச்சியும் மேனியொளியும் வாட்டமுருதவாறு, செம்பொன் பாவை அன்ருய் என்பதும், கூற்றின் கண், என் சுண்ணம் ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாதது; நின் சுண்ணம் அதனே நிகர்க்கும்; யான் அதுபற்றி ஒன்றும் கூறேன்'' என்று சொல்லக்கருதி, "இப் பார்மிசை இங்கே என்சுண்ணம் நிகர்ப்பன இல்லே; உள்ளன எல்லாம் தாழ்ந்தனவே; நிகர்ப்பன உள என அறிஞர் கூருர்; ஒருகால் கூறுவராயின் பாவையன்ருய். உனது கன்னம் எனது கன்னத் தோடு நிகர்க்கும் எனச்செப்புக'' என்று வணங்கிய மொழிகளால் சுரமஞ்சரி இணங்குமாறு உரைக் கின்ருள்.

தருக்கிஞல் தம் குறையினேத் தாமே காண மாட்டாதார்க்கு அதனேக் காண்பார் கண்டு கூறி னும், அத்தருக்கு அவர் உள்ளத்தில் வெகுளியைக் கிளப்பி வேதனேயுறுவிப்பது நாம் நாளும் காணும் காட்சியாகும், அதற்கொப்பவே குணமாலேயின்

கூற்றுச் சுரமஞ்சரி உள்ளத்தைக் கலக்கிவிடவும், அவள் வெய்துயிர்த்து முகஞ்சிவந்து, ' இவற்றை அறிஞர்பால்காட்டி நல்லது தெளிவோம்; தோல்வி யுறுபவர் நீர் விளையாடலைச் செய்தல் கூடாது; வெல்பவர்க்கு அவர் கோடியளவான பொன்னைக் கொடுக்கவேண்டும்'' என்று நெடுமொழி நிகழ்த்துகின்றான், விளைவு எண்ணி மெத்தெனப் பேசும் மேதகவு சுரமஞ்சரிபால் இல்லாமை இந்த நெடுமொழியால் விளங்கித் தோன்றுகிறதன்றோ? இதுவே, பின்பு சீவகன் ஒரு முதிய வேதியன் உருவில் சுரமஞ்சரியிடம் வந்து கவர்பொருள் பாடப் பேசியபோது உண்மையுணரமாட்டாது அவளை அவனுடைய சொல்வலையில் வீழ்த்தி அவனை மணக்கச் செய்தது.

இருவரும் தத்தம் தோழியர்பால் தங்கள் சுண்ணங்களைத் தந்து அறிஞரிடத்தே காட்டி வருமாறு விடுகின்றனர். சுண்ணங்களைக் கண்டோர் சீவகன்பால் காட்டுமாறு பணிக்கவே, அவனிடம் சுண்ணங்கள் சென்று சேர்க்கின்றன, இரண்டையும் ஒப்புநோக்கும் சீவகன், குணமாலை சுண்ணம் உயர்ந்தது என்றும், அது கோடைக் காலத்தில் சமைந்தது என்றும், மற்றது குளிர் காலத்தில் அமைந்தது என்றும் முடிவு கூறுகின்றான்.

சீவகன் நேர்மையின்றி ஒரம் பேசினான் என்ற பொருள்படச் சுரமஞ்சரியின் தோழியர் உரைக்கவும், அவன் அவர்கள் உள்ளம் தெளியும்படியாக வண்டினத்தை வருவித்து, இருவர் சுண்ணங்

களிலும் சில எடுத்து எறிந்தான், குணமாலை சுண்ணத்தை வண்டினம் உண்டுநீங்கின: சுரமஞ்சரி சுண்ணம் நிலத்திலே வீழ்ந்தது. வண்டு விரும்பும் சுண்ணமே மாண்புடைய தென்னும் வழக்கினால், குணமாலை சுண்ணம் உயர்ந்த தென்பது விளக்கப் பட்டது.

இதனைத் தோழியர் போந்து கூறவும், சுரமஞ்சரி திடுக்கிட்டுச் செயலற்று வருகின்றாள். அவள் வாயிலிருந்து ஒரு சொல்லும் வெளிவர வில்லை. குணமாலை தானும் சிறிதும் மகிழ்ச்சி கொள்ளாது. மஞ்சரியின் மனமென்மை கண்டு இரக்கமுற்று, "பாவாய், நங்காய், என்னோடு பேசுகின்றாய் இல்லையே, ஏன்?" என்று வருந்தி அவள் சுரமஞ்சரி அடிவீழ்ந்து இரந்தாள்.

"குணமாலையின்பால் சீவகன் மனங்குழைந்து கண்ணத்துக்கு ஏற்றம் கூறினன்; அவளைப் பாராட்டி அவள் நலத்தைப் பெறக் கருதும் அச் சீவகன், என்னை அடைந்து என் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கினாலன்றி எனக்குத் தெளிவு பிறவாது', என்று சுரமஞ்சரி எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கின் றாள். அதனால் குணமாலை கூறிய சொற்கள் அவள் உள்ளத்திற் சென்று சேரவேயில்லை. அவள் வீழ்ந்து வணங்கக் கண்ட போதுதான் சிறிது நினைவு தோன் றிற்று. குணமாலையின் வணக்கம் அவள் உள்ளத் தில் சீவகன் போந்து தன்னை வணங்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை எழுப்புகிறது. அதன் வயப் படும் சுரமஞ்சரி, நா கூசாமல்,

"மழை வள்ளல், என்
ஏற்ற சுண்ணத்தை ஏற்பில என்ற சொல்
தோற்று வந்துஎன் சிலம்படி கைதொழ
நோற்பன்; நோற்றனை நீ"

என்று நொடிக்கின்றாள், இவ்வுரையில் சீவகனை மழை வள்ளல் என்று அவள் குறிப்பதனால், தன் சுண்ணத்தினை நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கூறிய அவனது மதிநுட்பத்தை மனத்தால் வியந்து அங்கே அவனது அழகிய உருவம் தோன்றக்கண்டு, அதன்கண் அவள் தன் உள்ளத்தை இழந்து அவன் காதலைப்பெற விழைந்ததும், தக்கவாறு முயன்றால் பெறலாம் என்பதும் எண்ணித் துணிந்த குறிப்பு வெளிப்படுகிறது. ''என் சுண்ணமே ஏற்றமுடையது; ஆயினும், அஃது ஏற்றமுடையதன்று என்று சீவகனால் சொல்லப்படுதற்குக் காரணம் சுண்ணத்தின் இயல்பன்று; அதனைச் செய்த நினது நோன்பேயன்றி வேறில்லை'' என்பாளாய், நீ நோற்றனை என்றும். ''யான் அதனைச் செய்து, அச்சீவகன், தோற்று வந்து என் சிலம்படி கைதொழ நோற்பன்'' என்றும் இயம்புகின்றாள். பின்னர் மனையடைந்த் சுரமஞ்சரி தான் நீர் விளையாடாது வந்ததன் காரணத்தைக் தன் தாய்க்கு உரைத்தலும், அவள் பிறர்க்கு, ''கட்டவிழ் கண்ணி நம்பி சீவகன் திறத்தில் காய்ந்தாள்'' என்று மஞ்சரியின் செயலுக்கு மாற்றம் உரைக்கிறாள்.

சுரமஞ்சரி தான் கூறிய நெடுமொழிப்படி நீராடாது நீங்கியது குணமாலைக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தந்தது. சுரமஞ்சரி, நீ நோற்றனை என்றது, அவள் உள்ளத்தில் வினையைப் பற்றி நினையத் தூண்டிற்று. இன்பமுண்டாக நீர் விளையாட வந்த இடத்தே நட்பைத் துறக்கும் இத்துன்ப நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் முன்னைவினை என்று நினைக்கின்றாள்.

வினைக்கொடுமைக்கு மணம் வெதும்பிக் கண்ணீர் சொரிகின்றாள்.

சுரமஞ்சரி மறைந்தபின் மகிழ்ச்சியுடன் நீராட வேண்டியவளான குணமாலை, சினமுற்றுப் பிரிந்தேகிய சுரமஞ்சரிபால் வெறுப்புற்றாளா? அவள் நட்பினை மறந்தாளா? அதற்குக் காரணமாகிய சுண்ணத்தை முனிந்தாளா? அவையெல்லாம் ஒழிய, தன் சுண்ணத்தைப் பாராட்டி ஏற்றம் கூறிய சீவகனையாவது நினைந்து மகிழ்ந்தாளா? ஒன்றும் இல்லை. இந்நிகழ்ச்சியால் இன்பம் எய்துதற்குரிய தான் அதனை எய்தாது துன்பம் எய்துதற்குக் காரணம் தன் தீவினை எனத் தெரிந்து, அது தீரும் பொருட்டு அருகன்கோயிலை அடைந்து அவன் அடி பணிந்து அறம்செய்கின்றாள்.

முன்னைவினை எவ்வழியும் நுகர்ந்தே கழிக்கத் தக்கது. அருகனைப் பணிந்துசெய்த அறமாகிய நல்வினையால் தீவினையின் தீமை குறைகின்றது; சீவகனை மணந்துகொள்ளும் நல்வாய்ப்பு உண்டாகிறது. ' நீ நோற்றனை'' என்று சுரமஞ்சரி சொன்ன சொல் உண்மையுரையாய்ச் சீவகனைக் குணமாலை மணந்துகொள்வதற்கு முன்னறிவிப்பாய் முடிகிறது.

சீவகன்மேற் காதல்

குணமாலை நீராடிவிட்டு வருங்கால், அசனிவேகம் என்ற அரசயானை மதங்கொண்டு அவளைக் கொல்ல நெருங்குகிறது. அந்நிலையில் சீவகன் தோன்றி அந்த யானையை அடக்கிக் குணமாலை

யைக் காத்து ஓம்புகின்றான். அவன் கையகப்பட்டு மார்பிடைப் படிந்து அரிதில் உயிர்காக்கப்பட்ட குணமாலை தன் உயிரை அவனுக்கே உரிமை செய்கின்றாள், அயராக்காதல் அவள் உள்ளத்தில் தோன்றி அவனை இன்றி அமையாத நிலையைப் பயந்துவிடுகிறது.

பின்னர், குணமாலை தான் வளர்த்த கிளியைச் சீவகன் மனைக்குச் சென்றுவரப் பயிற்றி அதன் வாயிலாகத் தன் காதலைச் சீவகனுக்குத் தெரிவிக்கின்றாள். சீவகனும் யானைமுன் அகப்பட்டு வருந்தியது கண்டு, ''பெண்ணுயிர் அவலம் நோக்கிப் பெருந்தரை வாழ்வில் சாதல் எண்ணி'' அவளை உய்வித்து விடுவித்த அப்பொழுது முதல் குணமாலைபால் தீராக் காதல்கொண்டு தெளிவுபெறாது வருந்தியிருக்கின்றான். குணமாலை விடுத்த கிளி சீவகன் மனைப்புறம் அடையும்போது காந்தருவதத்தை சீவகன் இருந்த இடத்திற்கு வருகிறாள்; அழகிய பெண்ணொருத்தியின் உருவம் எழுதப்பெற்ற கிழியொன்று அவன் கையில் உளது; அதுகாணும் தத்தைக்குப் புலவியும் சினமும் பொங்கி வழிகின்றன. சீவகன் தெருட்டும் உரைகள் தத்தைக்குத் தெளிவு நல்காமையால் அவள் அவனின் நீங்கிப் போய்விடுகின்றாள். அந்நிலையில் கிளி சீவகனை அடைந்து குணமாலையின் காதற்குறிப்பை அவனுக்குத் தெளிய உரைக்கின்றது, அவனும் தன் காதற் பெருக்கத்தைக் கட்டுரைத்துத் தான் விரைவில் குணமாலையை மணந்துகொள்ள இருக்கும்

கருத்தை ஓர் ஓலையில் எழுதிக் கிள்ளை வழியாக அவட்கு விடுவிக்கின்றான். கிளி சீவகன் தந்த ஓலையைக் கொணர்ந்து கொடுக்கிறது. அவன் தன்மீது உண்மைக் காதல் கொண்டிருப்பதைக் குணமாலை அறிந்து அவளும் பெருமகிழ்வு கொள் கின்றாள்.

உண்மைக் காதல்

சிறிது போதில் குணமாலையின் செவிலித்தாய் போந்து, ''நின் தந்தை நின் மாமன் மகனுக்கு நின்னை வரைவுடன்படுகின்றான். நின் மாமன் மகனும் நின் உருவைக் கிழிமிசைத்தீட்டி நாடோறும் அதனை வழிபட்டு வருகின்றான்; நின் திருப் பெயரல்லது வேறு எதனையும் அவன் உரைப்ப திலன்'' என்று உரைக்கின்றாள். உடனே குணமாலை தன் இரு காதுகளையும் கையாற் புதைத்து,

''மணிமதக் களிறு வென்றான் வருத்தச்சொற் கூலியாக
அணிமதக் களிறன் னானுக்கு அடிப்படி செய்வ தல்லால்
துணிவதென்? சுடுசொல் வாளால் செவி முதல் ஈரல்''

என்று சொல்லி வருந்துகின்றாள். இச்சொற்களில் ஒளிரும் அறிவும் அறமும் செவிலியின் உள்ளத்தில் சிந்தனையை எழுப்புகின்றன. ''துகள்மனத்து இன்றி நோற்ற தொல்வினைப் பயன்'' என்று அவள் சொல்லுகின்றாள்.

'' என்னைக் காத்தற் பொருட்டுத் தன்னுயிரை யானைமுன் வைத்து வென்ற சீவகன் மேற்கொண்ட வருத்தத்துக்குக் கூலியாக அவனுக்கு யான் அடித்

தொண்டு செய்து வழிபடல் வேண்டுமே யல்லாது பிறனொருவனால் வழிபடப்படுவது அறமாகாது; அதனை நினைத்து அச்சீவகற்கே என்னை அடிப்படுப்பது என் பெற்றோர்க்கு நன்றியறிதலாய பேரறமாம்; அதனை நினையாது பிறனொருவனுக்கு தன்னைக் கொடுக்கத் துணிவதால் உளதாகும் தீமையை அவர்கள் நினையாதது என்னோ,'' என்றும், ''சீவகனது நன்றியை அவர் மறப்பினும், அந்நன்றியை நேர் நின்று பெற்ற யான் மறந்து பிறிது நினைத்தல் எனக்கும் அறமாகாது'' என்றும் கூறுவாளாய், ''மணிமதக்களிறு வென்றான் வருத்தச்சொற் கூலியாக அணிமதக்களிறு அன்னானுக்கு அடிப்பணி செய்வதல்லால், துணிவது என்'' எனவுரைத்தது செவிலிக்கு மிக்க இன்பத்தைத் தருகிறது. குணமாலையது மனம் அறநெறியிற் செல்வது கண்டு வியந்து, ''துகள்மனத்து இன்றி நோற்ற தொல்வினைப் பயன்'' எனப் பெற்றோர்க்கு உரைக்கக் கருதுகின்றாள். அதற்கிடையே செவிலியின் அமைதி குணமாலையின் கருத்தை நிலைகுலையச் செய்கிறது. உடனே, ''என்னைச் சீவகற்குக் கொடுக்க எந்தையும் யாயும் நேரராயின், சிந்தனை பிறிதொன்றாகிச் செய்தவம் முயறல் வேண்டும்'' எனத் தெளிய உரைக்கின்றாள். கற்புடை நன் மகளாகிய குணமாலை இவ்வாறு உரைப்பது பெரிதன்று; அது நன்மகளிர்க்கு இயல்பு. குணமாலையின் குண மாண்பு கண்டு பெற்றோர். சீவகனுக்கே அவளை மணம் செய்து வைக்கின்றனர். இதனால், அறம் திரியாத நற்குடியில் பிறக்கும் மகளிரும், அவர் பெற்றோரும், அறம் வழுவாத வகையில் தம் செயல் முறைகளைச் செய்தொழுகும் திறம் திருத்தக்க தேவரால் சிறப்பித்துக் காட்டப்படுவது நாம் அறியத் தகுவதொன்றாம்.

6. இளங்கோ கண்ட இயற்கை

முன்னுரை

இயற்கையன்னை கோயில் கொள்ளும் இடம் மலை நாடான குறிஞ்சி; அவள் தனது அருளழகை விளக்குமிடம் முல்லை; கொலு வீற்றிக்கும் திருவோலக்கம் மருதம்; அவள் மகிழ்ந்து விளையாடி மாண்புறும் இடம் நெய்தல். இவ்விடங்களில் இயற்கையின் எழில் நலம் கண்டு இன்புறுவது புலமை நலம் படைத்த சான்றோர்க்கு இயல்பு. இச் சான்றோர் கூட்டத்துத் தலைமைநலம் பெற்ற இளங்கோவடிகள் மலைநாட்டுச் சேரவேந்தர் குடியிற் பிறந்து, அறிவு நூல் துறையில் தலை சிறந்து, இயற்கையன்னையின் மடியின்கண் இருந்து அளவது இன்ப அழகு முற்றும் நன்கு நுகர்ந்த நல்லிசைத் துறவியாவர்.

தனது நலமாகிய பாலை அருந்த விழையும் புலவர் பெருமக்களகிய குழவிகட்கு இயற்கையன்னை காலத்தோறும் அதனை நல்கி வளர்த்தலில் நல்ல தாயாக விளங்குபவள், இயற்கைக்காட்சியாகிய இனிய பாலை அவ்வப்போது ஆர்வந்தீர உண்டு தேக்கெறியும் சேரர் இளங்கோவும், அப் பாலின் பயனைக் கண்ணகியார் வரலாருகிய சிலப்பதிகார நாடகத்தில் ஆங்காங்கு நமக்குக் காட்டி நுகர்வித்து இன்புறுத்துகின்ருர்.

கண்ணகியார் வரலாறு சோழ நாட்டில் தோன்றிப் பாண்டி நாட்டில் சிறப்பெய்திச் சேர நாட்டில்

முடிவு பெறுகிறது, சோழநாடு நெய்தல் நலம் சிறிதும் மருத நலம் பெரிதும் உடையது. பாண்டிநாடு முல்லைவளம் பெரிதும் குறிஞ்சி நலம் சிறிதும் பெற்றது. சேரநாடு குறிஞ்சி வளம் பெரிதும் சிறந்தது. இம் மூன்று நாடுகளோடும் தொடர்புடைய சிலப்பதி காரம் முற்றும், இயற்கையன்னையின் இன்ப அழகு காண்டற்கு ஏற்புடையதென்பது இதனால் தெற்றென விளங்கும். ஒரு கோயிற்குச் சென்று அங்குள்ள கடவுளை வழிபடுவோர் முதற்கண் அதன் அரணைக் கடந்து, பின் இடையிலுள்ள அகலிடம் கடந்து, அதற்குப் பிறகு உட்சென்று கண்டு பரவி மகிழ்வது போல, இயற்கையன்னையின் கோயிற்குட் செல்லும் நாமும் அரணிடமாகிய நெய்தலையும், அகலிடமாகிய மருதமுல்லைகளையும் அவற்றின் பின் குறிஞ்சியையும் காணும் முறைமையினை உடையவர்களாகின்றோம்.

நெய்தல் நிலம்

சிலப்பதிகாரத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சோழநாட்டு நெய்தல் நிலத்துச் செல்வ நெடுநகரமாகும். அது கடற்கரையில் உளது. அதன் அருகே காவிரியாறு இடையறு நீர்ப்பெருக்குடன் போந்து கடலோடு கலக்கிறது. கடற்கரை நுண்ணிய மணல் பரந்துளது. மணலும் நன்கு இடித்துக் கலந்த மாவைப்போல நுண்மையும் நொய்மையும் உடைய தாய், தன்பால் வீழ்ந்த ஐயவி (ஒருவகைக் கடுகு)யை எளிதில் கண்டெடுக்கக்கூடிய தூய்மையும் உடைய தாய்த் திகழ்கிறது. கரையருகே இனிய நீர்நிலை காணப்படுகிறது. அதன்கண்

தாமரைகள் மலர்ந்து விளங்குகின்றன. இதனை, “மருத வேலியின் மாண்புறத் தோன்றும், கைதை வேலி நெய் தலங் கானல்” என அடிகள் கட்டுரைக்கின்றார்.

இந்த நெய்தலங்கானலில் புன்னை மரங்கள் நிறைந்த பூம்பொழில் உளது. அதன்கண் கடற்காற்றால் புதுமணல் பரந்து தரை மெத்தன அமைந்திருக்கிறது. அப்பொழிலைச் சுற்றியோடும் கழிக்கரையில் தாழைகள் மலர்ந்து இன்மணம் கமழ்கின்றன. அம்மணத்தால் கடற்காற்றின் புலவுமணம் கெடுகின்றது. ஒருபால், கடல் திரையானது, தான் புலால் நாற்றம்கொண்டு உலவுவதற்கு வருந்தி ஓலமிட்ட வண்ணம் வந்து, தாழம்பூவும் புன்னைப் பூவும் உதிர்ந்து நன்மணம் பொருந்திய இடத்தை அடைந்து, தன் புலால் நாற்றம் நீங்கிப் பூவின் நறுமணம் பெற்று நீங்குகிறது. இக்காட்சியைக் காணும் இளங்கோ,

“புலவற் றிரங்கி யதுநீங்கப்
 பொழில்தண் டலையில் புகுந்துதிர்ந்த
கலவைச் செம்மல் மணங்கமழத்
 திரையு'லாவு கடற்சேர்ப்ப”

என்று பாடுகின்றார்.

ஒருபால் கரையை மோதி அலைக்கும் அலைகள் வலம்புரிச் சங்குகளைக் கரையில் ஒதுக்குகின்றன; அச்சங்குகள் மெல்ல ஊர்ந்து செல்லுகையில் அவற்றின் சுவடு மணல்மேல் எழுதியது போலத் தோன்றுகிறது. ஆங்கே நிற்கும் புன்னைகள் பூக்களை

உதிர்த்துச் சங்குகளின் சுவட்டை மறைத்து இனிய காட்சி வழங்குகின்றன. நீர்த்துறைக்கு வந்து மீண்டு செல்லும் கடல் அலைகள் வரும்போது முத்துக்களைக் கொணர்ந்து கரையில் தொகுத்து-விட்டுக் கரையில் இருக்கும் பூக்களை அலைத்துக் கொண்டு செல்கின்றன. அது மேலைநாட்டுக் கடல் வாணிகர் பொன்னும் மணியும் கொண்டுவந்து கொடுத்து விரைப் பொருள்களை (வாசனைப் பொருள்) வாங்கிச்செல்வதுபோல் இருக்கிறதென அக்கால வழக்கத்தை உட்கொள்ளவைத்து,

''வீங்கோதம் தந்து விளக்கொளிய
வெண்முத்தம் விரைசூழ் கானல்
பூங்கோதை கொண்டு விலைஞர்போல்
மீளும் புகாரே எம்மூர்''

என்று பாடுகின்றார்.

துறைமுகத்துக்கருகே காவிரி கடலோடு கலக்கின்றது. அக்காவிரியில் நீர் பெருகி வருகிறது. கடலொடு கலந்து ஒன்றாகும் இடமாதலால் தண்ணீரும் பையவே செல்கிறது. நீர்மேல் நீல மணியும் மாணிக்க மணியும் போல நிறமுடைய பூக்கள் பல மிதக்கின்றன. புதுப் பூவாதலால் அவற்றின் தேனை விரும்பும் வண்டினம் கூடி ஆரவாரிக்கின்றன. இடையிடையே கயல்மீன்கள் துள்ளி விளையாடுகின்றன. இளங்கோவின் உள்ள-மும் இன்பத்தால் துள்ளுகின்றன;

''மருங்குவண்டு சிறந்தார்ப்ப
மணிப்பூ வாடை யதுபோர்த்துக்
கருங்கயற்கண் விழித்தொல்கி
நடந்தாய் வாழி காவேரி''

என்று பாடுகின்றார்.' அக்காவிரியின் இருகரை யிலும் பூக்கள் நிறைந்த சோலைகள் நிற்கின்றன. சோலைகளிலே மயில்கள் ஆலக் குயில்கள் பாடுகின் றன. கரையோரங்களில் பூக்கள் ஒதுங்கி மாலை போலத் தொடர்புற்றுச் செல்கின்றன. இக்காட்சி, ஆடுவோர் ஆட. பாடுவோர் பாட அரசமகள் ஒருத்தி, தான் அணிந்த மாலை தன் மார்பின் இருமருங்கும் அசையக் கைவீசி நடந்து வரும் காட்சிபோல இருத்தல் கண்டு.

''பூவர் சோலை மயிலாலப்
புரிந்து குயில்கள் இசைபாடக்
காமர் மாலை அருகசைய
நடந்தாய் வாழி காவேரி

என்று பாடுகின்றார்.

இவ்வாறே, அடிகள் பாண்டி நாட்டு வையை யாற்றையும் காண்கின்றார். அதன் கரைக்கண் குரவம் வகுளம் கோங்கம் வேங்கை முதலிய மரங் களும், குருக்கத்தி தவளம் முசுண்டை முதலிய கொடிகளும் நிறைந்து செறிந்திருக்கிறன. கரை யினையும் மணல் மேடுகளையும் ஆற்றிடைக் குறை களானது துருத்திகளையும் முல்லை யரும்பிய வளைந்த கரையையும் நீரிடைப் பிறழும் கயல் கெண்டை முதலிய மீன்களையும் கருமணலையும் காண்கின்ற நம் இளங்கோ, வையையாற்றை ஒரு பெண்ணுருவிற் காட்டி நம்மை மகிழ்விக்கின்றார். வையையாகிய பெண்ணுக்குக் கரை மேகலை; மணல்மேடு மார்பு; முல்லையரும்பு பல்; முருக்கம்பூ

வாய் இதழ்; கயல் மீன் கண்; கருமணல் கூந்தல் அவளுடைய உயர்வும் ஒழுக்கமும் புலவர் பாடும் புகழ் பெற்றவை.

''உலகுபுரந் தூட்டும் உயர்பே ரொழுக்கத்துப்
புலவர் நாவில் பொருந்திய பூங்கொடி
வையை என்ற பொய்யாக் குலக்கொடி''

என்று வையையின் பெருமையை வாயார வாழ்த்து கின்றார்.

இந்நிலையில் அடிகள், சேரநாட்டிலோடும் பேரியாற்றையும் எடுத்தோத மறக்கின்றாரில்லை. சேர நாடு மலை நாடாதலால், அங்குள்ள மலைகள் மிக்க உயரமாய்க் காடு பரந்து அழகிய காட்சி வழங்குவன. சேய்மையில் தோன்றும் அவற்றின் நிறம் நீலமாய் நெடிய திருமாலை நினைப்பிக்கின்றது. அம் மலைகளும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் உயர்ந்து நிற்ப தால். அவற்றின் மேலிடத்தே தோன்றிக் குறுக் கிட்டு ஓடி வரும் பேரியாறு திருமால் மார்பில் குறுக்கே வீழ்ந்து கிடக்கும் முத்துமாலை போலத் தோன்றுகிறது. இரு கரையிலும் கோங்கமும் வேங்கையும் கொன்றையும் நாகமும் திலகமும் சந்தனமும் ஆகிய மரங்கள் வானளாவி நின்று பூக்கள் நிரம்பப் பூத்து விளங்குகின்றன. அவற்றின் பூக்கள் ஆற்றின் நீர்மேல் உதிர்ந்து, அதனைப் புறத்தே தோன்றாதபடி மறைத்து விடுகின்றன. இதனை இளங்கோவடிகள்.

''உதிர்பூப் பரப்பின் ஒழுகுபுனல் ஒளித்து
மதுகரம் ஞிமிறொடு வண்டினம் பாட
நெடியோன் மார்பில் ஆரம் போன்று
பெருமலை விலங்கிய பேரியாறு''

என்று எடுத்துரைக்கின்றார்.

மருத நிலம்

இதுகாறும், காவிரியின் காட்சியில் ஈடுபட்ட நாம், தொடர்பு பற்றி வையையின் வனப்பையும் பேரியாற்றின் பெருமையையும் ஓரளவு கண்டு இன்புற்றேம். இனி, அக்காவிரி பாயும் நாடாகிய சோழ நாட்டு மருத நிலத்தைக் காண்பது முறையாகும். இம்மருதப் பகுதி வழங்கும் இயற்கைக் காட்சியை, அடிகளார், கண்ணகியும் கோவலனும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைவிட்டு மதுரை நோக்கிச் சென்ற வழி நடைக் காட்சியில் வைத்துக் காட்டுகின்றார், கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகள் துணை செய்யக் காவிரியின் வடகரை வழியே செல்கின்றனர். வழி முழுதும் வயலும் சோலையுமாகவே உளது. ''வயலும் சோலையும் அல்லது, யாங்கணும், அயல் படக் கிடந்த நெறி ஆங்கு இல்லை'' என்று அடிகள் குறிப்பதைக் காணலாம். வயலும் சோலையும் பொருந்தியது மருதமன்றே? வயற் பகுதியை முதலிற் காண்பாம்.

மருத வயல்கள் நீர் வளஞ் சிறந்து விளங்குவதால் நெல்லும் கரும்பும் தமது அழகிய தோற்றத்தால் இன்பக் காட்சி நல்குகின்றன. முற்றி விளைவுற்று நிற்கும் கரும்புகளில் தேனினம் கூடு கட்டியிருக்கின்றன. தேன்கூடு கிழிந்து அருகில் இருக்கும் பொய்கையிற் பாய்ந்து அதன் நீரோடு கலந்து கொள்கிறது. அதனைக் காண்போர்க்குத் தேன் கலந்த நீரையுண்டதற்கு ஆர்வமுண்டாகிறது, ஆயினும், அதனை உண்டல் நன்றன்று; அவ்வழியே

செல்வோர் ஆசையை அடக்கும் திறமுடையரா தல் வேண்டும்.

வயலுழவர்களில் சிலர் களை எடுக்கின்றனர்; சிலர் பூக் கொய்கின்றனர். பூவைப் பறிப்போர் வயல்களில் பூத்திருக்கும் குவளைப்பூக்களைப் பறித்து வயல் வரம்புகளின்மேல் எறிகின்றார்கள், பூக்களில் தேனுண்ணும் வண்டினம் படிந்து கிடக்கின்றன. வரம்பு வழியே செல்வோர் அப்பூக்களை மிதித்தேகும் போது அவற்றோடு கிடக்கும் தேனீக்கள் மிதிப்புண்டு வருந்துவது இயல்பாகவுளது. அவ்வுயிர்கட்கு ஊறுண்டாகாதவாறு நடந்துசெல்வது மக்கட்குக் கடன் என்று அடிகள் அறிவுறுத்துகின்றார்.

நீர் நின்ற வயல்களில் பற்பல மீன் வகைகளும் நண்டு நத்தையும் வேறுபல உயிர்களும் வாழ்கின்றன. அவற்றை உண்டு வாழும் நீர்ப் பறவைகளான கம்புட்கோழி, நாரை, அன்னம், கொக்கு, கானக்கோழி, நீர்க்காக்கை, உள்ளல், ஊரல், புள், புதா முதலியன செறிந்து பந்தி பந்தியாய் வரம்பணையில் இருப்பது காண்போர்க்கு அவ்வயல் "வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம்போல"க் காணப்படுகிறது.

வயல்களில் உழுத எருமைகள் சேறுபட்ட மேனியுடன் சென்று அருகிலுள்ள நெற்போரில் உராய்கின்றன. அக்காலை, அப்போரில் உள்ள நெற்கதிர் மணிகள் உதிர்கின்றன. அவை தலையிலும் தோளிலும் உதிர, செல்லும் உழவர் ஆரவா

ரித்து அவ்வெருமைகளை ஓட்டுகின்றனர்; ஒருபால் வயலின்கண் முளைத்து மலர்ந்து நெற்பயிர்க்கு ஊறுசெய்யும் களைகளை எடுத்து நெல்லின் நாற்று முடியை அவிழ்த்து அவற்றைத் தனித்தனியாக நடு கின்றனர்; அப்பொழுது நடுவோர் தோளிலும் மார்பிலும் சேறுபட்டு உலர்ந்துவிடுகிறது; அச் சேற்றைக் கழுவாமலே நெற்சோற்றில் இறக்கப் படும் அரியல் என்னும் கள்ளைத்தம் விருந்தினர்க்கு அளித்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்கின்றனர்.

ஒருபக்கம் வயலை உழும் உழவர் அறுவகைக் கொடியும் குவளைப் பூவும் பிற கதிர்களும் சேர்த்து ஏரின் மேழியிற்கட்டி, அதற்கு வழிபாடு ஆற்றி, உழவினைத் தொடங்குகின்றனர். அவ்வழிபாட்டில் தொடங்கி உழுது வரம்பணை ஏறும்வரை, உழவன் 'ஏர் மங்கலம்' என்னும் உழவுப் பாட்டைக் கேட்போரும் ஏரையீர்த்துச் செல்லும் எருமையும் எருதும் இன்புறப் பாடுகின்றான்.

இவ்வாறு விதைத்து விளைந்த நெல்லை அறுப் போர் காட்சியும், அறுத்த நெற்றாளைக் கட்டிப் போரிடுவோர் காட்சியும், போரைச் சிதைத்து அடித்துக்கடாவிட்டு நெல்லெடுப்போர் காட்சியும், அவற்றைப் பண்டியில் ஏற்றிச்செல்லும் காட்சியும், ஏனைக் கரும்பறுத்து ஆலையில் இடும் காட்சியும், கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சி அடும் காட்சியும் பிறவும் வயலிடத்தே நிகழ்கின்றன.

இவ்வயல்களுக்கு இடையிடையே சிறுசிறு நீர் நிலைகள் உள்ளன. அவற்றின் கரையில் நண்டும்

நத்தையும் மேய்கின்றன. அவ்வழியே செல்வோர், தம்மைப் போற்றுது செல்குவராயின், அவருடைய காற்கீழ் அகப்பட்டு அவை இறந்துபடும். இதனை முன்னுற உணர்ந்திருந்த கவுந்தியடிகள், கண்ணகிக்குக் கூறுவதாக, புடிப்போர்க்கு அடிகள் அறிவுறுத்துகின்றுர்.

மதுரை மூதூரைச் சார்ந்துள்ள நிலப்பகுதி மருதப் பகுதியாகும். அப்பகுதி தரும் இயற்கைக் காட்சியை,

''புள்ளணி கழனியும் பொழிலும் பொருந்தி
வெள்ள நீர்ப் பண்ணையும் விரிநீர் ஏரியும்
காய்க்குலைத் தெங்கும் வாழையும் கமுகும்
வேய்த்திரட் பந்தரும் விளங்கிய இருக்கை''

என்று சுருக்கமாகக் காட்டி மகிழ்விக்கின்றுர்.

இவ்வயல்களின் புறத்தே நிற்குப் சோலைகளும் பொழில்களும் இன்ப நிலையங்களாகும். அவற்றுள் மரவகை பலவும் இருள்படத் தழைத்து அழகுறப் பூத்து இனிய காட்சி தருகின்றன, அவற்றின் அடியில் பல்வகைக் கிழங்குகள் உண்டு. அவற்றை அகழ்ந்தெடுக்கும் குழிகளில் சோலையிலுள்ள சண்பகம் முதலியவற்றின் பூக்கள் உதிர்ந்து அவற்றை மறைத்துவிடும். அவ்வழியே செல்வோர் அங்கே குழிகள் இருப்பது அறியாது காலை வைத்துவிடின், கீழே விழுந்து வருந்துவர்.

மருத நிலத்து வாழ்வோர்க்குப் பொழில்களில் தங்கிப் பல்வகைப் பூக்களை அணிந்து இன்புறுதலும், ஆறுகளில் நாவாய் இயக்கியும், புணைபற்றி

நீந்தியும் நீர்விளையாடுவது செல்வ வாழ்வின் சீர்மை யாகத்தெரிகின்றது, பொழில் விளையாட்டுப்புரியும் செல்வர், முல்லையும் குவளையும் நெய்தலுமாகிய வற்றைக் கூந்தலிலும், வேறே, மல்லிகையும் செங் கழு நீரும் பிறவும் தொடுத்த மாலையை முத்து மாலையோடு மார்பிலும் அணிந்துகொள்ளுகின்ற னர். மேனியில் சந்தனம் பூசப்பெற்றிருத்தலால் அதன் மணம் இனிது கமழ்கிறது. இதனைக் கூர்ந்து நோக்கிய இளங்கோவின் எழிற் புலமை

''தண்ணறும் முல்லையும் தாழ்நீர்க் குவளையும்
கண்ணவிழ் நெய்தலும் கதுப்புற அடைச்சி
வெண்பூ மல்லிகை விரியலொடு தொடர்ந்த
தண்செங் கழுநீர்த் தாதுவிரி பிணையல்
கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தோடு பூண்டு
தெக்கண மலயச் செழுஞ்சே றாடிப்
பொற்கொடி மூதூர்ப் பொழிலாட்டு''

என்று மதுரை மூதூரிடத்து மருத நிலச் செல்வரது பொழில் விளையாட்டைப் பொறித்துக் காட்டு கின்றது.

அருவியாடுதலும் சுனைகுடைதலும் ஆகிய நீர் விளையாட்டு ஏனைக் குறிஞ்சி முல்லை முதலிய நிலத்த வர்க்கு உரியது. ஆயினும், மருதம் நெய்தல் என்ற இருநிலத்து மக்களே நீர் விளையாட்டினை மிக்க சிறப் பாகப் போற்றித் திருவிழாக் கொண்டாடுகின்ற னர். இவ்விருநிலத்திலும் ஓடும் ஆறுகளில் நீர்ப் பெருக்கு வேகமின்றி மெல்லவே செல்லும். ஆறு களும் அகலமாய் ஆழமின்றி நுண்மணல் நிறைந்து நீராடற்கேற்ற நீர்மைபெற்று விளங்கும். குறிஞ்சியி

லும் முல்லையிலும் ஓடிவரும் ஆறுகள் கடுவரவும் ஆழமும் கொண்டு அகலமின்றி இடையே பெரிய பெரிய கற்கள் கிடக்கப்பெற்றுள்ளன. அதனால் அவை புனல் விளையாட்டுக்குப் பொற்புடையவாக அமைவதில்லை. இதனால்தான் காவிரியிலும் வையையிலுமே நீராட்டுப் பெருவழக்காகவுளது. சேரநாட்டு ஆருட்டும் கடலாட்டாகவே காட்சி அளிக்கிறது.

வையாற்றுப் புனலாட்டொன்றினை இளங்கோவடிகள் வகுத்துரைக்கின்றார்; மேலைக்காற்று வீசுங்கால் வையையில் நீர் பெருகுகிறது. செல்வர்கள், தம் மகளிரும் மக்களும் உடன் வரச்சென்று மருத மரங்கள் நிற்கும் நீர்த்துறையை அடைகின்றார்கள். ஆற்றின் இடையே துருத்திகள் (தீவுகள்) உள்ளன. அவற்றில் அழகிய பொழில்களும் மணல் பரந்த இடங்களும் உண்டு. அவ்விடங்கட்கு நாவாய் வழியாகச் செல்கின்றனர். நாவாய்களில் பல வேறு அடுக்குகளைக் கொண்டு மாடமாளிகை போல் உள்ளவை நீரணிமாடம் எனப்படுகின்றன. துருத்தியின் கரையில் நீரில் இறங்கி நீந்தி விளையாடுவர் சிலர்; புணைபற்றி விளையாடுவர் வேறு சிலர். ஒரு சிலர் நாவாய்களிலும் நீரணிமாடங்களிலும் ஏறி ஆற்றில் உலாவருவர். இதனை,

“குடகாற் றெறிந்து கொடிநுடங்கு மறுகில்
கடைகழி மகளிர் காதலஞ் செல்வரொடு
வருபுனல் வையை மருதோங்கு முன்றுறை
விரிபூந் துருத்தி வெண்மணல் அடைகரை
ஓங்குநீர் மாடமாடு நாவாய் இயங்கி
பூம்புணைத் தழீஇப் புனலாட் டமர்ந்து”

என்று அடிகள் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்.

பாலை நிலம்

கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் ஆகிய மூவரும் காவிரியைக் கடந்து தென்திசை நோக்கிச் சென்ற நெறியே நம்மையும் செலுத்தி, முல்லையும் குறிஞ்சியுமாகிய நிலங்கள் வழங்கும் இயற்கைக் காட்சியில் ஈடுபடச் செய்கின்றார் நமது இளங்கோ. சிராப்பள்ளிக்கும் சிறுமலைத்தொடருக்கும் இடையிலுள்ள முல்லைப் பகுதியை முதற்கண் காட்டுகின்றார். முல்லைக் காட்டைச் சென்று சேருமுன், நீர் வளமில்லாத பாலைப் பகுதியொன்று காட்சியளிக்கிறது. அது,

> ''வேனலங் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன்
> கான்நலம் திருகத் தன்மையில் குன்றி
> முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
> நல்லியல் பிழந்து நடுங்குயர் உறத்துப்
> பாலை என்பதோர் படிவம்''

கொண்டு கிடக்கின்றது. அதன்கண் அறையும் பொறையும் சிறுசிறு வழிகளும் பொருந்தியுள்ளன. பாலை நிலம் என்றவுடனே, தார் பாலைவனமும் சகாரா பாலைவனமும் நமது நினைவுக்கு வரும். அவை போல்வன அல்ல நம் தமிழகத்தில் காணப்படும் பாலைப்பகுதிகள். சீரழிந்த காடும், வளங்குறைந்த குன்றுகளும், நீர்வளமின்றி முரம்பும் பருக்கைக் கற்களுமம நிறைந்து கிடக்கும் இடமே பாலையாகும். இவற்றிடையே மான்களும் குறுநரி முதலிய விலங்குகளும் உண்டு. எயினர் மறவர் என்பார் இப்பகுதிகளில் இடம் அமைத்து வாழ்

கின்றனர். காரை, கள்ளி, மரல், மூங்கில் முதலிய முட்புதர்களும், வேல், மரவம், ஓமை, உழிஞ்சில் முதலிய மரங்களும் உள்ளன. சில இடங்களில் குன்றவரும் கொடுவில் மறவரும் வழிபாடு செய்யும் கொற்றவைக்குரிய கோயில்கள் இருக்கின்றன. அக்கோயில் முற்றத்தில் நாகம், நரந்தம், ஆச்சா, சந்தனம், சேமரம், மா, வேங்கை, இலவு, புன்கு, பாதிரி, புன்னை, குரவம், கோங்கம் முதலிய மரங்கள் நிற்கின்றன. அடிகள் இக்காட்சியை அழகுறத் தமது நூலிற் காட்டியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நிலம்

இப்பாலை நிலத்திற்குத் தெற்கில் வளம்பொருந்திய காடும், காடுசெறிந்த சிறுமலைத் தொடரும் காணப்படுகின்றன. காடுகளில் பல்வகை மரங்களும் செடிகொடி வகைகளும் புதர்களும் செறிந்துள்ளன. மலையின்கண் ஐவனநெல், கரும்பு, தினை வரகு, வெங்காயம், மஞ்சள், கவலைக்கிழங்கு, வாழை கமுகு, தென்னை முதலியன சிறந்து விளங்குவது காட்டி,

> ''மாவும் பலாவும் சூழடுத் தோங்கிய
> தென்னவன் சிறுமலை திகழ்ந்து தோன்றும்''

என்று குறித்துரைக்கின்றார்.

இந்நிலையில், அடிகளாகிய சேரர் இளங்கோ மலைநாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்து அது வழங்கும் காட்சியைக் கண்டு பயின்றவராதலால், அதுபற்றி அவர் கூறுவனவற்றைக் காண்பதற்கு நமது உள்ளம்

அவாவுகின்றது. அதற்கேற்பவே, அவரும், குறிஞ்சிக் குறவர் குரவையாடி மகிழ்தலையும் வேலன் அயரும் வெறியாட்டையும், தினைகுற்றுவோரது வள்ளைப்பாடலையும், புனங்காப்போர் புள் ஓப்புவதையும், அருவி வீழ்ச்சியையும், புலியும் யானையும் போரிடு பூசலையும், பொய்க்குழி அமைத்து யானை வேட்டம் புரிதலையும் ஆங்காங்கு எடுத்துரைக்கின்றார். அம்மலைநாட்டிற் பெறக்கூடிய பொருள் வகைகள், யானைக்கோடு, அகிற்கட்டை, கவரிமயிர், தேன், சந்தனம், சிந்துரம், அஞ்சனம், அரிதாரம், ஏலம், இலவங்கம் மிளகு என நிரல்படக் கோத்துரைப்பதில் நிகரற்று விளங்குகின்றார். தேமா, பலா, முதலிய கனிவகைகளுடன், அரிக்குருளை, புலிப்பறழ், மதகரிக்கன்று, குரங்கின்குட்டி, மான்மறி முதலியவற்றையும் பீலிமயிலையும் கானக் கோழியையும் கிள்ளைகளையும் குன்றவர் வேந்தர்க்கு வரிசையாக வழங்குகின்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்தவர் தேன் ஈட்டுவதையும் தொழிலாகக் கொண்டவர். மா, பலா, வாழை முதலிய பழங்களையும் வேறு பழவகைகளின் சாறுகளையும் தேனொடு கலந்து தேறல் அமைக்கின்றனர். அதன் தெளிவை மூங்கிற் குழாய்களில் பெய்து புளிப்பேறவைத்து உண்டலும் அவர்கட்கு இயல்பு. அதனை, "நீடமை விளைத்த தேங்கள் தேறல்" என்பர். கையில் கவண்கொண்டு தினைப்புனத்தை மேய வரும் யானைகளை உயர்ந்த பரண்மீதிருந்து வெருட்டி ஓட்டித் தினையைக் காவல் புரிவர்; யானைகளை வேட்டையாடுவதும் செய்வர். குறமகளிர் பரண் மேல் இருந்து தினைக்கதிர்களைக் கவர்ந்துண்ணும் பறவைகளை ஓப்புவர்.

ஒருபக்கத்திற் மூங்கிற் குழாயில் வைத்திருந்த தேறலையுண்டு கையில் கவண் எந்தி நின்ற ஒரு கானவன், தினைப்புனத்தை மேயவரும் யானையைப் பார்க்கின்ருன். அதனைத் தன் கவணுல் எறிந்து ஓட்டவேண்டு மென்று கருதி அதற்குரிய இடம் நாடிச் சென்று நிற்கின்ருன். அதனை அறியாமல் பரண்மேல் இருந்த குறமகள் குறிஞ்சிப் பண்ணில் திறத்திறம் என்ற இசைவகையைத் தொடுத்து இனிமையாகப் பாடுகின்ருள். அவ்யானை அவள் பாட்டிசையில் ஈடுபட்டுத் தினைமேய்வதையும் விடுத்து அயர்ந்து உறங்கிவிடுகிறது; கானவனும் இசைச் சுவையில் மூழ்கிக் கையிலிருந்த கவண் கீழ் வீழ மெய்மறந்தொழிகின்ருன். இக்காட்சியை வியந்து காணும் அடிகளார்,

"அமைவிளை தேறல் மாந்திய கானவன்
கவன்விடு புடைபூஉக் காவல் கைவிட,
வீங்குபுனம் உணீஇய வேண்டி வந்த
ஓங்கியல் யானை தூங்குதுயில் எய்த
வாகைத் தும்பை வடதிசைச் சூடிய
வேக யானையின் வழியோ நீங்கெனத்
திறத்திறம் பகர்ந்து சேணோங்கு இதணத்துக்
குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாணி"

என்று குறிக்கின்ருர்.

இவ்வண்ணம் சோழநாட்டிலும் பாண்டிநாட்டிலும் சேரநாட்டிலும் ஆங்காங்கே காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளை இளங்கோவடிகள் கண்டு இன்புற்றிருக்கின்ருர். கீழ்க்கடற் கரையிலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதல் மேலைக்கடற்கரை நாடாகிய சேரநாடு வரையில் அடிகளார் உலாவி யிருப்பதைக் கண்ணகியார் வரலாற்று நெறிகளே

நன்கு வற்புறுத்துகின்றன. தமிழகத்தின் வட வெல்லையாகிய வேங்கடத்துக்கும் சென்றுள்ளா ரென்பதை, அதுபற்றி அவர் கூறும் பகுதி நமக்கு அறிவிக்கின்றது. பாக்காலாவிலிந்து இ ரே ணு குண்டாவரையில் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று பின், வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் வேங்கட மலைத்தொட ரைக் கார்காலத்தில் காணின், மிகப்பல அருவி களுடன் அது காட்சி வழங்குவது யாவரும் அறிந்த தொன்று. வேங்கடத்தில் திருமால் எழுந்தருளும் திருமலைக்குச் செல்லும் நெறியில் வீழும் வீங்குநீர் அருவியை வியந்து அடிகள் ''வீங்குநீர் அருவி வேங் கடம்'' என்பதும், அங்கே திருமால் நின்ற கோலத் தில் காட்சிதரும் திறத்தையும் எடுத்துரைப்பதும் அடிகள் திருவேங்கடத்தை நேரிற் கண்டவரென் பதை வற்புறுத்துகின்றன. இதனுல் இளங்கோவடி கள், அரசர் குடியிற்பிறந்த செல்வத் தோன்ற லாயினும், தமிழகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிந்து, இயற்கையன்னை வழங்கும் இன்பக் காட்சியில் திளைத்துச் சிறந்த புலமையுடையராகையால், தாம் பாடியருளிய சிலப்பதிகாரத்தை இயற்கையழகிற் குரிய சொற்கோயிலாக்கியுள்ளார் என்பது தெளி வாகிற தன்றோ? வாழ்க இளங்கோ;

---

7. நந்தா விளக்கு

சம்புவராயர்

சோழ வேந்தன் இரண்டாங் குலோத்துங்கன் சோழநாட்டை ஆண்டு வருகையில் தொண்டைநாடு அவனது ஆட்சியில் இருந்தது. இன்றுள்ள சித்தூர், செங்கற்பட்டு, வடஆர்க்காடு, தென்ஞர்க் காட்டின் வடபகுதி ஆகிய இந்த மாவட்டங்கள் சேர்ந்தது பண்டைத் தொண்டை நாடு. கி.பி. ஆரும் நூற்ருண்டிற்கு முன்பிருந்தே இந்நாடு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பிரிந்து வழங்கி வந்துள்ளது. விசயநகர வேந்தர் ஆட்சியில் தான் இக் கோட்டத்தின் பெயர்கள் மறையத் தலைப்பட்டன. முகமதியர், மேஞட்டவராட்சியில் முற்றிலும் ஒழிந்தன இன்று அவை கல்வெட்டுக்களில் மாத்திரம் காட்சி வழங்குகின்றன.

சோழவேந்தர் ஆட்சிக்காலத்தில் தொண்டை நாட்டுக் கோட்டங்களுள் ஒன்றான பல் குன்றக் கோட்டத்தில் சம்புவராயர் என்ற குறுநில மன்னர் நாடுகாவல் புரிந்து வந்தனர். பல்குன்றக் கோட்டம் பாலாற்றுக்கும் தென்பெண்ணை யாற்றுக்கும் இடையில் பவளமலையை மேல் எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது. பவளமலை இப்போது சவ்வாது மலையேன்ற பெயருடன் வடவார்க்காடு வட்டத்தில் உள்ளது. பல்குன்றக் கோட்டத்துச் சம்புவராயருக்குப் படைவீடு தலைநகராக விளங்கிற்று. அவரது ஆட்சி கிழக்கே திருக்கழுக்குன்றத்தையும் விழுப்புரத்துக்கு வடகிழக்கிலுள்ள திருவரசிலியையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது.

படை வீடு

வடவார்க்காட்டில் போளூரிலிருந்து வேலூர்க்குச் செல்லும் பெருவழியில் சந்தைவாசல் என்னும் அழகிய ஊர் உளது. அதற்கு மேற்கில் கிழக்கொழிய ஏனை மூன்று பக்கங்களிலும் உயர்ந்த மலைகளால் சூழப்பட்ட இடைநிலத்தில், படைவீடு காட்டாறு ஒன்றின் கரையில் இருக்கிறது. அந்த ஆற்றை ஆரணியாறு என்றும் படைவீட்டாறு என்றும் வழங்குகின்றனர். சிறு காடு படர்ந்து பசுந்தழை போர்த்து நிற்கும் குன்றுகளின் அடியில் மணல் பரந்த ஆற்றங்கரையில் நின்று திகழும் இவ்வூர் படைவீடு என்ற பெயர் தாங்கியிருப்பது மிகவும் பொருத்தமே என்பதை நேரிற் சென்று காண்பவர் நினையா தொழியார். ஒரு காலத்தில் செல்வம் சிறந்த திருநகரமாய் விளங்கிற்றெனபதைக் காட்டும் சின்னங்கள் பல இன்னும் இருந்து வருகின்றன.

சம்புவராயர் ஆட்சி

கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றுண்டு முதல் பதினான்காம் நூற்றுண்டின் இறுதிவரை சம்புவராயர்களின் ஆட்சி மிக்க புகழ் படைத்து விளங்கிற்று. "கலம்பகத்துக்கு இரட்டையர்கள்" எனச் சிறப்பித்துப் புகழப்பெற்ற இரட்டைப் புலவர்களை ஆதரித்துப் புறந்தந்த பெருமை படைவீட்டரசர்க்குத் தனித்த உரிமையாகும். கச்சி ஏகாம்பரநாதருலா என்ற நூல் சம்புவராயர்களின் செயல் மாண்பு, கொடை மாண்புகளைச் செவ்வையாக உரைக்கின்றது.

படைவீட்டுக் கல்வெட்டு

படைவீட்டு நகரத்தைச் சூழ்ந்த நிலப்பகுதி மிக்க நீர் நிலவளம் படைத்தது. இன்றும் முன்னே சொன்ன பெருவழியாகச் செல்வோர், அப்பகுதி இனியமருதவளஞ் சிறந்த விளங்குதலைக் காண்பர் அதன்கண் இன்றுபோல் அன்றும் வேதியர் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களில் கன்னடரும் தமிழரும் தெலுங்கரும் இலாளரும் எனப் பல திறத்தர் இருந்தனர். ஒரு காலத்தில் அவரிடையே திருமணம் பொருளாகத் தீய கொள்கை ஒன்று உண்டாயிற்று. மணப்பெண்ணுக்காக மணமகன் மிக்க பொன் தரவேண்டும் என்றும் மணமகனுக்காக மணப் பெண்ணின் தந்தை பொருள் தருதல் வேண்டு மென்றும் ஒரு வழக்காறு அவ்வேதியரிடையே நில விற்று. இத்தீநெறியின் பயனுகப் பொன்கொடுத்து மணம் செய்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இல்லாதவர், தவருன நெறிகளில் மணஞ்செய்து கொள்ளலாயினர். அதனுல் அவர் மரபுக்கு மாசு தோன்றக் கூடிய சூழ்நிலையும் தோன்றுவதாயிற்று; சமுதாயத்தின் பண்பாடும் வலியிழக்கத் தொடங்கியது. அதனை உணர்ந்த அறிஞர் பலர், வேந்தனை சம்புவராயனது ஆணைபெற்று, விரிஞ்சைபுரத்து வழித்துணைநாதர் கோயிலில் கூடியிருந்து நல்லதோர் திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்துகொண்டனர். "இற்றை நாள் முதலாக இந்தப் படைவீட்டு ராஜ்யத்துப் பிராமணரில் கன்னடிகர், தமிழர், தெலுங்கர் இலாளர் முதலான அசேஷ கோத்ரத்து அசேஷ சூத்திரத்தில் அசேஷ சாகையிலவர்களும் விவாகம் பண்ணுமிடத்துக் கன்னியாதானமாக விவாகம் பண்ணக்கடவாரகவும்; கன்னியாதாதனம்

பண்ணுமல் பொன் வாங்கிப் பெண்கொடுத்தால், பொன் கொடுத்து விவாகம் பண்ணினல் இராஜதூஷணத்துக்கு உட்பட்டுப் பிராமணியத்துக்கும் புறம்பாகக் கடவர் என்று பண்ணின தர்மஸ்தாபன சமய பத்திரம்; இப்படிக்கு அசேஷ வித்வ மகாஜனங்கள் எழுத்து'*என்பது அந்த ஏற்பாடு. இவ்வாறே மற்றைச் சமுதாயத்தாரும் தத்தம் இனம் செம்மை எய்தும் பொருட்டுப் பலப்பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்துகொண்டனர். இவற்றையெல்லாம் அப்பகுதிகளிலுள்ள கல்வெட்டால் அறிகின்ருேம்.

நாட்டின் அரசியல் நன்கு அமைந்திருந்தாலன்றி மக்களுக்குத் தத்தம் சமுதாய வளர்ச்சி பற்றிய வழிவகைகளில் கருத்துச் செல்லாது. படைவீட்டரசின் கீழ் வாழ்ந்த மக்கள் இவ்வாறு பல செவ்விய திருத்தங்களை ஏற்படுத்தி வாழ்க்கையில் உயர்ந்த குறிக்கோள்கொண்டு, வாழ்க்கை வகை செய்து கொண்ட தொன்றே சம்புவராயர்களின் அரசியலின் செம்மைக்குச் சிறந்த சான்று பகருகின்றது. மக்கள் வகுத்துக்கொள்ளும் ஏற்பாடுகளில் வழுவுவோர் "இராஜ தூஷணத்துக்கு" உட்பட்டுத் தண்டனை பெற்ற செய்திகளை நவிரமலையடியின் வடபகுதியில் உள்ள கங்கன் மாதேவி, கட்டகரம்பாளையம் முதலிய ஊர்களில் வழங்கும் பழஞ்செய்திகளால் இனிது அறிகின்ருேம். இதனுல், படைவீட்டிலிருந்து அரசு புரிந்த சம்புவராய மன்னர்கள் நாடுகாத்து நல்கும் அரசியற் பாதுகாப்புடன் நாட்டு மக்கட்கு நன்னெறிப்பட்ட உரிமையும் நன்கு தந்திருந்தனர் என்பது விளங்குகின்றன.

* S. I. I. Vol. I. No. 56

சம்புவராயர் நீதிமுறை

சம்புவராயர்களுள் படைவீட்டரசு தொண்டை நாட்டின் தென்பகுதி முற்றும் பரந்து விளங்கியதாயினும் அவர்கள் முடிவேந்தரான சோழர்களுக்கு அடங்கி அவர் தம் வழிநின்று ஒழுகிவந்தனர். சோழவரசு வேண்டும்போது சம்புவராயர் படைத் துணை செய்தனர்; வினை வேண்டிய வழி அறிவு உதவினர். இவருடைய அருஞ்செயலைப் பாராட்டிச் சோழ மன்னர் உயரிய சிறப்புக்களைச் செய்தனர். சம்புவராயரிற் பலர் குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன், வீர நாராயணச் சம்புவராயன் எனப் பெயர் தாங்கியிருப்பதே தக்க சான்று.

இச் சம்புவராயர் வழியில் எதிரிலி சோழர் சம்புவராயன் என ஒருவன் தோன்றி மிக்க புகழ்பெற்று விளங்கினான். அவனுடைய நீதி முறை பற்றிப் பல வரலாறுகள் படைவீட்டுக்கருகிலுள்ள கண்ணமங்கலம், குளத்தூர் முதலிய ஊர்களிலுள்ள பெரியோர் கூறுவது வழக்கம்.

உற்ற நண்பர்கள்

எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் படைவீட்டில் இருந்து அரசு புரிந்து வருகையில் அவனுக்குப் படைத் துணைவர் சிலர் பக்கத்தே இருந்தனர். அவருள் விக்கிரம சோழப் பேரரையன், அம்பலக் கூத்தனான தென்னாட்டரையன் என்பவர் ஏற்றம் பெற்று இலங்கினர். விக்கிரம சோழப் பேரரையன் தொண்டை நாட்டுக் களத்தூர்க் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த மதுராந்தகத்துக்கு அண்மையில் இருக்கும் குன்றத்தூரில் வாழ்ந்து வந்தான். அம்பலக் கூத்தன்

தென் பெண்ணையாற்றின் வடகரைப் பகுதியில் உள்ள மலையனூர் என்னும் ஊரில் இருந்தான். தென் பெண்ணை வடகரைப் பகுதி மலாடு என்றும் வழங்கும். அதன் உள்நாடுகளில் இருங்கோளப்பாடிப் பனையூர் நாடு ஒன்று. பனையூர் நாட்டில் அடங்கியதாகலின், மலையனூர், மலாடான இருங்கோளப்பாடி நாட்டுப் பனையூர் நாட்டு மலையனூர் என்று இடைக்கால வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் எடுத்து மொழிகின்றன. மலையனூர் அம்பலக் கூத்தன், எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனுடன் இளமையில் போர்ப் பயிற்சி பெற்றுச் சோழ வேந்தர் படையில் உடனிருந்து பழகிய உயரிய நண்பனுவன். அக்காலத்தே அவனுடைய போர் வன்மையும் மன நன்மையும் நேரிற் கண்டமையின் எதிரிலி சோழன் அவன்பால் எஞ்சாத அன்பு கொண்டான். படைவீட்டுக்கு எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் வேந்தனுனதும், மலையனூர் அம்பலக் கூத்தனை வருவித்து ஒரு படைத் தலைவனுக்கிச் செம்மூர்க் கோட்டத்து முக்காட்டுப்பட்டு என்னும் ஊரில் இருந்து பாடிகாவல் புரிந்து வருமாறு பணித்திருந்தான். விக்கிரம சோழப் பேரரையனும், அம்பலக்கூத்தனுன தென்னுட்டரையனும் சம்புவராயனுக்கு இரு கண் போல் திகழ்ந்தனர். கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காணும் என்பர். அதுபோல் இருவரும் எதிரிலியின் ஆட்சி இனிது இயங்குதற்கண் ஒன்றிய கருத்துடையவராய்க் கலந்து ஒழுகினர்.

காதல் போட்டி

அந்நாளில் அப்பகுதியில் வம்பு என்ற பெயருடைய செல்வ மகள் ஒருத்தி வாழ்ந்தாள். அவள் திருமணத்துக்குரிய செவ்வியில் இருந்ததனுல்.

அரசியலில் சிறப்புற்றிருந்த தலைவர்களான பேரைய னும் தென்னுட்டரையனும் அவளை மணந்துகொள்ள விரும்பினர். அவளுடைய பெற்றோரும் உடன் பிறந் தோரும் இருவரிடத்தும் ஒத்த பண்பும் ஒத்தசெயலும் இருப்பது கண்டு செய்வது தெரியாது திகைப்புற்ற னர். ஒருவாறு அவர்கள் தமக்குள்ளே ஆராய்ந்து, இருவரில் ஒருவரைத் தேர்ந்துகொள்ளும் உரிமையை வம்புவுக்கே விட்டொழித்தனர். நெல்லிகிழான் விண்ணனுன அவள் தந்தை, சம்புவராயன் ஆணைப் படி இருவருடைய குணஞ் செயல்களையும் நேரிற் கண்டறியும் வாய்ப்பையும் வம்புவுக்கு வழங்கினுன். வம்புவும் இருவரையும் கண்டு தனக்குரிய அறத்தில் வழுவாமல் நின்று அறிவன அறிந்துகொண்டாள்.

சின்னுட்குப் பின், கற்புடைய நங்கையான வம்பு தன் கருத்தை விண்ணனுக்கு விளம்பினுள். அவளு டைய உள்ளத்தைத் தென்னுட்டரையன் தன் குணஞ் செய்கைகளால் கவர்ந்துகொண்டான் என்பது புலனு யிற்று. பெற்றோரும் உற்றோரும் உடனிருப்ப, நன்னு ளில் 'வம்புவுக்கும் தென்னுட்டரையனுக்கும் சீரிய முறையில் திருமணம் நடைபெற்றது. தென்னுட் டரையன் வாழ்க்கைத் துணைவியாய் வம்புவும் அவ னது திருமனை சென்று வாழ்ந்து வரலானுள்.

காதற் பகைமை

இம்முயற்சியில் வெற்றி பெருத விக்கிரம சோழப் பேரரையன் தென்னுட்டரையன்பால் அழுக்காறு கொள்ளலானுன். வம்புவை மணத்தற்குச் செய்த முயற்சியில் தன்னைப்பற்றி வடுவான உரைகள் சில அவன் அவட்கு வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு வடுக் காணத் தக்க குற்ற மொன்றும்

தன்பால் இல்லையென்றும் பேரரையன் கருதினான். அக்கருத்தினூடே அழுக் காற்றுத் தீயும் கனிந்து எழுவதாயிற்று. நாள் கழியக் கழியத் தென்னாட்டரையன்பால் பேரரையற்குண்டான பகை மிகுவதாயிற்று. இடையிடையே நிகழ்ந்த அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் தென்னாட்டரையன் மேன்மையுற்றுச் சம்புவாரயன்பால் சிறப்புக்கள் பல பெற்றான். இவ்வாற்றால் பேரரையன் உள்ளத்திற் கனிந்து பெருகி வந்த வெறுப்பு பகையாய் மூண்டது. முடிவில் தென்னாட்டரையனை ஒழித்தாலன்றித் தனக்கு மனவமைதி எய்தாது என்று கருதும் அளவிற்கு அவன் உள்ளத்தில் உறுபகை வளர்ந்து ஓங்கி நின்றது.

பேரரையன் எதனையும் எளிதில் தொடங்கிச் செய்யும் பெற்றியனல்லன்; செய்வது எதுவாயினும் காலமும் இடமும் கருதுமளவுக்கு வலியும் அமைந்தால்தான் செய்வன், செய்தல் வேண்டுமென ஒன்றைத் துணிந்தானாயின், துணிந்ததனைத் துணிந்தவாறே செய்து முடிக்கும் திறலும் திட்பமும் உடையன். "கடைத் கொட்கச் செய்தக்கது ஆண்மை" என்ற திருக்குறளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுபவனாதலால், பேரரையன் கருத்தை முக்காட்டுப்பட்டில் வாழும் தென்னாட்டரையன் சிறிதும் அறியும்திறம் இல்லாதவனானான். பெண் விழைவால் பெருந்தீமைகளைச் செய்தோர் வரலாறுகள் பலவற்றைப் பேரரையன் அறிந்திருந்தானாயினும், இப்போது தன் அறிவு பேதுறுவது நன்றன்று என்பதை எண்ணினான் இல்லை; தன் கருத்துக்கு இசைந்த கொலைமறவர் சிலரைக் கலந்து தென்னாட்டரையன் உயிரைத் தீர்த்து விடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தான். ஒரு ஒருநாள் இரவு முக்காட்டுப்பட்டில் தென்னாட்ட

ரையன் தனித்திருக்கும் நிலைமை நோக்கிப் பேர ரையன் விடுத்த பெருஞ்செய்வீரர் தென்னுட்டரை யனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்; அவர் பலராகவும் தென்னுட்டரையன் தனியாளுகவும் நின்று கடும்போர் உடற்றினுன். தன் வீரர் பின்னிடக்கூடிய நிலை எய்து வதைக் கண்ட பேரரையன் தானே சரேலெனப் பாய்ந்து தென்னுட்டரையனைத் தன் கைவாளாற் கொன்று விட்டு ஓடிப்போனுன்.

தீப்பாய்ந்த செல்வி

தன் ஆருயிர்க் கணவன் போர் புரிவதையும். வீரர் பிறக்கிடுவதையும் பார்த்து நின்ற வம்பு, பேர ரையன் பாய்ந்து தென்னுட்டரையனைக் கொன்ற செயலைக் கண்டதும் ஓவெனக் கதறிப் புலம்பினுள். அருகிருந்த தானை வீரர்கள் வந்து கூடுமுன் பேரரை யனுடைய கொலை மறவர்கள் ஓடி மறைந்தனர். வம்புவுக்குக் கையறவு பெரிதாயிற்று; கணவன் உடல் மேல் வீழ்ந்து கதறினுள். செய்தி யறிந்ததும் விண்ணனும் பிறரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் எத்துணையோ ஆறுதல் கூறித் தேற்றியும் தேரு ளாயின வம்பு, கணவனை எரித்த ஈமத் தீயிலேயே தானும் வீழ்ந்து உயிர் கொடுத்தாள்.

பழிக்குப் பழி

ஈமத்தீயை வலம் வருகையில் விக்கிரம சோழப் பேரரையன் செய்த தீமையை விரிவாகச் சொல்லி வாயில் அறைத்துகொண்டு வம்பு தீவாய்ப் புகுந்தாள். அப்போது அதனைக் கேட்டிருந்த மக்கள் அனைவரும் மனங்கலங்கி வருந்தினர். கண்டிருந்த விண்ணனும் கருத்துடைத்து கண்ணீர் சொரிந்தான். அவன்,

அருகே நின்றவருள் தென்னுட்டரையன் தமையனும் ஒருவன். ஈமத்தீ எழ எழ, அவன் உள்ளத்தில் வெகுளித்தீ வீறிட்டெழுவதாயிற்று. அவனைக் கல்வெட்டுக்கள் இராம நம்பியான இருங்கோளப்பாடி நாடாள்வான் என்று குறிக்கின்றன. தென்னுட்டரையன் போல் அவன் பிறிதோரிடத்தில் பாடி காவல் தலைமை பூண்டவனுவன். தன் தம்பியைக் கொன்ற விக்கிரம சோழப் பேரரையனைக் கொன்று பழிவாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் உருத்தெழுந்தது.

இராம நம்பி பேரரையனைவிட வினைத்திட்பமும் அதற்கேற்ற மனத்திட்பமும் ஒருங்கு உடையவன்; பகையாயினுரை வேரோடு தொலைத்தன்றித் துயில் கொள்ளாத துணிவு மிக்கவன்; வம்புவின் உடம்பு வெந்து சாம்பரானது காணுமுன் பேரரையன் தொலைய வேண்டுமென நினைத்தான், முகம் கறுத்தது; உடல் வியர்த்தது; ஊதுகுழல்போல் மூச்சு எழுந்தது; மீசை துடித்தது; கண்கன் சிவந்தன; பற்கள் கடியுண்டன; மடித்த வாயினின்றும் வெடித்த சொற்கள் வெளிவந்தன; தன்னேடு நின்ற தானை மறவரை நோக்கினுன்; "பேரரையனும் அவன் இனத்தவரும் இனி நிலவுலகில் இருத்தல் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டான். அவர்கள் பேரரையனைத் தேடலுற்றனர். பேரரையன் தான் செய்த தவற்றை யுணர்ந்து மறைந்துகொண்டான். அவன் செயலால், ஒரு குற்றமும் செய்யாத பேரரையன் துணைவர் பலர் உயிர் துறந்தனர்; உறவினர் துன்புற்றனர்; அவர்கள் வீடுகள் தீக்கிரையாயின. பேரரையனுடைய களத்தூர்க் கோட்டம் முழுவதும் நாடாள்வான் விடுத்த மறவருடைய பகைப்புயல் வளைந்து

உயிர்ச் சூறையாடிற்று. இதனை மறைந்திருந்து கண்ட பேரரையன் இனித் தனக்கு உய்யுந் திறமில்லையென்பதை ஓர்ந்தான் நேரே படைவீடு சென்று தனக்கும் நாடாள்வானுக்கும் தலைவனை சம்புவராயன்பால் முற்றும் தெரிவித்து உய்தி பெறுவதெனத் துணிந்தான்; இரவோடிரவாய்ப் படை வீட்டை அடைந்து, எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனிடம் உண்மையை உள்ளவாறு உரைத்து உய்தி வேண்டினன்.

நேர்மையுடைய நீதி

எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனுக்குத் தென்னாட்டரையன் இறந்தது பற்றி மிக்க வருத்தமுண்டாயிற்று. அந்நிலையில் விக்கரம சோழப் பேரரையன் உண்மையை ஒளியாமல் உரைத்தது பற்றிஒரு வகையில் உவகை கொண்டான். பேரரையன் செய்த தீமைபற்றி இராமநம்பி மேற்கொண்ட செயல் சம்புவராயன் உள்ளத்தை அலைக்கத் தொடங்கிற்று. தன் தம்பியைக் கொன்றவன் சிறப்புடைய தானைத் தலைவனாக இருப்பதால், அவன் செயலை வேறு வகையில் ஆராய்ந்து முறை செய்வது உள்ளத்தொழுந்து உருத்து நிற்கும் சினத்தீக்குப் போதிய இரையாகாது என எண்ணியே இருங்கோளப்பாடி நாடாள்வானை இராமநம்பி, பேரரை யனைப் பெருந்தொல்லைக்கு உள்ளாக்கினன் என்பதையும் நன்கு எண்ணினன்; அதனல் அவனைத்தான் வெறுப்பதிலும் பயனில்லை எனச் சம்புவராயன் தனக்குள்ளே தெளிந்தான். நாட்டில் சிறந்த சான்றோர்களை வருவித்துச் செய்வகை யாது எனத் தேர்வானுயினன்.

சான்றோரும் தானுமாய் இருந்து இராமநம்பியைப் படைவீட்டுக்கு வருவித்தான். பேரரையனையும் அவனையும் நிறுத்தி, இருவர் கருத்துக்களையும் சான்றோர் கேட்டறிந்தனர். இருவர் உரையினையும் ஒருசேரக் கண்டு சான்றோரொடு கலந்து எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன், எல்லோரும் தெளியப் பேசலுற்றான்: "பேரரையனும் நாடாள்வானும் நம் அரசியலுக்குப் பெருந்துணைவர்கள். இவர்களிடையே பூசலும் போரும் உண்டாயின், நம் பகைவர்க்கு நகையும் எளிமையும் காட்டிவிடும். விரும்பிய வண்ணம் பேரரையனைக் கொல்வதால், இராமநம்பி தன் தம்பி தென்னாட்டரையனை மீளப்பெறப் போவதில்லை; அதனால் அவனது உயிர் ஒருவகை ஆக்கமும் அடைப்போவதில்லை; மறத்திற்கும் அறமே துணை. பேரரையன் செய்த மறவினைக்குக் கழுவாய் அறம் செய்வதே. அஃதாவது, நாடாள்வான் பேரரையன்பால் கொண்ட சினத்தைத் தணிக்க வேண்டி, அவனைப் பகைப்பதைக் கைவிடவேண்டும் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. பேரரையனால் உண்டான கொலைவினை ஒன்றென்றால், நாடாள்வானால் பல உண்டாகியிருக்கின்றன. ஆகவே, இருவரும் தங்கள் தங்கள் செயல் குறித்துக் கழுவாய் செய்யவேண்டும்".

இதனைக் கேட்டதும், அவையில் கூட்டியிருந்த சான்றோரும் நாட்டவரும் மகிழ்ச்சி கொண்டனர். அதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்ட சம்புவராயன், விக்கிரம சோழப் பேரரையனை முதலில் நோக்கி, "உன்னால் கொலையுண்ட தென்னாட்டரையன் பொருட்டும் அவன் மனைவி வம்பு என்பவள் பொருட்டும் இரண்டு நந்தா விளக்குகள் வைத்தல்

வேண்டும்" என்று பணித்தான். பின்பு இருங் கோளப்பாடி நாடாள்வானைப் பார்த்து, 'நீயும் இவ்வாறே நந்தா விளக்குகள் இரண்டு வைப்பா யாக", என்று ஆணையிட்டான்.

இது கேட்ட அறங்கூறவையத்தார், ''எங்கள் வேந்தனுன சம்புகுலப் பெருமான் பெயராலும் எதிரிலி; போர்க்குரி மறத்துறையிலும் எதிரிலி; ஆட்சிக்குரிய அறத்துறையிலும் எதிரிலி; எனப் பாராட்டினர். தானைத் தலைவர் இருவரும் முக மலர்ச்சியோடு அத்தண்டத்தை ஏற்றனர்.

முடிவில், சம்புவராயன் இருவரையும் ஒருங்கு நிறுத்தி, ''இவ்விளக்கீடு மாத்திரம் அமையாது; மற்றொரு தண்டம் உளது, அதனையே நீங்கள் மனங் கலந்து மேற்கொள்ளவேண்டும்'' என மொழிந் தான். அங்கே கூடியிருந்த அனைவருக்கும் அவன் குறிப்பு விளாங்காமையால் வியப்பும் அமைதியும் எங்கும் நிலவின. சம்புவராயன் தன் மலர்ந்த முகத் தில் சிறிது விருவிருப்புத் தோன்ற இருவரையும் உருத்து நோக்கி, ''நீங்கள் இருவரும் இனி ஒருவர் மேல் ஒருவர் பகை தொடர்வதில்லை என உடன் பட்டு உறுதிதரல் வேண்டும். நீங்கள் செய்யும் விளக்கீடு, தென்னுட்டரையன் அவன் மனைவி வம்பு ஆகிய இருவர் உயிரும் நலம் எய்துதற்கு ஆயிற்று. அத்தென்னுட்டரையன் நமது படை வீட்டரசிய லுக்குச் செய்த ஆக்கத்தை நீங்கள் இருவரும் செய் யத்தக்கவராகின்றீர்கள். அந்த ஆக்கம் உங்கள் இருவருடைய மனவொருமையால்தான் உண்டா

கும், ஆதலால், நீங்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பகைத்தொழுகுவதில்லை என உறுதி தருக'' எனக் கட்டுரைத்தான். எல்லோரும் தமது உடன்பாட்டைத் தெரிவித்தார்கள். இருவரும் பலரும் காண உறுதிமொழிந்தனர்.

நந்தா விளக்கு

தென்னாட்டரையனும் வம்புவும் திருக்கழுக் குன்றம் உடைய இறைவனை நோக்கி வழிபாடாற் றக் கருதியிருந்த கருத்தொன்றை விண்ணன் வெளிப்படுத்தவும், சம்புவராயன் சான்றோர்களைக் கலந்து அவ்வாறே செய்க என இடம் குறித்தான்.

திருக்கழுக்குன்றமுடையார் திருக்கோயிலில் இவ்விளக்கீடு பற்றிய முடிபைக் கல்லிற் பொறிப் பது என்றதன்பின், கல்லில் வெட்டும் திறம்பற்றி ஒரு சிற்றுராய்ச்சி செய்தனர். இக்கொலை வழக்கில் பேரரையனே முதற்கண் குற்றம்செய்து பின்னர் நாடாள்வானுல் அலைப்புண்டு சம்புவரையன்பால் புகழ் நாடினுனுதலால், அவன் உடன்பாடு, தம்பி யான தென்னாட்டரையன் வம்பு என்ற இருவர்க் கும் நன்று உண்டாக விளக்கெரிப்பதற்கு நாடாள் வான் நல்கிய உடன்பாட்டினும் சிறந்தது எனக் கொண்டு, அதனையே முதலில் வெட்டவேண்டு மென ஆணை தந்தான். அது, ''இருங்கோளப்பாடி நாடாள்வான் இரண்டு விளக்குக்கும் சம்மதித்து இருவரும் உபயம்வந்து உடையார் திருக்கழுக் குன்றமுடையார் திருக்கோயிலிலே வைப்பது என்று இருங்கோளப்பாடி நாடாள்வான் சொல்லி,

நானும் என் வமிசத்தாரும் இப்பகை தொடரவும் சொல்லவும் பெருதோமாகச் சம்மதித்துத் தென்னுட்டரையனுக்கும் அவன் அகமுடையாளுக்குமாக வைத்த திரு நந்தா விளக்கு இரண்டுக்கும் விட்ட சாவா மூவாப் பேராடு தொண்ணூறும் பசு முப்பத்தொன்றும் இத்தேவர் கோயிலிலே விட்டுச் சிலாலேகை பண்ணிக் கொடுத்தேன்; இத்தன்மம் அழியாமற் காப்பான் அடி என் தலைமேலன'' என்று கூறுகிறது.*

---

*Annual Report on S. Indian Eyigarphy for 1932 33 Part ii. Para 25. Ins-No. 162 of 1932 33.

இரண்டாம் இராசாதிராசன்

இரண்டாம் இராசாதிராசன் என்ற சோழ வேந்தன், இரண்டாம் இராசராசன் என்ற சோழ மன்னனுக்குக்குப்பின் சோழ நாட்டு அரசு கட்டில் ஏறியவன். இவன் விக்கிரம சோழனுக்குப் பெயரனுகும். இவன் தாயின் பெயர் நெறியுடைப் பெருமாள் என்பது. இவனுக்கு இளமையில் எதிரிலிப் பெருமாள் என்ற பெயர் நிலவிற்று. இளவரசுப் பட்டம் பெற்றபோது இவனுக்கு இராசாதிராசன் என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கப் பெற்றது. இளவரசனுக மூன்று ஆண்டுகள் இருந்து பின்பு கி. பி. 1166–இல் தான் இராசாதிராசன் சோழர் முடி வேந்தாய் அரியணே ஏறினுன், இவனே ''இராசாதிராச தேவராகிய கரிகால சோழ தேவர்'' என்றும் குறிப்பது வழக்கம். இவனுடைய மனேவி சோழ நாட்டரசன் முதற்றேவியாகிய போது 'புவனமுழுதுடையாள்,' 'உலகுடை முக்கோக்கிழான் அடிகள்' என்ற சீரிய பட்டங் களேப் பெறருள்.

ஆட்சிச் சிறப்பு

இராசாதிராசன் காலத்தில் சோழவரசு. முதல் இராசராசன், முதற் குலோத்துங்கன் முதலியோர் காலத்திருந்த பரப்பும் பெருமையும் சுருங்கியிருந்தது. எனினும், 'கடுகு சிறுத்தாலும் காரம் போகாது' என்ற பழமொழிக்கேற்ப, அரசி

யல் தனது ஆட்சி நலம் மாட்சி பெற்றே விளங்கிற்று. அக்காலத்தே பாண்டி நாட்டு மதுரையில் பராக்கிரம பாண்டியனும் திருநெல்வேலியில் குலசேகரப்பாண்டியனும் இருந்து நாடு காவல் புரிந்தொழுகினர். சோழரும் பாண்டியரும் தம்முட் பூசலின்றி இனிதிருந்தமையின் நாட்டில் இன்ப வாழ்வு நிலவிற்று. கோக்கிழான் அடிகள் பெயரால் தென் பாண்டி நாட்டில் கோக்கிழான் சேரி என்றோர் ஊர் தோன்றி இன்றும் இருந்து வருவதே தக்க சான்று. அவ்வூர் இப்போது கொக்கலாஞ்சேரி எனத் திரிந்து புகை வண்டி நிலையமாய் விளங்குகிறது; இவ்வேந்தர் பெருமானுடைய ஆட்சிச் சிறப்பைக் கல்வெட்டுக்கள் இனிய முறையில் எடுத்தியம்புகின்றன.

தமிழகத்தில் இலங்கைப் படைகள்

அந்நாளில் சோழ நாட்டில் வாழ்ந்த மன்னர்கள் மிக்க செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தனர். பொருளும் படையும் அவர்கள்பால் மிக்கிருந்தன. அதனால் அவர்கட்கு நல்ல புகழும் உண்டாகியிருந்தது.

தொண்டை நாட்டின் மேலைப் பகுதிக்குப் பல் குன்றக் கோட்டம் சோழரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததெனினும், அப்பகுதியில் படைவீடு என்னும் இடத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு சம்புவராயர் என்னும் குறுநிலத் தலைவர்கள் ஆட்சி செய்து கொண்டு வந்தனர், அவர்கள்சோழ வேந்தர்கட்கு அவ்வப்போது வேண்டும் படைத்துணை புரிவது

வழக்கம். இராசாதிராசன் காலத்தில் படை வீட்டில் இருந்து விளங்கியவன் எதிரிலிச் சோழ சம்புவராயன் என்பவனாகும்.

பாண்டி நாட்டு மதுரையில் பராக்கிரமன் இருந்துவருகையில், திருநெல்வேலிப் பகுதியிலி ருந்து ஆட்சி செய்த குலசேகரன் பாண்டி நாடு முழு துக்கும் தானே தனி வேந்தாக வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டான்; தன் படையைப் பெருக்கி னான். அவன் கருத்தும் விருப்பமும் பைய வெளிப் பட்டுப் பாண்டியரது மதுரை வரையில் பரந்து விட்டது. தன்னையும் தனது ஆட்சியையும் காத்துக் கொள்வதில் பராக்கிரமன் கண்ணும் கருத்துமாய் ஈடுபட்டு, ஈழநாட்டு மன்னனான பராக்கிரம பாகுவைப் படைத் துணை புரியுமாறு வேண்டினான்.

ஈழ வேந்தன்பால் இலங்காபுரித் தண்ட நாகன் என்றொரு தானைத் தலைவன் இருந்தான். பெருவலியும் ஆழ்ந்த சூழ்ச்சியும் அத்தண்ட நாயகனிடம் தக்கவாறு இருந்தன. மறப்புகழ் வேட்கையே அவனது வடிவம். பராக்கிரம பாண்டியன் விடுத்த வேண்டுகோளைக் கண்டதும், அவனுக்கு உள்ளம் பூரித்து; அரசன் இசைவு பெற்றுப் பெருஞ் சேனையுடன் தமிழகம் நோக்கிப் புறப்பட்டான்,

பராக்கிரமன் ஈழ வேந்தனது துணை நாடுவதை யும், ஈழ வேந்தன் அதற்கு உடன்பட்டிருப்பதையும் ஒற்றினால் ஒற்றி உணர்ந்துகொண்டான் குல சேகரன், ஈழப் படை வந்து சேருதற்கு முன்பே

அவன் பெரும் படையொன்றைக் கொண்டு சென்று, மதுரையை முற்றிப் பராக்கிரமன் காவலை அழித்தான். மதுரை மன்னனது மறப்படை குலசேகரன் படைக்கு ஆற்றாது சிதறிக் கெட்டது. தானைத் தலைவரும் போர் மறவரும் மூலைக்கொருவராய் ஓடி விட்டனர். பராக்கிரமன் அப்போரிற் கொலையுண்டான்; அவனுடைய மனைவி மக்களும் குலசேகரன் வாளுக்கு இரையாயினர், உரிமை மகளிருட் சிலர் உயிர் உய்ந்து மலைநாடு சென்று புகுந்து மறைந்து வாழ்ந்தனர். அவரிடையே பராக்கிரமனுடைய மக்களுள் கடையிளம் புதல்வனை வீரபாண்டியன் என்பான் மறைவாக மலைநாட்டில் வாழ்ந்து வந்தான். இப்போரின் விளைவாகக் குலசேகரன் எண்ணம் நிறைவேறியது. பாண்டியநாடு அவன் ஆசைப்படியே ஒரு குடைகீழ் வந்தது. திருநெல்வேலியில் இதுகாறும் இருந்து போந்த குலசேகரன், மதுரை நகர்க்கண் பாண்டியரது அரசு கட்டிலேறிப் பாண்டியர் முடிவேந்தாய் விளங்கலுற்றான்.

இந்நிலையில் இலங்காபுரித் தண்டநாயகன் தலைமையில் புறப்பட்டு வந்த ஈழப்படை இராமேச்சுரக் கரையில் வந்து இறங்கிக் கடற்கரையைச் சார்ந்துள்ள பகுதியைச் சிறிது சிறிதாகக் கைப்பற்றியது. அது கண்ட குலசேகரன், சுந்தர பாண்டியன் என்ற தலைவன் ஒருவனோடு படையொன்றை விடுத்து ஈழப்படையை ஈடழிக்க முயன்றான், பாண்டிப் படைவலிபிழந்து பறந்தோடியது. சுந்தர பாண்டியன் தோல்வியுற்றான், பின்னர், பாண்டியராசன்

என்பவன் தலைமை தாங்க ஒரு பெரும் படை சென்றது. அது கண்டதும் தண்ட நாயகனது தானை சீறியெழுந்து சினப்போர் உடற்றிப் பாண்டிய ராசனைப் பரிசழித்தது; அப்போரில் குலசேகரனுக்கு நெருங்கிய துணைவனாய் விளங்கிய ஆளவந்தான் என்னும் தானைத் தலைவன் போர்ப்புண்பட்டு மாய்ந்தான். குலசேகரன் உள்ளம், தொடர்ந்து தோன்றிய தோல்விகளால் நிலைகுலைந்தது. இலங்கா புரித் தண்டநாயகனுக்குப் பாண்டி நாட்டில் இடமும் வலியும் எளிதில் எய்தின; எண்ணியவாறு போர்ப் புகழும் எய்திற்று,

''பாண்டியன் பராக்கிரமனைத் தொலைக்கப் புகுந்து பராக்கிரமபாகுவின் பகைமையைத் தேடிக் கொண்டோம்; இனி இதனைத் தடா தொழியின், தமிழ்நாட்டில் பிற நாட்டினர் புகுந்து அரசு நிறுவி னர் என்ற பெரும்பழி பாண்டியர் குடிக்கு உண்டா குமே!'' எனக் குலசேகரன் நினைத்தான்; நாட்டில் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடந்த பராக்கிரமனுடைய தானை மறவர்களைத் தேடித் திரட்டினான், அந்நாளில் கொங்கு நாட்டில் குலசேகரனுக்கு மாமன் ஒருவன் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தமையின் அவனுடைய படைகளையும் வருவித்தான்; பாண்டிப் படையும் கொங்கப் படையும் சேர்ந்து வரத் தானே அப் படையை முன்னின்று நடத்தி இலங்காபுரித் தண்ட நாயகனுடன் போர் தொடுத்தான்.

குலசேகரனுடைய படை மறவர் உள்ளன் போடு போர் செய்யவில்லை. கொங்கப்படை அத் துணைப் படைப் பயிற்சியின்றி இருந்தது. படை

யினது தொகை பெருகியிருந்ததேயன்றி வலி பெருகவில்லை. ஈழப் படையின் கிளர்ச்சியும் மறமும் படைத்தொடுப்பும் கண்ட அளவிலேயே குலசேகரன் படை வலி தளர்ந்து சிதையலுற்றது. அவனுடைய படை மறவருட் சிலர் ஈழப் படையுடன் கலந்து இலங்காபுரித் தண்டநாயகனுக்கே துணை செய்தனர். இவ்வாற்ருல், குலசேகரன் தோல்வியுற்ருன். மதுரை நகர் தண்டநாயகன் கைக்கு வந்தது. மறச் சான்ஞேர் சிலரை மலை நாட்டுக்குச் செலுத்தி, அங்கே வாழ்ந்த பராக்கிரமன் மகஞன வீரபாண்டியனைத் தேடிக் கொணர்ந்து, அவனையே பாண்டி வேந்தஞக்கிஞன் இலங்காபுரித் தண்டநாயகன்.

இப்போரின் விளைவாகக் கீழைமங்கலம் மேலைமங்கலம் முதலிய சில ஊர்கள் தண்டநாயகன் வசமாயின; அப்போது அவற்றிற்குக் கண்டதேவமழவராயன் என்பவனைத் தலைவஞக்கிஞன்; தொண்டி திருவேகம்பம் முதலிய பகுதிகட்கு மழவ சக்கரவர்த்தி என்பவனைத் தலைவஞக்கிஞன். இவ்வாறு புறத்தே பாண்டி நாட்டவர்க்குச் சிறப்புச் செய்தாஞயினும், அந்த நாட்டு மக்கட்குத் தண்டநாயகன் மிக்க துன்பம் செய்தான்; ஊர்களைச் சூறையாடிஞன்; வயல்களில் தீ வைத்தான் உயிர்க் கொலை பல கண்ஞேட்டமின்றிச் செய்தான். இதஞல், அத்தலைவர்கள் தண்டநாயகன் காட்டும் அன்பில் ஐயமுற்றனர்; அவன் செய்த சிறப்புக்களில் தீக்கருத்துண்டென நம்பிக்கை இழந்தனர்.

இது நிற்க, படையிழந்து பரிபவப்பட்டு ஓடிய குலசேகரன், தென்பாண்டி நாட்டினுள் புகுந்து பெரும்படை யொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்தான். அவன் வரவு கண்ட மழவராயனும் மழவ சக்கரவர்த்தியும் குலசேகரனோடு கூடிக்கொண்டு மதுரையை முற்றுவாராயினர். அதனால் பேரச்சம் கொண்ட வீரபாண்டியன் மதுரையை விட்டு ஓடினான். தண்டநாயகனும் கடற்கரைப்பகுதிக்கு ஓடிப் படையொன்றைத் துணையாகச் செலுத்துமாறு ஈழ வேந்தனுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தான். வேண்டியவாறே ஈழ நாட்டினின்றும் பெரும்படையொன்று வந்தது. அப்படையுடன் இலங்காபுரித் தண்ட நாயகன் குலசேகரனை மறுபடியும்பொருது வென்று வெருட்டி விட்டு, வீரபாண்டியனுக்கே மதுரையில் முடிசூட்டி வெற்றி விழா நடத்தினான். பின்பொருகால் குலசேகரன், சீவில்லிபுத்தூர் அருகே ஈழப் படையுடன் போர் செய்து படுதோல்வி எய்தித் திருநெல்வேலிப் பகுதிக்குச் சென்று சேர்ந்தான்.

சோழனது உதவி

பன்முறை முயன்றும் வெற்றி பெறாமை ஒருபுறம் வருத்த, ஒருபுறம் தன் செயல்களால் எளிதில் ஈழப் படைக்குத் தமிழ் நாட்டில் ஏற்றமும் இடமும் உண்டாயினமை குலசேகரனுக்குப் பெருந்துயரைச் செய்தது. அந்நாளில் கேரள நாட்டு அரசரினும் சோழ வேந்தரே உலகு பரவும்போர்ப் புகழ்பெற்று விளங்கினர். அவர்களால் தமிழகத்தின் தனிப்புகழ் கெடாது நிலைபெற்று வந்தது. குலசேகரன் அதனை நன்கு எண்ணினான் இராசகேசரிவன்மனை இரண்

டாம் இராசாதிராசன் பாற் சென்று நிகழ்ந்தது முற்றும் நிரல்பட எடுத்துரைத்தான்.

இராசாதிராசன், குலசேகரனுக்கு வேண்டிய அறிவுதவிப் பெரும்படை ஒன்றையும் அவனுக்குத் துணைபுரியுமாறு விடுத்தான். அப்படைக்குத் தலைவனாக எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் மகனான திருச்சிற்றம்பலமுடையான் நம்பிப் பல்லவராயன் என்பவன் சென்றான். சோழர் படையின் தென்றிசைச் செலவு கண்ட மாத்திரையே பாண்டிப்படை உடைந்தோடிற்று. வீரபாண்டியன் முன்போலவே ஓடி ஒளிந்தான். சிங்களப் படை சிதறுண்டு போயிற்று. குலசேகரன்மதுரைக்கு உரியவனானன். இதனை ஈழ வேந்தனான பராக்கிரமபாகு அறிந்து மறுபடியும் இலங்காபுரித் தண்டநாயகனையும் அவனோடு சயதர தண்டநாயகனையும் இருபெரும் படைகளுடன் தமிழ் நாட்டினுள் செலுத்தினான். ஈழப் படையும் குலசேகரனது பாண்டிப் படையும் முதற்கண் தொண்டி, பாசிப்பட்டினம் என்ற இடங்களில் நேரெதிர்ந்து பொருதன. அவற்றுள் ஈழப் படையே வெற்றி பெற்றது. அதனால் அப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மறவர்களும் பிறரும் ஈழப் படைத் தலைவர்கட்கு அஞ்சி அவர் வழிநிற்பாராயினர். அவர்கட்குத் தலைவனான மாளவ சக்கரவர்த்தி என்னும் ஒருவனுக்கு பொன்னும் பொருளும் தந்து தமக்குத் துணை செய்யுறுமாறு ஈழத்துத் தலைவர் அவன் மனத்தைத் திரித்துக் கொண்டனர் அவரது படையும் பின்பு வடக்கு நோக்கி முன்னேறத் தலைப்பட்டது. திருச்சிராப்

பள்ளிப் பகுதியைச் சேர்ந்த ஆலம்பாக்கத்தில் வாழ்ந்த சிவப்பிராமணர் சிலர் ஈழப்படை வடக்கு நோக்கி வருவது கேட்டு அச்சத்தால் அவ்வூரை விட்டு ஓடத் தலைப்பட்டனர்.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர்ச் சென்ற சோழர் பெரும் படையுடன் பாண்டிப் படையும் கொங்கு நாட்டுத் தலைவர் விடுத்த கொங்கப் படையும் ஒருங்கு வந்துசேர்ந்தன. மூவகையிற்கூடிய இத் தமிழ்ப் பெரும் படை, கடல்புடை பெயர்ந்து செல்வது போல நம்பிப் பல்லவராயன் தலைமையில் செல்லலுற்றன. ஈழப் படை வடக்கே கானப் பேர் நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

சிவாசாரியார் மடங்கள்

அக்காலத்தே, கங்கை பாயும் நாடாகிய கௌட தேசத்திலிருந்து சிவாசாரியார் பலர் தென்னாடு போந்து மடங்கள் நிறுவி மக்களுக்குச் சிவதருமங்களை (சிவாகம நெறிகளை) அறிவுறுத்தி வந்தனர்.

அவருள் உமாபதி தேவர் என்னும் சிவாசாரி யார் ஒருவர் காஞ்சி நகர்க்குத் தெற்கில் ஏழெட்டு கல் தொலையிலிருக்கும் 'மாகறல்' என்னுமிடத்தில் மடம் ஒன்று நிறுவி மக்கட்குச் சிவதருமங்களையும் சிவ ஞானத்தையும் அறிவுறுத்தி வந்தார், சிவ ஞானச் செம்பொருளை இனிது வழங்கியது பற்றி அவரை ஞானசிவ தேவர் என்று மக்கள் பாராட்டிக் கூறுவர். அப்பகுதிக்குத் தலைவனாக விளங்கிய எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன் அவர்

பால் ஞானதீக்கை பெற்ற மாணவனுவான். எத்தகைய அரசியல் நிகழ்ச்சிக்கும் அவருடைய அறிவும் அறவுரையும் அவனுக்கு வேண்டியிருந்தன.

இந்நிலையில் சோழ வேந்தனுன இராசாதிராசனது பணி மேற்கொண்டு தன் மகன் பல்லவராயன் பாண்டியன் குலசேகரன் பொருட்டுச் சோழர் படைத் தலைவனுய்ச் சென்றிருப்பதும், போரும் ஈழப் படையை எதிர்த்து நிகழ்வதும், தொடக்கத்திற் பாண்டிப்படை ஈழப் படைக்குத் தோற்றதும், பின்பு, கொங்கு நாட்டுத் தானை வந்து துணையாய்ப் போர் தொடுத்திருப்பதும் எதிரிலி சோழனுக்குத் தெரிந்தன.

ஒரு நாள், அவன் ஞானகுருவாகிய ஞானசிவதேவரை அடைந்து தன் மனக் கவலையை அறிவிக்கக் கருதித் தன் தலைநகராகிய படை வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு எயிற்கோட்டத்து ஆற்பாக்கத்துக்குச் சென்ருன் எயிற்கோட்டம் என்பது காஞ்சி நகரைச் சூழவுள்ள நாட்டுப் பகுதியாகும். சம்புவராயனது வரவு அறிந்த உமாபதிதேவரான ஞானசிவதேவர் அவனை அன்பு கனிய வரவேற்று நல்வாழ்த்து வழங்கினுர். அவனும் அவர் அடி வீழ்ந்து வணங்கி, அரசியலுலகில் பாண்டி நாட்டுத் தலைவர்கட்கும் ஈழ நாட்டுத் தலைவர்கட்கும் இடையே போர் நிகழும் திறங்களை எடுத்து விரிவாகவுரைத்தான்; முடிவில் தன் மனத்து நின்று வருத்தும் கவலையைத் தெரிவிக்கலுற்று, "இஃது எங்ஙனே யாமோ என்று விசாரம் தோன்றி வருத்துகிறது," என்று முறையிட்டான்.

அது கேட்டதும், ஞானசிவ தேவர் சம்புவராயன் உள்ளத்து அலமரலைப் போக்குவது குறித்து, அவர் பயின்றுள்ள இதிகாச புராணங்களில் கண்ட நிகழ்ச்சிகள் சில எடுத்தோதி ஆறுதல் மொழிந்து, திருவருள் இயக்கத்தின் சிறப்பையும், அதனை உணர்ந்து, அதன் வழிநிற்பார்க்கு இடும்பையும்இடுக்கணும் பிரிவும் துன்பமும் கடும்பகற்பட்ட பனிபோல் மறைந்தொழியும் திறத்தையும் சைவாகமங்கள் சைவத் திருமுறைகள் வாயிலாக எடுத்தோதித் தெருட்டினர். அவ்வுரைகளால் சம்புவாராயன் ஒருவாறு தெளிவெய்தினன்; ஆயினும் ஞானசிரியரை மறுபடியும் வணங்கி, ''ஈழப்படையாகிறது சாலவும் பாவகர்மாக்கள் நிறைந்தது; அவர்கள் சோழ மண்டலத்து எல்லையிலே புகுதில் ஸ்ரீமகாதேவர் கோயில் உள்ளிட்ட தேவர்கள் கோயிலுக்கும் பிராமணருக்கும்; ராஷ்டிரத்துக்கும் அடங்க விரோதமுண்டாகும்; இதற்கும் பரிகாரமாக ஜபஹோமார்ச்சனங்களால் எல்லாப்படியாலும் அவர்கள் அபீஷ்டம் அதம்பண்ணியருள வேண்டும்'' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

சம்புவராயனுடைய வேட்கைநிலை தெளிய விளங்கக் கண்ட ஞானசிவ தேவர், தாமும் மனம் தெளிந்து, ''ஈழப் படையாகிறது, சால பாபீஷ்டருமாய்த் துர்ச்சனருமாய்த் திருவிராமேசுவரத்தில் தேவர் கோயிலைத் திருக்காப்புக் கொண்டு பூஜை முட்டப் பண்ணி அங்குள்ள

1. மேற்கோட் குறியிட்ட சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஆற்பாக்கம் கல் வெட்டில் (Annual Report on South Indian Epigraphy. Madras No. 20 of 1899 No. 474 of 1905) உள்ளவை.

ஸ்ரீ பண்டாரமெல்லாம் கைக் கொண்டு சிவத்து ரோகிகளாயினரென்பதும் அறிந்தோம்; அவர்கள் பூசலிலே அறப்பட்டுத் துறப்புண்டு போம்படிக்கு அதிருஷ்ட முகத்தாலே வேண்டும் யத்னம் பண்ணு கிறோம்'' என்று சொல்லி, இரண்டு நாட்குப்பின் சம்புவாரயன் முன்பிலே, ''அகோர சுபூஜை செய்ய''த் தொடங்கினர். சம்புவராயனும் அதைத் தொடங்கி வைத்துவிட்டுப் படைவீடு சென்று சேர்ந்தான். அங்கே போர்க் காலத்துவேந்தர் செயற்குரியவற்றைச் செய்ய வேண்டியது கடமை யாதலால் அவன் உடனே படைவீட்டுக்குப் போக நேர்ந்தான். ஞானசிவ தேவரது ''அகோர சுபூஜை'' இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடந்தது.

இலங்காபுரி தோல்வி

இதற்கிடையே, பாண்டி நாட்டில், சோழ பாண்டியர் படையும் ஈழப் படையும் கடும் போர் உடற்றின. ஈழப் படைத் தலைவர்கள், தொண்டி, தேவிபட்டினம், மானமதுரை, நெட்டூர், சீவில்லி புத்தூர், வேலங்குடி, திருப்பத்தூர், விக்கிரம மங்களம் முதலிய இடங்களில் பாண்டிப் படையை வென்றும் வெருட்டியும் வீறுகொண்டார்கள். ஆயி னும், பிறவிடங்கள் பலவற்றினும் தமிழ்ப் படை யால் தாக்குண்டு தேய்வுற்றமையின், நாளடைவில் ஈழப்படை வலிகுன்றுவதாயிற்று. இடையிடையே வாழ்ந்த உண்ணாட்டுத் தலைவர்களின் ஆதரவைப் பொருள் கொடுத்துப் பெறவேண்டியிருந்தமை யின், ஈழப் படைக்குப் பொருட் குறைவும் உண் டாயிற்று. ஈழப் படையினர் தமிழ் மக்கள்பால்

அன்பின்றித் துன்பமே செய்தொழுகினராதலால் தமிழர்க்கு அவர்கள்பால் வெறுப்பும் பகைமையும் இயல்பாகவே உண்டாய் விட்டன.

ஒற்றர்கள் வாயிலாக ஈழப் படைக்கு நேர்ந்த குறைபாட்டினைச் சோழர் படைத் தலைவர்கள் தெரிந்துகொண்டனர். அவர்கள், வேறொரு படையினைத் தமக்குத் துணை செய்ய விடுமாறு சோழன் இராசாதிராசனை வேண்டினர். விரும்பிய வண்ணமே சோழர் தலைநகரிலிருந்து பெரும்படையொன்று விரைந்து வந்து சேர்ந்தது புதுப் படையும் பழம் படையுமாகிய இருவகைப் படையும் எதிர்த்து மேல் வந்த ஈழப்படையைச் சவட்டி அதனைத் திரும்பியோடுமாறு ஈடழிக்கலுற்றது.

நாடோறும் தமிழ்ப் படையே வெற்றி சிறந்து மிகுவது கண்ட குறுநிலத் தலைவர் பலரும் சோழர் படையின் பக்கல் நின்று துணைபுரிவாராயினர். ஈழப் படைகட்குத் தலைவர்களான இலங்காபுரித் தண்டநாயகனும் சயதரதண்டநாகனும் அவர்கட்குத் துணைவராய்ப் போந்த தானைத் தலைமறவரும், ''இனிஇங்கே போர் புரிந்து வெற்றி பெறுவதென்பது இயலாதது'' எனத் தெரிந்து, தமது ஈழ நாட்டிற்கே ஓடிவிட்டனர். பாண்டியன் குலசேகரனுடைய ஆட்சி நிலை பேறுகொண்டது.

சம்புவராயன் அறச்செயல்

இந்நிகழ்ச்சிகளால் சோழன் இராசாதிராசனது புகழ் எங்கும் பெருகிப் பரவிற்று. பாண்டி நாட்டு

மக்கள் சோழவேந்தன் படை மறவரைப் பாரரட்டி வாழ்த்தினர், தானைத் தலைவனான திருச்சிற்றம்பல முடையான் பெருமான் நம்பிப்பல்லவராயன், சோழர் படைக்கு எய்திய வெற்றி நலத்தையும் வேந்தனது புகழ்ப் பெருக்கத்தையும் தன் தந்தை எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனுக்குத் திருமுக மெழுதித் தெரிவித்தான். சம்புவராயன் அது கண்டு ஆரா இன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தான். தமிழ்ப் படை பெற்ற வெற்றிக்கு உமாபதி தேவரான ஞானசிவ தேவர் செய்த அகோர சுபூஜையே காரணம் என எதிரிலி எண்ணினான். உடனே புறப் பட்டு ஞானசிவ தேவரைக் காண்பதற்குச் சென்றான்,

சம்புவராயன் ஆற்பாக்கம் வந்து சேருமுன்பே ஞானசிவ தேவருக்குச் சோழர் படை வெற்றி எய்திய செய்தி வந்துவிட்டது. அவருக்கும் மகிழ்ச்சி மிகுந்தது. இறைவன் திருவருள்தான் இவ் வெற்றியை நல்கிற்றென அவர் எண்ணி அத்திரு வருளை வழுத்தினார். சம்புவராயனுக்கு ஞானசிவ தேவர்பால் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் உண்டாயின; அவருடைய திருவடிகளில் பன்முறையும் வீழ்ந்து வணங்கிப் பரவினான். முடிவில், அவர் திரு முன் கைதொழுது நின்று ''தேவர் செய்த அதிருஷ்ட யத்னமாய் இப்படிப் பலித்தது; இதற்குத் தேவர். ஸ்ரீபாதபூஜையாக நான் தருவதை ஏற்றருள வேண்டும்,'' என இறைஞ்சினான். ஞானசிவர், சம்புவராயனை நோக்கி, ''நீர் நமக்கு ஏதேனும் முன்பு குறைவாகச் செய்ததுணடோ? ஒன்றும்

இல்லையே! இங்குள்ள எல்லாம் உம்முடையனவாக இருக்கின்றனவே!'' என்ருர். “தேவர் ஸ்ரீபாத பூஜையாக இப்போது ஏதேனும் தரவேண்டும் என்று என் உள்ளம் விரும்புகின்றது,'' என்று சம்புவராயன் வற்புறுத்தவும், ஞானசிவ தேவர் அவனை அன்பொழுக நோக்கி, ‘‘அவஸ்யம் ஏதேனும் தரவேண்டும் என்றிருந்தால் ஆற்பாக்கம் என்னும் இந்த ஊரைச் செம்பிலும் கல்லிலும் வெட்டித் தருக,'' என்று இயம்பினர்.

அது கேட்டு மனம் குளிர்ந்த சம்புவராயன், சோழன் இராசாதிராசனது ஆணைபெற்று, அவனுடைய ஐந்தாமாண்டு நிகழ்ச்சியாக, ‘‘ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து எயிற்கோட்டத்து மாகறல் நாட்டு ஆற்பாக்கத்து நன்செய் புன்செய் அகப்பட விளை நிலம் நூற்றறுபத்தேழு வேலியும் ஏரிகோளும் நத்தமும் குட்டமும் கிணறும் மேனேக்கின மரமும் அகப்பட நாற்பால் எல்லையுட்பட்ட நிலம் வெள்ளவாரி பண்ணைக் கூலி தறியிறை தட்டார்ப்பட்டம் அந்தராயம் உட்பட் ஆயமெல்லாம் அகப்பட ஏகபோகமாக, இறையிலியாகக் கௌட தேசத்துத் தக்ஷிணராடத்துக் கங்கோஜி சசிவர்ண கேத்திர மகாமகேஸ்வர சுருதிஸ்மிருதி சிந்தே கார்நவஸ்ய தன்மாஸ்தை உமாபதி தேவரான ஞானசிவதேவர்க்கு நீர் வார்த்துக் கொடுத்துச் சூரிய சந்திரர்கள் உள்ளதனையும் செல்வதாகக் கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக் கொடுத்தேன் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயனேன்'' என்று கல்வெட்டுமாறு பணித்தான். இஃது ஆற்பாக்கத்துச் சிவன் கோயில் தென் சுவரில் இன்றும் யாவரும் காணக் காட்சியளித்துக் கொண்டுள்ளது.

9. தமிழரசில் புலவர் பணி

முன்னுரை

நம் தமிழகத்தில் தமிழ் வேந்தர் தமிழ் மொழியால் அரசு புரிந்த போது தமிழரசு நடைபெற்றது. தமிழகத்து வரலாற்றில் சங்க காலத்திலும், இடைக் காலச் சோழ பாண்டியர் காலத்திலும் தமிழரசு நடந்தது. ஏனைப் பல்லவர், விசயநகர வேந்தர், முகமதியர், மேனாட்டவர் அரசு நடத்திய காலமும் உண்டு. மேனாட்டவர் காலத்தில்தான் அரசியல் மொழி ஆங்கிலமாயிற்று. அவர்கட்குமுன், வேற்றுவரான பல்லவர் முதலியோர் அரசு நடத்திய போதும் தமிழே அரசியல் மொழியாக இருந்து வந்தது. சங்க காலத்துக்கும் பல்லவர் காலத்துக்கும் இடையில் உள்ள காலத்தில் களப்பிரர் என்பவர் தமிழகத்தில் இருந்திருக்கின்றனர்; ஆயினும் அவர்கள் நிலையாக இருந்து அரசு நடத்தியதற்கு ஒரு சான்றும் இது வரையில் கிடைக்கவில்லை.

இடைக்காலச் சோழ பாண்டியர் நடத்திய அரசியல் தமிழரசே எனினும், அதன்கண் புலவர் பணி மிக்க ஈடுபட்டதாதச் சிறந்த குறிப்புக்கள் காணப்படவில்லை. சேக்கிழார், ஒட்டக்கூத்தார், சயங்கொண்டார் முதலிய சிறந்த புலவர்கள், அரசரொடு நெருங்கிப் பயின்றுள்ளார்கள் எனினும், அரசியல் நெறியில் அவர்களது ஈடுபாடு விளங்கித் தோன்றவில்லை. அரச வாழ்வும் புலமை வாழ்வும் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கும் தமிழரசு சங்க காலத்தில் தான் இருந்திருக்கிறது. புலவரது புலமைப்பயன் அரசியலின் செம்மையொன்றே நாடிநின்றது; அரசியலும் புலமைக்குச் சீரிய இடம் தந்து சிறப்பித்

துளது. அதுகண்டே திருவள்ளுவர் முதலிய அரசியலறிஞர்கள் அரசியலுக்குப் புலமை மிக்க பெரியோரது துணை இன்றியமையாது என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளனர். சங்க காலத் தமிழரசில் பெரியோர்களான புலவர்கள் செய்த பணிகள் சில வற்றை இங்கே காண்பாம்:

கிள்ளிவளவன்

சங்க காலச் சோழ வேந்தருள் கிள்ளிவளவன் என்பவன் பழமையான வேந்தன். அவனது ஆட்சி யில் ஒருகால் பருவ மழை பொய்த்தமையின் நாட் டில் விளைவு வளம்படாதாயிற்று. "வான்பொய்ப் பினும் தான் பொய்யா, மலைத் தலைய கடற் காவிரி" என்ற புகழ்பெற்ற காவிரியும் அப்போது கைவிரித்து விட்டது. நாட்டில் வறுமை மிகுந்தது. இன்றுபோல் அன்று போக்குவரவுக்குரிய நெறியும் வாயிலும் நன்கு நிலாவாமையால் பொருள் இன்மை நாடு முழுதும் நடம் புரிந்தது. நாடு காவல் பொருட்டு நாட்டு மக்கள் வேந்தர்க்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமை யும் கலக்கமுற்றது.

ஆண்டுகள் சில கழிந்தன. செய்க்கடனும் [*Land Revenue*) பெருகிற்று. பின்பு நாடு நன் மழை பெற்றுப் பொருள் வளம் பெறுவதாயிற்று.

அது கண்ட வேந்தன், அரசுக்கு மக்கள் இறுக்க வேண்டிய கடமையுடன் கழிந்த ஆண்டுகளில் செலுத்தப்படாது நின்ற பழங்கடனையும் பெறக் கருதினான். விளைந்த விளைவு அக்கடன் முழுதும் கழிக்கும் அளவுக்கு இல்லை. விளையாத காலத்து விளைவையெல்லாம் விளையுங் காலத்தில் நிலம் ஒருங்கேவிளைத்துக்கொடுக்குமாயின், குடிகள் அரசன்

விரும்புமாறு செலுத்துவது நேர்மையும் அறமுமாகும். விளை நிலம் அதுசெய்வதில்லை; தனது வளமைக் கேற்பவே விளைத்துக் கொடுத்தது. அதனுல் குடிகள் பழங்கடமையில் ஓரளவே செலுத்தினர்.

அரசுக்குரிய அறிவு. ஆளுந்தன்மை, பொருள், படை என்ற நான்கு நெறியிலும் விரிந்த பயிற்சியும் பண்பாடும் இல்லாத மக்கள் வேந்தனுக்குத் துணையாயினர்; பொருள் பெறுதல் ஒன்றையே குறிக்கொண்டு குடிகளை நெருக்குவதிலேயே அவர்கள் முன்னின்றனர். அமைதிநெறி மேற்கொண்டு குடிகள் தம் குறையை வேந்தர்க்கு அறிவிக்கவரின், வேந்தனைச் செவ்வி வழங்காவாறு செய்து அவர்கள் வாளா திரும்பச் செய்தனர். பழங்கடன் பெறுவதே அரசியல் அறம் என்பது எவரும் அறியச்செய்வதில் அரசியற் பணியாளர் அல்லும் பகலும் உழைத்து வந்தனர்; பகையின்இன்று பாதுகாப்பதற்கென்று அமைந்த படையை இத்துறையில் பயன்படுத்த முற்பட்டனர். இதனுல், குடிகட்கு அரசன்பால் இருந்த அன்பு குறையத் தலைப்பட்டது' அரசுக்கு அதனுல் உளதாகும் கேடு ஆங்காங்கு வாழ்ந்த சான்ருேர்க்கு இனிது விளங்கிற்று.

நாகனுர் நல்லுரை

வளவன் உளங்கொண்ட சான்ருேர் சிலர் அவனுக்கு குடிகளின் நிலையை எடுத்துக் கூறினர். அவனைச் சூழ இருந்த அரசியற் சுற்றத்தார் குடிகளிடத்து அவனுக்கு அருள் பிறவாதவாறு பொய்யும் புனைந்துரையும் சொல்லி அவன் மனத்தைத் திரித்துவிட்டனர். பொருள் இன்றேல் படைவலி குன்றும்; அவ்வலி இல்லையாயின் நாடுகாவல் என்பது

பகற்கனவாம் என வாதிக்கத் தொடங்கினர். இச் செயலால் குடிகளில் குறைகூறுவோர் பெருகினர்; மாரி பொய்ப்பின் அதற்கு மன்னவன் காரணம் என்றனர்; பொருள் வருவாய் குன்றினும் இயற்கையில் ஏதோனும் புதுமை தோன்றினும் எல்லாவற்றிற்கும் குற்றம் அரசின்மேல் ஏற்றினர். சுருங்கச் சொல்லின், சோறுமிக்க சோழநாட்டில் உழுவோரும் உழுவிப்பொரும் உள்ளம் உடைந்து உருக்குலைந்து வாடினர்.

சோழநாடு ஊர்களுள் வெள்ளைக்குடி என்பது ஓர் ஊர். அவ்வூரில் நாகனார் என்ற சான்றோர் வாழ்ந்தார்; அரசியலின் செயற்கொடுமையையும்குடிமக்களின் குழம்பிய நிலையையும் நேரிற்கண்டார்; உழுவிப்போர்க்கு ஆதரவும் உழுவோர்க்குப் பழங்கடன் விடுதலையும் உடனடியாக வேண்டியிருப்பதையும் ஓர்ந்தார். பார்மன்னர்பால் பரிசுபெற்று வாழும் பாவாணராயினும், நாட்டவர் நலம்பேணும் நாவாணராகிய, நாகனார் வளவன் திருமுன்சென்று உண்மை நிலையை எடுத்துரைப்பதற்குத் துணிந்தார்; உறையூர் அடைந்தார்.

கிள்ளிவளவன் புலவர்பாடும் புகழ்படைத்தவன். ஆலத்தூர் கிழார் ஆவூர் மூலங்கிழார், கோவூர் கிழார் முதலிய சான்றோர் பலருடைய புலமை நலத்தில் ஈடுபட்டுத் தக்க சிறப்புச் செய்பவன்; தானும் தக்கோர் பாவத்தக்க சால்புடைய புலமைபெற்றவன். தன் நண்பனை சிறுகுடி கிழான் பண்ணன் என்பவன் நாடு வளஞ்சுருங்கி வறனுற்று வருந்திய போது மக்கட்கு உணவளித்து உதவிய அவனது அருஞ் செயலை வியந்து, ''யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய" என்றும், பசிப் பிணி மருத்துவன்" என்றும்

பாடி இன்புற்றவன். நாகனூர் வரவு கேட்டதும் வள்வன் அவரை அன்போடு வரவேற்று மகிழ் வித்தான்.

நாகனூர் மன்னன் பண்பாடு கண்டு இன் புற்றுத் தன் வேண்டுகோளை அவன் செவியேற்கு மாறு, இனிய எளிய சொற்களால் ஆழ்ந்த கருத்தமைத்து, "வேந்தே, எந்த நாடு தன்கண் வாழ்வார்க்கு இன்றியமையாத பொருள் குறித்து வேறு நாடுகளின் உதவியை நோக்குகிறதோ அந்த நாடு நாடெனச் சிறப்பிக்கப்படாது. 'நாடென்ப நாடா வளத்தன' என்பர் சான்றோர். எனைப் பாண்டி நாடு நீர் வளம் நிரம்பவுடைய தன்று;சேர நாட்டுக்கு நிலப்பரப்பில்லை ஆதலால் அவை நாடா வளமுடையவல்ல; ஆகவே நாடு எனப்படுவது நினதே. இந்த நாட்டுப் பேரரசு நாடு சுரக்கும் செல்வத்தால் சிறந்தபுகழ் பெற்று விளங்குவது; அதனால், அரசு எனப்படுவதும் நினதே. ஆதலால் 'நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே' என்று நின்னைப் பெருமிதம் தோன்ற அழைக்கின்றேன்" என்று கூறித் தம் பேச்சை நிறுத்தினர்.

கேட்ட கிள்ளிவளவன் உள்ளத்தில் இன்பம் கிளர்ந்தெழுந்தது; அவர் மேலும் கூற இருப்பதைக் கேட்க ஆவல் கொண்டான். "வேந்தே, நீ பெற்று மகிழும் பீடு நாடு நல்கும் செல்வத்தால் பிறங்குவது; அச்செல்வம் உழுதொழில் புரியும் குடிகளால் வருவது அதனை நோக்காது, அவர்கள் வருந்த நீ வருத்துவது நினக்குப் பீடு அன்று" என்ற குறிப்பு, 'நாடு கெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே' என்ற தொடரில் அமைந்து கிடந்தது. ஆயினும், அரசன் அவர் கருத்தை உணரவில்லை. அவர் கூற இருப்பதையே

அவன் எதிர் நோக்கினுன். அப்போது, "நினவ கூறுவல் எனவ கேண்மதி" என்ருர். நாகனுர். வேந்தன் உள்ளத்தில் விருவிருப்புண்டாயிற்று. முகக் குறிப்பில் சிறு மாறுதல் தோன்றிற்று. உரையாடல் தொடர்ந்தது.

"குடிகள் மன்னவன்பால் முறை வேண்டி வருவாராயின், அவர்கள் தன்னை எளிதில் காணவும் முறையிட்டுக் கொள்ளவும் அவன் காட்சி எளியனுக வேண்டும். அஃது, உழவனெருவன் தான் விளைத்த பயிர்க்கு மழை வேண்டியிருப்பதறிந்து வானத்தை நோக்க, உடனே வானம் மழையைப் பெய்தாற் போல அத்தனை இன்பம் பயப்பதாகும். குடிகள் செவ்வி பெருது திரும்புவது மழை பெய்யாமையால் விளைபுலம் கெடுவது போலாம். அதனுல் அரசு வளம் சுருங்கும்" என்ருர்.

காவலன் காட்சிக்கு எளியனுதல் நாட்டில் செல்வம் பெருகுதற்கு ஏதுவாம் என்ற குறிப்பு அவர் உரையில் இருப்பதைச் சோழன் அறிந்தான்; ஆயினும் அவன் உள்ளத்தில் தெளிவு பிறக்கவில்லை புலவர் பெருமான், அவனது அரசு கட்டிலின்மேல் நின்று நிழற்றும் வெண்குடையைக் காட்டி,

"கண்பொர விளங்கும்நின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயில்மறைக் கொண்டன்ருே அன்றே; வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே, கூர்வேல் வளவ"

என்று இசைத்தார்.

நாகனுர் நவின்றது கண்ட வேந்தன், "குடி புறந்தருவது பகை கடிந்து ஒதுக்குதலன்ருே? அதற்குப் படையே பெரிதும் வேண்டுவது. அதன்

வலியும் பெருமையும் வெற்றியும் நோக்கியே அரசு நிலைபெறுகிறது," என்றானாக, அவனுக்கு விடை கூறுவாராய்,

''வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத்து ஆர்த்துப்
பொருபடை தரூஉம் கொற்றமும், உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே''

என்றார். வேந்தர் பெருமகனுக்கு விளக்கம் உண்டாயிற்று. உழுவோர் உழுது விளைக்கும் பொருளே, படையின் வலிக்கும் வெற்றிக்கும் உயிர்நாடி என்பது உணராது, பொருளும் படையுமே நினைந்தொழுகிய தன் செயல்வகையை எண்ணினான்; குடிகள் தன்பால் அன்பு குறைவரோ என வெருவினான். எதற்கும் குடிகள் அரசினைக் குறை கூறுவதை ஒற்றரால் அறிந்திருந்தமையின், அதுவும் அவன் மனத்தில் தோன்றி அலைக்கத் தொடங்கியது. அவனைத் தேற்றுவது வெள்ளைக் குடியார்க்கு மேலும் கடமையாயிற்று. ஆகவே, அவனைத் தேற்றுதற் பொருட்டு நாட்டு மக்களின் பொதுவியல்பு இது என்று விளக்கு வாராய்,

''மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும் கண்ணகல் ஞாலம்

என்று தெரிவித்தார். "இனிச் செய்யத் தகுவது யாது?'' என்பான் போல அவன் நாகனாரை நோக்கவும், ''ஆளும் அரசர்க்கும் ஆளப்படும் குடிகட்கும் இடையேயிருந்து இச்சை பேசி வயிறு வளக்கும் நொதுமலர் சிலர் உண்டு; அவர் உரைக்கும் பொதுமொழி நாடுகாக்கும் கோமகனது அருள்நலம் குடிகள்பால் செல்லாமலும் குடிகளின் அன்புநலம்

அரசன்பால் சேராமலும் தடுத்துச் சீரழிக்கும்; அதனை நீ நன்கறிந்து, அவர் மொழியைக் கொள்ளாது உழுவிப்போரரகிய பகடுபுறந் தருநர் கடமையையும், உழுவோராகிய குடிகள் நிலையையும் சீர்தூக்கிப் புரப்பாயாயின், நாடு பொருள் வளம் மிகும்; படை வலி சிறக்கும்; அடங்கா தொழுகும் பகைவரும் நின் அடியின்கீழ் அடங்கி நடப்பர்" என்று கூறிமுடித்தார். வேந்தனுக்கு உவகை மிகுந்தது. அவர் உரைத்த வண்ணம் குடிகளிடம் வற்புறுத்தப்பட்ட பழங்கடன் தள்ளிவிடப்பட்டது. மக்கள் மனம் குளிர்ந்து அரசன்பால் அயரா அன்பு கொண்டனர். உழைப்பின் உயர்வால் விளைபொருள் பெருகச் சோழ நாடு துறக்கநாடு போல் துலங்குவதாயிற்று.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

இனி, பாண்டிநாட்டை நோக்குவோம்; பாண்டி நாடு சோழநாடு போலச் சமநிலநாடு அன்று. காவிரி போல நீளமும் அகலமும் நீர்வளமும் உடையதன்று வையை. தாமிரபர்ணி என வழங்கும் தண்ணான் பொருநையும் அத்தன்மையதே. நாடு முழுதும் காடும் குன்றும் மேடும் பள்ளமும் நிறைந்தது. மேலைப் பொருப்பில் தோன்றிவரும் வையையும் பொருநையும் கடுகிச் செல்லும் நீர்ப்பெருக்குடையவை: அதனால் அவற்றின்கண் ஆழம் போல் அகலம் இல்லை. இருகரையிலும் நீர்படர்ந்து பரத்தற்கு இயலாதபடி மேட்டுநிலமே மிக்குளது. மேலைக் கடலிலிருந்து வரும் மழைமுகிலை மேலைமலைத் தொடர் பெரிதும் தடுத்துவிடுகிறது. கீழைக் கடலிலிருந்து வரும் மழையைத் தடுத்து நிறுத்துதற்குரிய பெருமலைகள் இடையில் இல்லாமையால் மழை வளம் மிகுதியாக இல்லை. காடுபடர்ந்த சிறுமலையும்

குன்றும் ஆங்காங்குப் பெய்விக்கும் மழை நீர், விரைந்து ஓடி ஆழ்ந்த காட்டாறுகளில் வீழ்ந்து விளைபயன் நல்காது வெறிது சென்றது. இவ் வகையில் பாண்டிநாடு நாடா வளமுடைய சிறப் பின்றி மெலிந்திருந்தது.

நீர்வளம் குறைந்திருப்பினும் நாட்டில் வாழ்ந்த நன்மக்கள், தூய தமிழ்ப் பண்பும், அறிவு, ஆண்மை முதலிய செயற்பண்பும் சிறந்து விளங்கினர். பாண்டி வேந்தரது படைப் பெருமையும் வெற்றி மிகுதியும் ஏனை நாடுகளினும் ஏற்றம் பெற்று விளங் கின. நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டி மன்னன் பாண்டி நாட்டை ஆண்டுவருகையில் முடிவேந்தர் இருவரும் வேளிர் ஐவருமாக எழுவர் பெரும்படை கொண்டு அவனோடு போர் தொடுத்தனர். சோழ நாட்டின் தென் கிழக்கிலுள்ள தலையாலங்கானம் என்ற ஊர்புறத்தே அப்போர் நடந்தது. எழுவர் படைத்திரளும் எலிக் கூட்டம்போலவும், பாண்டிப் படை படநாகம் போலவும் போர்களத்தில் எதிர்ந் தன. "நாகம் உயிர்ப்ப எலிப்பகை கெடும்" என் பதற்கிணங்கப் பகைக் கூட்டம் தோற்றோடியது. பாண்டியன் செரு வென்று சிறப்பு மேம்பட்டான்; அன்றுமுதல் அவனைச் சான்றோர் தலையாலங்கானத் துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று பாராட்டிக் கூறுவாராயினர். அவன் புகழைக் குறுங்கோழியூர் கிழார், கல்லாடனார், மாங்குடி கிழார், இடைக்குன்றூர் கிழார் முதலியோர் பொன்றாத் தமிழால் இன்றும் நாம் படித்து இன்புறுமாறு பாடி யிருக்கின்றனர்.

பரந்துபட்ட நில முழுதும் பாண்டியர் புகழ் பரவியிருந்ததைப் புலவர் பலரும் போற்றிப் பரவி

னர். அவருள் குடபுலவியனார் என்பவர் ஒருவராவர்; அவரும் பாண்டி நாட்டவரே. பாண்டியர் புகழ் பரவும் பண்பு மிக்கவர்; ஆயினும் பாண்டி மன்னன் புகழ்ப்பரப்பில் அவர்க்கு மனவமைதி உண்டாக வில்லை. பாண்டி மக்கள் தமிழ் நலமும் தாளாண் மையும் செருவென்றியும் செம்மை நோக்கமும் சிறக்கப் பெற்றும், நாட்டவர்க்கு வேண்டப்படும் உணவுப் பொருட்டுப் பிறநாடுகளை நாடி நிற் கும் அவர்களது நிலை புலவர்க்குப் பெருவருத்தம் உண்டுபண்ணிற்று. பிறநாடுகளை நாடி வளம்பெறும் நாடு நாடாகாது என்ற கொள்கை அவர் உள்ளத்தை அலைத்தது, இதற்கொரு வழிகண்டாலன்றித் தமது புலமை நாட்டுக்கோ நாடாளும் அரசுக்கோ தமக்கோ பயனில்லை எனத் துணிந்தார்.

புலவர் அறிவுரை

மேடும் பள்ளமும் மிக்கதாயினும் மழை தரும் நீர் பள்ளங்களில் நில்லாது பரந்து விரைந்து வீணே கழிந்தோடுவதை ஆங்காங்கே அவரது புலமைக் கண் நெடிது நோக்கிற்று. இந்நீரை இப்பள்ளப் பகுதியில் ஒருபால் தேக்கிச் சிறு சிறு கண்வாய் வழியே நிலத்திற் பாய்ச்சிப் பரப்பினால் நெல்லும் பிறவுமாகிய உணவுப் பொருளை விளைத்துக்கொள் ளலாம் என்பது நன்கு புலனாயிற்று. அவர் பாண்டி நாடு முற்றும் உலாவிப் பள்ளப்பாங்கும் பரந்த வயற் பகுதியும் நேரிற் கண்டு நெஞ்சிற்கொண்டார்; முடி வில் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்று சிறக்கும் நெடுஞ்செழியன் திருமுன் சென்றார். செழியனும் அவரை வரவேற்றுச் சிறப்பித்தான். அவர் அவனது பெரும் புகழைப் பாராட்டி, ''வேந்தே, நீ இப் போது பெற்று மகிழும் வெற்றி புதிதன்று; நின்

முன்னோர் காலத்திருந்தே இச்சிறப்புத் தொன்று தொட்டு வருவதொன்று. நீ அவர் வழித்தோன்றல்; நினக்கு இஃதோர் அரிய செயல் அன்று; நீ பல்லாண்டு வாழ்க" என்று பாடினர்.

இவ்வாறு எடுத்த எடுப்பிலேயே தான் பெற்ற சிறப்பைத் தன் முன்னோர் மேலேற்றித் தன்னை வாழ்த்துமுகத்தால் தன்மனம் அமைதி பெருத குறிப்பைப் புலப்படுத்தும் அவர் உரையை வேந்தன் பரிவுடன் கேட்கலானுன். ''சிறந்த முறையில் நாடாளும் வேந்தர் மறுமையில் துறக்கவின்பமும் இம்மையில் ஏனைவேந்தர் எல்லாரினும் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையும் கொண்டு தாமே தனித்தோங்க வேண்டும்; தாம் மறையினும் தமது புகழ் மறையாது நிலைபெற வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்டு அவற்றையே நாளும் வேண்டியொழுகுவர். நீயும் அவ்வாறே அமைந்திருக்கின்ருய்; ஆயினும், அவையனைத்தும் குன்ருத நிலையில் விளங்கச்செய்தல் வேண்டும்; செய்தற்குத் தகுதிகள் சில உண்டு'' என்ருர்.

நெடுஞ்செழியன் நெடிது நோக்கினுன். தகுதிகளை அறிதற்கு அவன் நெஞ்சம் அவாவிற்று. அதே நிலையில் தனது மிகுதியையும் எண்ணினுன். அவர் கருதுவது அவனுக்குப் புலனுகவில்லை. அவரையே தொடர்ந்து சொல்லுமாறு பணித்தான். குடபுலவியனர் அவன் மனக்குறிப்பை அறிந்து கொண்டார். மறுமைச் செல்வமும் இம்மைப் புகழும் இவ்வுலகத்து நல்லுயிராகிய மக்களிடத்தே இடம்பெறுவன. புகழ்கண்டு பரவுவதும் மறுமை நிலை ஓர்ந்து மாண்புடைய செயல் செய்வதும் உயிர்களேயாகும். உயிரும் உடம்பும் ஒன்றி நின்ரு

லன்றி, இவை உணரவும் உணர்ந்து உருப்படச் செய்யவும்படா; ஒன்றி நிற்பதற்கு உணவுதான் இன்றியமையாதது. உணவால் ஆகுவது உடம்பு, உடம்பும் நீரை இன்றி அமையாது என்பர்; ஆயினும்,

''நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே;
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்''

என்ருர். வேந்தனுக்கு வியப்பு மிகுந்தது. புலவர் பெருமான் புன்முறுவலுடன். ''உணவு, நீரும் நில மும் சேர் விளைவது; உணவால் உயிரும் உடம்பும் ஒன்றுபட்டு நிற்கும். உடம்பின்றி உயிர் ஒன்றும் செய்யமாட்டாது; உயிரில்லாத உடம்பு சிறுது போதில் கெட்டழியும். ஆதலால்.

''உணவுஎனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே;
நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே''

என்ருர்.

உயிர்கள் உடலொடு கூடி வாழ்தற்கு வேண்டு வதாகிய உணவு நிலப்பகுதி நீர்வளம் பெறுவதால் உள்ளதாகும்; நாடு நீர்வளமுடையதாகச் செய்வது உணவு பெருக்கி உயிர்கள் நெடிது இனிது வாழச் செய்யும் நல்வினையாய், செல்லும் துறக்கவுலகத் துக்குச் செல்வமாம் என்பது நெடுஞ்செழியனுக்கு விளங்கிற்று. யாதோ புதுமைக் கருத்தை வெளியிடு வார் என எதிர்நோக்கிய அவனுக்கு நாட்டில் நீர் வளம் பெருகச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து அவனது வியப்புணர்வை மாற்றியது. பாண்டி நாட்டின் பரந்த பண்பையும் அது நல்கும் பொருள்

நலத்தையும் அவர்முன் காட்டினன். புலவியனர், "பாண்டிநாடு புன்செய்ப் புலம் மிக்கது; எப்போதும் வானம் பார்த்துநிற்கும் புன்செய்க் காடுகள் எத்துணைப் பரப்புடையவாயினும் வேண்டுங் காலத்து உதவாதொழியும்" என்றார். அவர் சொல் செழியன் செவியிற் புகவில்லை. காவிரி நாட்டையோ கங்கை நாட்டையோ போல பாண்டிநாட்டை நீர் வளம் பெருகச் செய்வது இயலாத ஒன்று என்ற கருத்து வேந்தன் உள்ளத்தில் வீறுகொண்டு நின்றது. அதனை அவன் முகக்குறிப்பால் உணர்ந்த அரசியற் சுற்றத்தாரும் அதுவே கருதினர். அது கண்ட புலவர், மிக்க பணிவுடன்,

> ''அடுபோர்ச் செழிய, இகழாது வல்லே
> நிலன்நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்
> தட்டோர், அம்ம, இவண் தட்டோரே
> தள்ளா தோர்இவண் தள்ளா தோரே''

என்று தான் கூறக் கருதியதனை முடித்துக் கூறி விட்டார். "வேந்தே, யான் கூறும் இது போர் வினையன்று, அதுபோல்வதும் அன்று; போர்வினையில் நீ மேதக்க பொருநன்; யான் கூறுவது பொருளியல்; புன்புல நாட்டை நன்புலமாக்குவது நான் கூறுவது. இதனை இகழாது கேட்டல் வேண்டும்,'' என்பாராய், ''அடுபோர்ச் செழிய" என்றும், "இகழாது" என்றும் எடுத்துரைத்தார். "நாட்டில் நிலன்நெளி மருங்கான பள்ளப்பாங்குகள் பலவுள்ளன. அவை தாம் பெறும் நீரையும் மேடு கழித்து நல்கும் நீரையும் வீணே சென்று கழிய விடாது அவற்றின்கண் நீர்நிலைகள் பெருக அமைக்க வேண்டும். நெடிய கரையாகிய அணையால் கழிந்தோடும் நீரைத் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டால் அதன் கீழுள்ள பகுதி நெல் விளையும்

மருதவயல்களாய் மாண்புமிகும். இவ்வாறு நீர்நிலை பெருகத் தடுத்து நிறுத்தி வறிதே கழியும் நீரைப் பிணித்துக்கொண்ட வேந்தர் மறுமையுலகத்துச் செல்வமும் இம்மையுலகத்து இறவாப்புகழும் தம்மைவிட்டு நீங்காதவாறு பிணித்துக்கோண்டோ ராவர். அவ்வாறு செய்யாதோர் மேலே எண்ணிய நலங்களை எய்தாதொழிவர்.'' என்ற கருத்து வேந்தனுக்கு இனிது விளங்கிற்று.

பாட்டின் பயன்

குடபுலவியனர் நாடு நலம் குறித்துப் பாடிய பாட்டின் பொருளை நன்கு ஆராய்ந்து நெடுஞ்செழியன் ஆங்காங்கு நீர்நிலைகள் வகுக்கத் தொடங்கினன். பாண்டிநாட்டின் பரப்பெங்கும் பள்ளப் பகுதிகளில் நீர் நிலைகள் பெருகின. இன்றும் பாண்டி நாட்டில் இருக்கும் அளவு கம்மாய் என மருவி வழங்கும் கண்வாய் (நீர்நிலை ஏரி)கள் ஏனைத்தமிழ் நாடுகளில் காணப்படாமைக்குக் காரணம். அன்று நெடுஞ்செழி திருமுன் குடபுலவியனர் நிகழ்த்திய புலமைப்பணியென்பதை நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

சேரன் செங்குட்டுவன் குட்டநாட்டு வஞ்சி நகர்க்கண் இருந்து முடிமன்னனய் அரசுபுரிந்து வருகையில், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்பவன் தொண்டிநகர்க்கண் இருந்து நாடுகாவல் செய்துவந்தான். குட நாட்டின் வடபகுதியான கொண்கானநாட்டவர் அத்துறையில் அக்காலத்தே சிறப்புற்று விளங்கினர். கொண்கானம் பிற்காலத்தே கொங்கணம் என்று மருவிற்று; அந்

நாட்டவர் கொங்காணி, கொங்கணர் என்று கூறப் படுவாராயினர். கொங்கணக் கூத்தரின் கூத்தும் இசையும் கி.பி. பதினாறு பதினேழாம் நூற்றாண்டு களிலும் சிறந்து விளங்கின. மேனாட்டவர் முதன் முதலாகக் கோவா முதலிய பகுதிகளில் வந்து தங்கியபோது, இக்கூத்தர் தம் ஆடல் பாடல்களால் அவர்களை மகிழ்வித்து, அவர்களுடைய நெளிவு மெலிவுகளைக் கண்டுவந்து தங்கள் அரசியல் தலைவர் களுக்கு அறிவித்தனர்; அதனால் மேனாட்டவர் தொடக்கத்தில் மிக்க அல்லலுற்றனர் என்று அவர் களுடைய குறிப்புக்களால் அறிகின்றோம். இவ் வாறே பண்டைநாளிலும் அவர்களில் சிலர் பகை வர்க்குக் கையாட்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

ஒருகால் குடநாட்டின் வடக்கில் வாழ்ந்த கடம்பர்களும் வடகிழக்கில் வாழ்ந்த வேளகத்து (Belgaum) வேளிர்களும் குடநாட்டுள் புகுந்துஎல்லை பற்றித் தொல்லை கொடுத்தனர். அதனால் சேரலா தன் பெரும்படையுடன் வடபுலம் நோக்கி மேலைக் கடற்கரையில் சென்று கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் கடற்கரையில் பனைமரங்கள் நின்ற கானற் சோலையொன்றைச் சேரலாதன் கண்டான். நுண்ணிய தூய மணல் பரந்து அடும்பங் கொடிகள் படர்ந்து அழகுறப் பூத்து விளங்க, மேலைக்கடற் காற்று மேனியிற்பட்டு இன்பம் செய்தது. அவ் விடத்தே தங்கி இளைப்பாற வேந்தன் விரும்பினான். பனைமரச்சோலையில் அகன்ற பந்தர் அமைத்து அங்கே தன் அரசியற் சுற்றமும் துணைவரும் தானைத் தலைவரும் உடன் இருப்ப இருந்து இன்புறுவானா யினன்.

அப்பொழுது அவ்விடத்தே ஆடலும் பாடலும் வல்ல மகளிருடன் இசைவாணர் சிலர் அரசன் முன் போந்து தமது புலமைத்திறத்தைக் காட்ட விரும்பினர். இளமை மாருத சேரமன்னனும் அவர் வேண்டுகோட்கு இசைந்தான். விறலியர் தம்முடைய இசைநலமும் ஆடல் வன்மையும் வேந்தன் கண்டு விரும்புமாறு பாடியும் ஆடியும் மகிழ்வித்தனர்.

தமிழ்வேந்தர் செல்லும்போது அவருடன் புலமை மிக்க சான்ருேரும் உடன்செல்வது வழக்கம் ஆங்காங்கு அரசர் செய்யும் அழகிய செயல்களையும் உரைக்கும் உரைகளையும் இனிய பாட்டிடைத் தொடுத்துப் பாடி அவரது புகழை நிறுத்துவது அச்சான்ருேரது இயல்பு. புலமைக்கு அந்நாளில் ஆண் - பெண் என்ற வேறுபாடு கிடையாது. சேரனுடைய அரசியற் சுற்றத்தாருள் காக்கை பாடினியார் என்ற புலவர் பெருமாட்டியாரும் ஒருவர். அவரும் அங்கே வந்திருந்தார். அவருடைய இயற்பெயர் நச்செள்ளையார் என்பதாகும். ஒருவர் வீட்டுக்கு விருந்து வருமாயின், முற்படக் காக்கை வந்து கரைந்து தெரிவிக்கும் என்பது தமிழரது பழமையான கருத்து. அக் கருத்தை இனிய பாட்டிடையே வைத்துப் பாடியது பற்றி நச்செள்ளையாரைச் சான்ருேர், காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது வழக்கமாயிற்று

நச்செள்ளையின் நன்மொழி

வேந்தன் முன்னே நின்று ஆடல் பாடல் அழகு என்ற இவற்றால் அவனை மகிழ்விக்கும் இசைவாணரின் பார்வையும் செயலும் ஒற்றர் செயல் போல் இருந்ததைக் காக்கைபாடினியார் எப்படியோ அறிந்துகொண்டார். அவரை வேந்தன்முன் நெடித்து இருக்கவிடின், அவர்கள் சேரருடைய படையின் குறைவு நெகிழ்வு முதலியவற்றை உணர்ந்து சென்று பகைவர்க்குரைத்துக் கேடு செய்வர் என்ற குறிப்பு அவர்க்கு நன்கு புலனாயிற்று அதனால் அவர் எழுந்து நின்று,

> ''பந்தர் அந்தரம் வேய்ந்து
> வண்பிணி அவிழ்ந்த கண்போல் நெய்தல்
> நனையறு நறவின் நாகுடன் கமழ''

என்றார். வேந்தனும் பிறரும் அவர் கூறுவதைக் கேட்கலுற்றனர். ''பாதுகாப்புச் செறிந்த அரணாகாத புல்லிய ஒரு பந்தரை அந்தரத்தே அமைத்து அதன்கீழ் இருக்கின்றாய்; நெய்தற் பூவும் நறவம் பூவும் புன்னை மலரும் ஆங்காங்கு மணம் கமழ அணி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நெய்தலின் மலர்ந்த பூ கண்போல் இருப்பதைக் காண்பாயாயின், நின்னைப் பகைவர் பார்த்தவண்ணம் இருக்கும் குறிப்புப் புலனாகும் என்பதை வெளிப்படச் சொல்லாமல், ''கண்போல் நெய்தல்..நாகுடன் கமழ'' எனக் குறிப்பாய் உரைத்தார். வேந்தன் கண்கள் ஆடல் மகளிர்மேற் பாய்ந்தன. நச்செள்ளையாரும் அதனை நயம்பட எடுத்து,

''சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
வாள்நகை இலங்கெயிற்று
அமிழ்துபொதி துவர்வாய் அசைநடை விறலியர்''

என்று ஆடல்மகளிரின் நெற்றி, கண்பார்வை, முறுவல், ஒளிதிகழும் பற்கள், அமிழ்துபோன்று இனிமைதரும் சொற்கள், சிவந்த வாய், அசைந்த நடை ஆகியவற்றைச் சிறப்பித்துச் சொல்லி, ''இவர்கள் அனைவரும் நின்பால் பரிசுவேண்டி வந்த மகளிர்; இவர்களை இவ்விடத்தே நெடிது தங்கவிடுவது நேர்மையன்று; விரைந்து பரிசில் தந்துவிடுக்க;

''பாடல சான்று நீடினை உறைதலின்,
வெள்வேல் அண்ணல் மெல்லியன போன்ம் என
உள்ளுவர் கொல்லோ நின் உணரா தோரே''

என்றார். ''நின் இயல்பை இவர்கள் உணரார்; ஆதலால் 'இவன் பாடல்கேட்டு நெடிது மகிழ்ந்திருக்கின்றான்; இவ்வேந்தன் அறிவு ஆண்மைகளில் மெல்லியன்போலும்' என இவர்கள் கருதுவர்; அதனால் நீ பகைவர்க்கு இடியேறு போல்வாய்; நின் படை மறவர் ஒரு வீச்சில் பெருங்களிற்றின் கையை அதன் கொம்புடன் எறியும் பெருவலி படைத்தவர்;

''கூற்றம் வலைவிரித் தன்ன நோக்கலை,
கடியையால் நெடுந்தகை செருவின் கண்ணே''

என்பதை அறியாது கெடுவர்'' என்று மொழிந்தார்.

இவற்றைக் கேட்டதும், சேரலாதனுக்குத் தெளிவு பிறந்தது. விறலியர் முகம் வெளுத்து வெய்துயிர்த்துப் பரிசில் பெற்று நீங்கினர். வேந்தன் படையுடன் சென்று கடம்பரை வெருட்டி வேளிரை வெற்றிகொண்டு வானவரம்பன் எனப் படும் தன் பெயரை நிலைநாட்டினான், ''வானவரம் பன் எனப்பேர் இனிது விளக்கி'' எனப் பதிற்றுப் பத்துப் பாராட்டுகின்றது.

காக்கை பாடினியார், உரைத்த குறிப்பு மொழியால், தான் பகைவர் வலைப்பட்டு வருந்த இருந்த தீங்கினின்றும் உய்ந்தது நினைந்தும், அவர் அவ்வப்போது பாடித் தன்னைச் சிறப்பித்தது குறித் தும் சேரலாதன் அவர்க்கு மிக்க பொன்னும் பொருளும் கொடுத்துத் தன்பக்கத்து அரசியற் சுற்றத்தாருள் ஒருவராகக் கொண்டான். அவர் பெயரால் ஓர் ஊரும் உண்டாயிற்று. அது பாலைக் காட்டுப் பகுதியில் காக்கையூர் என்று இன்றும் நின்று அவரை நினைப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்துக்கொண்டான் என்ற தொடரின் பொருள் தெரியாமையால் சிலர், சேரமான் காக்கை பாடி னியாரை மணந்துகொண்டான் என்று பிழை செய்திருக்கின்றனர்.

முடிவுரை

இங்கே காட்டிய மூன்று சான்றுகளால், சங்க காலத் தமிழரசில் புலவர்கள் வெறும் வயிறு வளர்ப் பது கருதியே வேந்தர் புகழைப்பாடி வாழ்ந்த வர்கள் அல்லர் என்பதும், நாட்டரசு வெற்றியும்

செல்வமும் ஒருங்குபெற்று வீறுபெற வேண்டுமென்பதே கருத்தாக அவர்கள் வாழ்ந்தனரென்பதும் நன்கு உணரப்படுதல் வேண்டும். இன்று தமிழ்ப் புலவர்கள் பலரும் பள்ளியாசிரியராய் உயிர்வாழ்க்கை ஒன்றையே கருதி வாழ்கின்றனர். பண்டு மன்னர் மனம்கவர்ந்து மாண்புற்றதுபோல மக்களது நன்மதிப்பைப் பெற்று நாட்டில் நல்லரசு நடைபெறுவதைப் பெரிதும் கருதிப் பெருமை பெற்று வாழ்வதற்கேற்ற வகையில் இன்று அவரது புலமை பண்பட்டு வருகிறது. வருக புலமை ! வாழ்க தமிழகம் !
